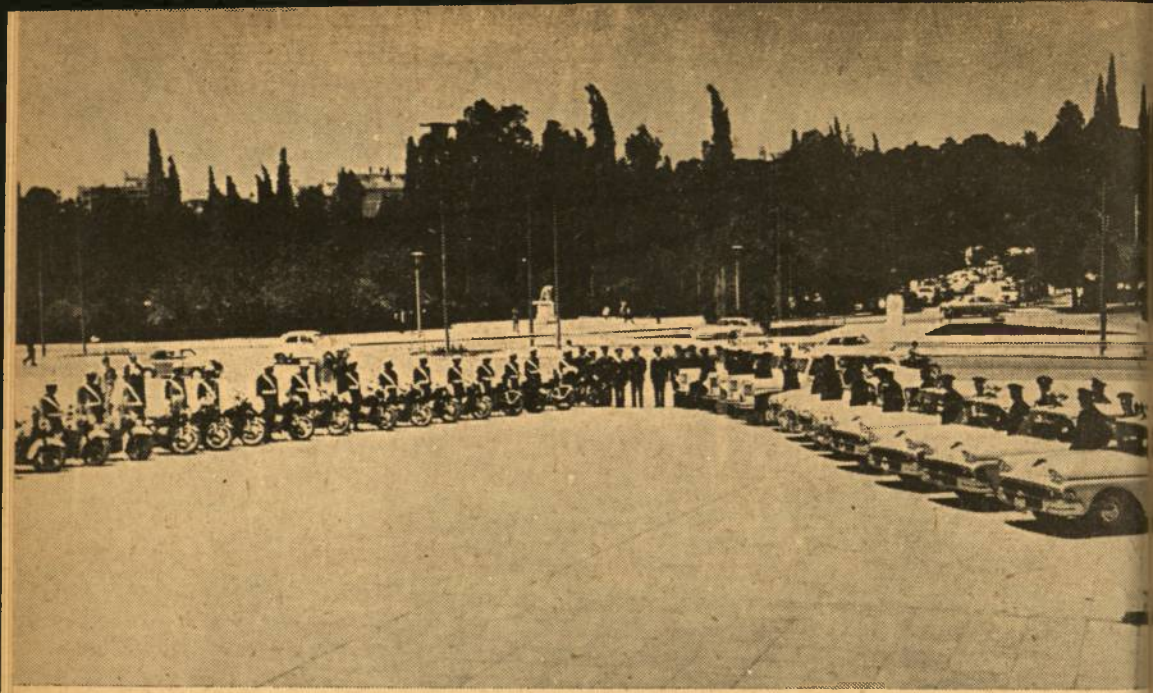
Έτος ΙΑ'

Τεύχος 235ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀσυρματοφόρα Ἀστυνομικὰ ὀχήματα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 235ον

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΙΑ
ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

XII. Αἱ ἐπὶ μέρους τοξικαὶ οὐσίαι.

4. Ἡ ρ ω ί ν η.

Ἡ ἡρωίνη εἰσάγεται εἰς τὸν ὀργανισμόν, εἴτε δι' εἰσπνοῆς ἐκ τῆς ρινὸς (ἐκ τοῦ Prendre-prise) (πρέζα-δόσεις) (συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου διερεθίζονται οἱ ρώθωνες αὐτοῦ), εἴτε δι' ἐνέσεων (γίνονται βιαίως καὶ κατὰ πρωτόγονον τρόπον ἄνευ ἀπολυμάνσεως, δι' ὃ καὶ εἶναι καταμεμολυσμένοι οἱ βραχίονες τῶν ἡρωινομανῶν). Ἡ ἡρωίνη ἀποτελεῖ χημικὸν παράγωγον τῆς μορφίνης. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ δύο Ἄγγλων ἰατρῶν, τὰ ὀνόματά των δὲν ἐνδιαφέρουν, οἱ ὁποῖοι ἐνόμισαν ὅτι ἀνεκάλυψαν ἀβλαβῆ οὐσίαν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὴν τοξικομανίαν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν εἰς τὰ ἄλλα δηλητήρια. Εἰς τὴν πραγματικότητα οἱ ἰατροὶ οὗτοι ἀνεκάλυψαν τὴν πλέον ἐπικίνδυνον τοξικὴν οὐσίαν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἀφ' ἑνὸς ἡ εἰς αὐτὴν ὑποδούλωσις τοῦ ἀτόμου εἶναι ἄμεσος, ἤτοι ἅμα τῇ χρησιμοποιήσει τῶν πρώτων δόσεων, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι, ὡς δεικνύει ἡ πρᾶξις, οὐδεὶς ἡρωινομανὴς διεσώθη τελικῶς ἀπὸ τὸ πάθος του μέχρι σήμερον, ἐνῷ ἀντιθέτως ἐπὶ τῶν ἄλλων τοξικομανῶν εἴχομεν καὶ ὡρισμένας διασώσεις. Κατὰ τὴν ἔκφρασιν Ἕλληνος καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου οἱ ἐν λόγῳ δύο Ἄγγλοι ἰατροὶ θὰ ἔπρεπε, ὡς ὑπαίτιοι τῆς δημιουργίας τοῦ χειρίστου τούτου δηλητηρίου τῶν λαῶν, νὰ κρεμασθῶσιν εἰς τὴν κεντρικωτέραν πλατεῖαν τοῦ Λονδίνου. Ἐν ἀρχῇ ἡ ἡρωίνη εἶχε χρησιμοποιηθῇ εἰς τὰ σανατόρια ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ βηχός, ὁ ὁποῖος εἶναι, ὡς γνωστόν, ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς φυματικούς. Ὅντως ἡ κατευναστικὴ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων δύναμις τῆς ἡρωίνης εἶναι εὐρεῖα καὶ ἐπιφέρει κατάπαυσιν τοῦ βηχός.

Οὐχ' ἧττον οἱ φυματικοὶ διεσώζοντο μὲν πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τοῦ βηχός, κατεστρέφοντο ὅμως ὁριστικῶς ἐκ τῆς ἡρωινομανίας, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἀμέσως ὑπεδουλοῦντο.

XIII. Σχέσις τοξικομανίας καὶ ἐγκληματικότητος.

Τεραστία εἶναι ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν τοξικῶν οὐσιῶν καὶ τῆς ἐγκληματικότητος, οὐχ' ἧττον καὶ πλείστων ἄλλων κοινωνικῶν πληγῶν.

Ἡ τοιαύτη ἐπίδρασις τῆς τοξικομανίας ἐμφανίζεται ἄμεσος καὶ ἔμμεσος. Ἄμεσος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ τοξικομανής, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἐπιδράσεως τῆς το-

ξικῆς οὐσίας, τελεῖ ἔγκλημα. Ἔμμεσος ὑπὸ διπλῆν ἔννοιαν, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς διότι ὁ τοξικομανής, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἐπιδράσεως τῆς τοξικῆς οὐσίας, γίνεται εὐχερῶς θῦμα ἐγκλήματος, ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι τὰ τέκνα τῶν τοξικομανῶν γεννῶνται μὲ βαρείας σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἐπιβαρύνσεις, ἤτοι ὑπολελειμμένα, ἄτινα, ὡς ἔχοντα ἦσσονα διὰ τὸν τραχὺν τῆς ἐπιβιώσεως ἀγῶνα, εὐχερῶς ὑποκύπτουσι καὶ ἐξολισθαίνουσι μέχρι τῆς ἐγκληματικότητος.

Τυπικὰ ἐγκλήματα τῶν τοξικομανῶν εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

α) Κύκλος ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας. Ταῦτα τελοῦσιν οἱ τοξικομανεῖς, ἵνα ἐξοικονομήσωσι τὰ χρηματικὰ μέσα διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ δηλητηρίου. Τὰ ἄτομα καθίστανται ἕρμαια τῆς μανίας πρὸς τὸ δηλητήριον καὶ τείνουσι νὰ προμηθευθῶσι τοῦτο διὰ παντὸς μέσου, διὰ ψεύδους, ἀπάτης καὶ πάσης εἰδεχθοῦς ἐνεργείας. Παραδείγματα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς πράξεως: «Ὁ τοξικομανὴς ἵνα ἐξαπατήσῃ τοὺς οἰκείους αὐτοῦ καὶ ἀποσπάσῃ παρ' αὐτῶν χρήματα πρὸς ἀγορὰν ναρκωτικῶν, εἰδοποίησεν αὐτοὺς διὰ φίλων του, ὑπαλλήλων φερετροποιείου ὅτι ηὐτοκτόνησεν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ οἰκεῖοι του δὲν ἐπείσθησαν, διότι διὰ παρομοίου τρόπου εἶχε καὶ ἄλλοτε ἀποσπάσει χρήματα παρ' αὐτῶν, ἐτοποθετήθη ἐντὸς φερέτρου, ὅπερ οἱ φίλοι του διεκόμισαν ἔξωθι τῆς οἰκίας του. Οἱ συγγενεῖς πεισθέντες τότε ἔδωσαν χρήματα διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ φερέτρου. Μετ' ὀλίγον εἰς μίαν γωνίαν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας, οἱ τυχαῖοι διαβάται εἶδον ἔντρομοι νὰ ἐξέρχεται ζῶν ἀπὸ τὸ φέρετρον εἷς νεκρός, ὅστις μετὰ τῶν μεταφερόντων τό φέρετρον (ὁμοίως τοξικομανῶν) ἐν ἐγκαρδιότητι νὰ συμπορεύεται καὶ μεταβαίνῃ διὰ νὰ ἀγοράσῃ ναρκωτικά».

β) Ἕτερα ἐγκλήματα, τελούμενα ὑπό τῶν τοξικομανῶν, εἶναι ἐγκλήματα βίας κατὰ προσώπων καὶ πραγμάτων.

Καὶ πάλιν παραδείγματα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς πράξεως:

«Ὁ τοξικομανὴς Ν. Α. ἐν Ἀργοστολίῳ ἐπίεζε διαρκῶς τὰς δύο ἀδελφάς του καὶ ἀπέσπα χρήματα ἀπὸ τὰς οἰκονομίας των διὰ νὰ ἀγοράζῃ ναρκωτικά. Μίαν φορὰν ἔτυχε νὰ μὴν ἔχουν νὰ τοῦ δώσουν, τὰς ἐμαχαίρωσε καὶ τὰς ἐφόνευσε. Εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον Πατρῶν, ἔνθα ἐδικάζετο ἡ ὑπόθεσις, ἡ ἰδία ἡ μητέρα του ἐζήτησε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ υἱοῦ της».

Ἕτερον παράδειγμα :

«Μίαν ἑσπέραν ὁ Δ., ἐτῶν 28, ξυλουργὸς ἐν Πειραιεῖ, καιροφυλακτῶν εἷς τινα διασταύρωσιν, ἐπυροβόλησε τρὶς διὰ περιστρόφου κατὰ τοῦ ἐκεῖθεν διερχομένου Ο, ἐτῶν 32, λεβητοποιοῦ, ὃν ἐτραυμάτισε σοβαρῶς. Ὁ δράστης μετὰ τὴν πρᾶξιν του παρεδόθη εἰς τὸ τμῆμα τῆς γενικῆς ἀσφαλείας αὐθορμήτως. Οἱ λόγοι, οἵτινες ἐξώθησαν αὐτὸν εἰς τὸ ἔγκλημα, ἦσαν οἱ ἑξῆς : Πρὸς 9 ἡμερῶν οὗτος μετὰ τοῦ Ο καὶ 4 ἄλλων γνωστῶν διεσκέδαζον εἷς τι οὐζοπωλεῖον. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Δ. περιῆλθεν εἰς κατάστασιν νάρκης ἐκ ναρκωτικοῦ, ὅπερ κατὰ τὸν δράστην ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς ὁμάδος τῶν γνωστῶν του. Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησεν, ἀλλὰ παρὰ τὴν πλατεῖαν Ἱπποδαμείας, προεξάρχοντος τοῦ Ο, εἷς τινα στενωπὸν εἰς τὰ Καμίνια, ἔρριξαν οἱ φίλοι του αὐτὸν χαμαὶ καὶ ἀφοῦ τὸν ἀπεγύμνωσαν, δι' ἰσχυρᾶς λαβῆς ἀπέταμον τοὺς ὄρχεις του, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Ο καὶ 4 ἄλλοι ἐκ τῆς ὁμάδος ἠσέλγησαν ἐπ' αὐτοῦ παρὰ φύσιν».

γ) Ἕτερα ἐγκλήματα, τελούμενα ὑπὸ τῶν τοξικομανῶν, εἶναι καὶ τοιαῦτα κατὰ τῶν ἠθῶν.

Ἐνταῦθα ἀνήκουσι λ.χ. αἱ περιπτώσεις τῆς κοκαϊνομανίας, ἡ ὁποία ἐρεθίζει τὸ εἰς τὴν κοκαΐνην ὑποδουλωθὲν ἄτομον καὶ ἐξωθεῖ τοῦτο πρὸς γενετησίας πράξεις, ἰδίως ὁμοιοφυλοφιλίας. Ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως εἶχον κανονικὴν γενετήριον ζωήν, ἀφ' ἧς κατέστησαν κοκαϊνομανεῖς, μετεβλήθησαν εἰς ὁμοιοφυλοφίλους. Τοῦτο ἰσχύει τόσον διὰ τοὺς ὑποδουλωθέντας εἰς τὴν κοκαΐνην ἄνδρας, ὅσον καὶ διὰ τὰς ὑποδουλωθείσας εἰς ταύτην γυναῖκας. Γενικῶς δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι μεγάλην ση-

μασίαν ὡσαύτως διὰ τὴν γένεσιν καὶ τὴν αὔξησιν καὶ τῶν ἐγκλημάτων βιασμοῦ ἔχει ἡ χρῆσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ ἄλλων ἀπολαυστικῶν καὶ διεγερτικῶν μεθυστικῶν οὐσιῶν.

Ναρκωτικῶν οὐσιῶν, γίνεται χρῆσις καὶ πρὸς τέλεσιν βιασμοῦ ἐπὶ τῶν ναρκωμένων, ὡς ἐκ μορφίνης, ἐξ ἡρωίνης, ἴσως βερονάλης, μάλιστα δὲ ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος (οὐχὶ ὅμως χλωροφορμίου ἢ αἰθέρος, ὅπερ σπάνιον).

δ) Ἕτερα ἐγκλήματα, διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν τοξικομανῶν εἶναι αἱ πλαστογραφίαι ἰατρικῶν συνταγῶν. Τοῦτο, διότι, ὡς γνωστὸν ἡ μορφίνη καὶ αἱ διάφοροι ἄλλαι τοξικαὶ οὐσίαι, ἀποτελοῦσιν ἐν αὐτῷ φάρμακα. Οὐχ' ἧττον ὅμως ὁ νομοθέτης διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν τοξικομανίαν ἀπηγόρευσε τὴν ἐλευθέραν προμήθειαν τούτων παρὰ τῶν φαρμακείων. Ὁ φαρμακοποιὸς δύναται νὰ πωλήσῃ τοιαῦτα τοξικὰ φάρμακα εἰς πελάτας μόνον, ἐὰν προσκομίσωσιν εἰς αὐτοὺς ἰατρικὴν συνταγήν, καὶ δὴ πρωτότυπον. Ἕνεκα τούτου πολλοὶ μορφινομανεῖς λ.χ. ἀποκόπτουσι φύλλα ἀπὸ τὰ μπλὸκ διαφόρων ἰατρῶν, τὰ ὁποῖα φέρουσι τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἰατρῶν, καὶ πλαστογραφοῦσιν ἰατρικὰς συνταγάς, ἵνα δυνηθῶσι νὰ ἀγοράσωσι τὸ ποθητὸν τοξικὸν φάρμακον. Ἐν τῇ ἑλληνικῇ πράξει τῆς Διευθύνσεως τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν παρετηρήθησαν περιπτώσεις, καθ' ἃς ἄνδρες ἐπλαστογράφησαν ἰατρικὰς συνταγάς, ἵνα προμηθεύσωσι μορφίνην εἰς τὴν σύζυγον, ἥτις, καταστᾶσα μορφινομανὴς ἐκ θεραπευτικῶν λόγων, ἔπασχεν οἰκτρῶς, στερουμένη τοῦ δαπανηροῦ καὶ ἀπροσίτου δηλητηρίου.

ε) Ἕτερα ἐγκλήματα, διαπραττόμενα ὑπὸ τοξικομανῶν, εἶναι ἐγκλήματα ἐξ ἀμελείας. Τοῦτο δέ, διότι ἐκ τῆς χρήσεως διαφόρων τοξικῶν οὐσιῶν, φερ' εἰπεῖν τῆς μορφίνης, ἐπηρεάζονται αἱ μνημονικαὶ λειτουργίαι τοῦ ἀτόμου. Λ.χ. τοξικομανὴς ἰατρὸς ἐνεργῶν ἐγχείρησιν λησμονεῖ νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὸν ἐνδεδειγμένον τρόπον ἢ ἀναγράφει συνταγὴν μὲ ἐσφαλμένα ποσοστὰ ἐπικινδύνων εἰς μεγάλην δόσιν οὐσιῶν ἢ τοξικομανὴς νοσοκόμος δίδει ἄλλα φάρμακα ἀντ' ἄλλων κ.λ.π. καὶ οὕτω δημιουργοῦνται βλάβαι τῆς ὑγείας ἢ καὶ προκαλοῦνται ἀνθρωποκτονίαι ἐξ ἀμελείας (κατ' ἐπιεικῆ ἔκφρασιν συναδέλφου καθηγητοῦ ἀποστέλλονται οἱ ἀσθενεῖς πρὸς πρόωρον συνεργασίαν μετὰ τοῦ ὑψίστου).

στ) Ἕτερα ἐγκλήματα διαπραττόμενα ὑπὸ τοξικομανῶν εἶναι αἱ ψευδεῖς καταμηνύσεις, ψευδομαρτυρίαι κλπ. Τοῦτο δὲ ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἐκ διαφόρων τοξικῶν οὐσιῶν ἐπηρεάζονται, ὡς ἐρρήθη καὶ ἀνωτέρω, αἱ μνημονικαὶ λειτουργίαι, τὸ δὲ διότι ἐκ διαφόρων τοξικομανιῶν προέρχονται διάφοροι ψευδαισθησίαι. Λ.χ. σχετικῶς πρὸς τὴν χρῆσιν χλωροφορμίου ἢ ἄλλου τινὸς ἀναισθητικοῦ πρὸς βιασμὸν ὑπάρχουσι περιπτώσεις κατηγορίας, ἀπευθυνομένης ὑπὸ γυναικὸς ἐν πλήρει πίστει κατὰ τοῦ ναρκώσαντος πράγματι αὐτὴν ἰατροῦ ἢ ὀδοντιάτρου πρὸς ἐπέμβασίν τινα, ὅτι δῆθεν οὗτος, ἐπιτυχὼν τὴν νάρκωσιν αὐτῆς, τὴν ἐβίασεν, ἐνῷ πράγματι οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη. Ὀφείλονται δὲ αἱ τοιαῦται κατηγορίαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν νάρκωσιν ἡ γυνὴ περιπίπτει εἰς ψευδαισθησίας διαφόρους καὶ ὀνειρεύεται τὸν ἰατρόν, ἐνεργοῦντα βιασμὸν κατ' αὐτῆς. Εἰς μίαν περίπτωσιν ἐν Ἑλλάδι ἀνώτερος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ἀπουσίαζεν ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν κρίμον χρονικὴν περίοδον, παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ θῦμα καταγγελίας τοξικομανοῦς, ὅστις λόγῳ ψευδαισθησιῶν κατήγγειλε, καλῇ τῇ πίστει, τὸν ἀστυνομικὸν ὅτι παρέσυρεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐβίασεν παρὰ φύσιν, εἴς τι ξενοδοχεῖον.

Λόγῳ παραληρημάτων ζηλοτυπίας εἰδικῶς οἱ κοκαϊνομανεῖς προβαίνουσι καὶ εἰς θορυβώδεις καὶ βαναύσους σκηνὰς πρὸς τὴν σύζυγον. Ὁ κοκαϊνιστής, ἂν καὶ εὑρίσκεται μόνος ἐν τῷ δωματίῳ μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, βλέπει ἐκ ψευδαισθησίας ἀνθρώπους ἀσελγοῦντας ἢ ὁμιλοῦντας ἐρωτικῶς μετ' αὐτῆς (ὀπτικὰ καὶ ἀκουστικὰ παραληρήματα) καὶ πυροβολεῖ.

Καὶ τώρα, ἂς ἴδωμεν τὴν εἰκόνα τῆς καταπτώσεως τοῦ τοξικομανοῦς, δηλαδὴ ἐκείνου, ὅστις ὑπεδουλώθη εἴς τι ἐκ τῶν φοβερῶν τούτων δηλητηρίων. Τὸ ἄτομον ἐξασθενεῖ ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ ἐπαγγελματικά του καθήκοντα, ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν κανονικήν του ὑπόληψιν, ἀπόλλυσι πᾶν ἐνδιαφέρον καὶ περιάγεται εἰς ἠθικὴν ἐκβαναύσωσιν. Ράκος ἀνθρώπινον, ἀλήτης, περιφέρεται μὲ μίαν μόνην σκέψιν, πῶς θὰ ἀποκτήσῃ τὸ δηλητήριον διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος του.

Παράδειγμα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς πράξεως δίδει παραστατικὴν εἰκόνα περὶ τῆς τοιαύτης ἠθικῆς καταστροφῆς τοῦ ὑποδουλωθέντος εἰς τὴν τοξικὴν οὐσίαν. Πρόκειται περὶ νεαρᾶς γυναικὸς καλῆς οἰκογενείας ἐξ Ἀθηνῶν, συζύγου ἀποθανόντος ὀδοντιάτρου, ἥτις ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ φοβεροῦ δηλητηρίου τῆς ἡρωίνης περιέπεσεν εἰς ἀλήτικον βίον. Αὕτη περιγράφει τὴν κατάστασίν της κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔρχεται εἰς αὐτὴν ἡ ἐπιθυμία νὰ λάβῃ πρέζαν ἡρωίνης, ὡς ἑξῆς :

«Ἐκείνη τὴν στιγμὴν γίνομαι θηρίο. Νομίζω ὅτι μοῦ σχίζουν μὲ ξυράφι τὴν κοιλιά, ἡ ὁμιλία μου κόβεται, μούρχεται νὰ κτυπήσω τὸ κεφάλι μου χάμω, χάνω τὸ φῶς μου, γίνομαι ἕνα ράκος καὶ ταυτοχρόνως ἕνα τέρας. Τίποτε ἄλλο δὲν κυριαρχεῖ στὸ μυαλό μου, παρὰ πῶς νὰ τρέξω, νὰ εὕρω τὴν πρέζα. Καὶ τότε ἀρχίζει τὸ δρᾶμα μου. Πουλάω ὅ, τι ἔχω καὶ δὲν ἔχω. Προχθὲς φώναξα τοὺς παληατζῆδες καὶ πούλησα ἕνα λαβομάνο, μιὰ γκαρδαρόμπα καὶ ἕνα μπαοῦλο γιὰ τὸ τίποτε. Ἔτρεξα πῆγα τὰ χρήματα στὸν Μ. γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ «πρᾶμμα» κι' αὐτὸς ὁ ἄτιμος μοῦ ἔδωσε σόδα. Θέλει γδάρσιμο ὁ κερατάς. Ὁ Θεὸς νὰ μὴ σώσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνεται τοξικομανής, γιατὶ χάνει τὸ εἶναι του. Ἐμένα, ποὺ μὲ βλέπετε, ποὺ τόσο καλομαθημένη ἤμουνα καὶ μεγάλωσα στὰ χάδια, ἔχω κοιμηθῆ στοὺς δρόμους, στὰ βαγόνια, σὲ χωράφια καὶ στοὺς βόθρους ἀκόμη γιὰ νὰ κυνηγήσω τοὺς ἐμπόρους, «ποὺ τὸ πουλᾶνε».

Τέλος ποσοστὸν ἐκ τῶν τοξικομανῶν καταντᾶ εἰς ψυχώσεις εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ταύτας ἐμελέτησεν ἰδιαιτέρως καὶ ὁ ἕλλην ὑφηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Στριγγάρης, ὅστις ἔσχε τοιαύτην εὐκαιρίαν πρὸς ἐνδελεχῆ σπουδὴν ὡς προϊστάμενος τμήματος εἰδικῆς κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀϊδελβέργης. Τὸ εἰς τὴν γερμανικὴν σύγγραμμά του θεωρεῖται ἐκ τῶν κλασσικῶν εἰς τὴν σχετικὴν φιλολογίαν.

Ἐλπίζω ὅτι διὰ τῶν λεχθέντων ἔδωσα σκιαγραφίαν τῆς τοξικομανίας καὶ τῶν ἐκ ταύτης καταστροφῶν. Ὁ χρόνος δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἐμὲ νὰ προχωρήσω καὶ εἰς ὑπόδειξιν τῆς πολιτικῆς κατὰ τῆς τοξικομανίας. Πάντως ἓν δέον νὰ γίνῃ σαφῶς νοητὸν ὅτι ἡ πολιτικὴ αὕτη δέον νὰ ἔχῃ οὐ μόνον κατασταλτικόν, ἀλλὰ καὶ προληπτικὸν χαρακτῆρα. Καὶ ὅτι δέον νὰ ὀργανωθῇ πλήρως ἡ διεθνὴς συνεργασία πρὸς καταπολέμησιν τῆς τοξικομανίας, ἣν ἐζήτησαν νὰ προαγάγωσιν διάφοροι διεθνεῖς συνθῆκαι, ὡς τῆς Χάγης, τῆς Γενεύης τοῦ Μπὰγκ γκόκ. Ἀπὸ ἀπόψεως δὲ ἑλληνικῆς, δέον νὰ συγκινηθῇ πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ τὸ ἑλληνικὸν κράτος εἰδικώτερον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης. Μεταξὺ ἄλλων καὶ διότι ὀφείλομεν καὶ νὰ ἀποπλύνωμεν καὶ τὴν περὶ ἡμῶν διεθνῶς κρατοῦσαν φήμην ὅτι ἀποτελοῦμεν χώραν, προάγουσαν ἐνεργῶς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς τοξικομανίας.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Η ΕΞ ΑΜΕΛΕΙΑΣ ΕΝΑΡΞΙΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ ΣΥΝΙΣΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑ; [1]

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΔΗΜ. ΝΤΖΙΩΡΑ

Ἀφορμὴν πρὸς ἔρευναν τοῦ παρόντος θέματος παρέσχε τὸ ἑξῆς περιστατικόν: «Τὸ χρησιμοποιηθὲν ὑπὸ τῆς καθαριστρίας τοῦ ἀσύλου ἀνιάτων Πατρῶν πῦρ εἰς τὸ μαγειρεῖον αὐτοῦ μετεδόθη ἐξ ἀπροσεξίας της εἰς τὸ πλυντήριον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καῶσιν ὡρισμένα κενὰ χαρτοκιβώτια γάλακτος, ἄνευ περαιτέρω ἐπεκτάσεως τοῦ πυρός, λόγῳ κατασβέσεώς του ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς καθαριστρίας, τῶν προσδραμόντων ἀστυνομικῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἱδρύματος». Ἐρωτᾶται λοιπόν: Διεπράχθη ἐν προκειμένῳ ἔγκλημα καὶ ποῖον; Ὑπεστηρίχθη ἡ γνώμη ὅτι ἐπειδὴ τὸ πῦρ δὲν ἐπεξετάθη, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν προέκυψε κίνδυνος προσώπων ἢ πραγμάτων, ἔδει νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρον 266 Π.Κ. «περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας», ἀλλ' ἡ «περὶ παραβάσεως διατάξεων προφυλακτικῶν ἀπὸ τοῦ πυρός» πταισματικὴ διάταξις τοῦ Κώδικος (ἄρθρον 433). Ταῦτα δὲ παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τῆς πλειονότητος τῶν δικαστικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν Πατρῶν, καθ' οὓς ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρον 266 Π.Κ.

Τὸ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω περιστατικοῦ ἀνακῦπτον πρόβλημα, ἁπλοῦν μὲν ἐκ πρώτης ὄψεως, ἔχει ὄχι μόνον θεωρητικήν, ἀλλὰ καὶ μεγάλην πρακτικὴν σημασίαν. Παρόμοια περιστατικὰ ἀπαντῶνται καθημερινῶς εἰς τὴν πρᾶξιν: ἐξ ἀβλεψίας δὲν ἀποσυνδέεται π.χ. τὸ ἠλεκτρικὸν «σίδερο» καὶ μεταδίδεται πῦρ εἰς τὰ πέριξ αὐτοῦ ἀντικείμενα ἢ ρίπτεται ἀνημμένον σιγάρον εἰς κάλαθον ἀχρήστων καὶ προκαλεῖ ἀνάφλεξιν τούτου καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ ἀντικειμένων ἢ καίεται τμῆμα τῆς ὀροφῆς ἀπὸ ἕνωσιν ἠλεκτροφόρων καλωδίων κλπ. Ἐρωτᾶται λοιπόν: συνιστοῦν ἔγκλημα αἱ ἀνωτέρω ἐξ ἀμελείας ἐνέργειαι ἢ παραλείψεις, ποῖον καὶ διατί;

Ὡς γνωστόν, αἱ περὶ ἐμπρησμοῦ διατάξεις διεμορφώθησαν ἐν τῷ νέῳ Ποινικῷ Κώδικι, κατὰ τρόπον ἐντελῶς διάφορον τῶν διατάξεων τοῦ καταργηθέντος Ποινικοῦ Νόμου. Ἐνῷ δηλαδή, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Π.Ν., τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ ἦτο τυπικόν, ὁ νέος Κῶδιξ χαρακτηρίζει τοῦτο ὡς οὐσιαστικὸν (Γάφος, Ποιν. Δικ. 1961 Γ' σελ. 105). Διὰ νὰ ὑπάρξῃ δηλ. σήμερον ἐμπρησμός, ἐκ δόλου ἢ ἐξ ἀμελείας, ἀπαιτεῖται πρῶτον νὰ προξενηθῇ πυρκαϊὰ καὶ δεύτερον νὰ προκύψῃ ἐκ ταύτης δυνατότης ἐπελεύσεως κινδύνου ἀνθρώπου ἢ πραγμάτων. Ἑπομένως ἐὰν δὲν προξενηθῇ πυρκαϊὰ δὲν ὑπάρχει ἐμπρησμός, ἔστω καὶ ἐὰν ἐκ τῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τοῦ δράστου προέκυψε κοινὸς κίνδυνος. Ἂν πάλιν προεκλήθη πυρκαϊά, οὐχὶ ὅμως καὶ δυνατότης ἐπελεύσεως κοινοῦ κινδύνου, τότε ἡ πρᾶξις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας διὰ πυρός, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐτελέσθη ἐκ δόλου. Ἄλλως παραμένει ἀνέγκλητος. Ἀντιθέτως, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Π.Ν., ὁ ἐμπρησμός, καθ' ὃ ἔγκλημα τυπικόν ([2]), ἐθεωρεῖτο τετελεσμένος, ἅμα τῇ ἀφῇ τοῦ πυρός, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται περαιτέρω καὶ ἐπέκτασις αὐτοῦ, πολλῷ δὲ μᾶλλον πρόκλησις πυρκαϊᾶς. Δι' ὃ καὶ ἦτο δυσχερὴς ἡ διάκρισις μεταξὺ ἀποπείρας καὶ τετελεσμένου τοῦ ἐγκλήματος, ἰδίᾳ ὅταν

1. Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ποινικὰ Χρονικά».

2. Εἰς τὸν Π.Ν. (ἄρθρα 408 καὶ 410) ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ ἔκφρασις «ὅστις ἔβαλε—βάλλει—πῦρ... τιμωρεῖται...».

ὁ ἐμπρησμὸς ἐτελεῖτο δι' ἐναύσεως πυρὸς ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐμπρησθησομένου ἀντικειμένου. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἡ ἐνέργεια αὕτη, δι' ἧς μετεδίδετο τὸ πῦρ ἐχαρακτηρίζετο ὡς τετελεσμένον ἀδίκημα,καίτοι δὲν εἶχεν ἐπέλθει ἐμπρησμὸς (Κωστῆς).

Σήμερον δὲν ἀρκεῖ ἡ ἔναυσις τοῦ πυρός, ἀπαιτεῖται καὶ ἀποτέλεσμα. Ἰδοὺ τί ἀναφέρει σχετικῶς ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις (σελ. 394) τοῦ Κώδικος : «Ἕτερον ἐπίμαχον ζήτημα εἶναι ἂν τὸ ἀδίκημα τοῦ ἐμπρησμοῦ πρέπει νὰ διατυπωθῇ ὡς τυπικὸν ἢ μόνον ὅταν προξενηθῇ ἡ πυρκαϊά, ὅτε αἱ προηγούμεναι ἐνέργειαι ἀποτελοῦν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποπείρας. Τὸ σχέδιον διατυπώνει τὸν ἐμπρησμὸν ὡς ἀδίκημα οὐσιαστικόν. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἐμπρησμὸς ἀπαιτεῖ νὰ προξενηθῇ πυρκαϊὰ καὶ οὐχὶ ἁπλῶς νὰ ἐβλήθῃ πῦρ. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ κίνδυνος ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει, ἅμα ἐκραγῇ ἡ πυρκαϊά, φυσικώτερον συνεπῶς εἶναι τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ θεωρηθῇ τὸ ἀδίκημα τετελεσμένον».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ θεωρεῖται σήμερον τετελεσμένον, ὅταν προξενηθῇ πυρκαϊά. Ἐρωτᾶται ὅμως τί ἐννοεῖ ὁ νόμος διὰ τοῦ ὅρου (νέου εἰς τὸ ἡμέτερον δίκαιον) πυρκαϊά ; Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι κατ' ἐξοχὴν λεπτόν, διότι ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἐὰν ἐν συγκεκριμένῃ τινὶ περιπτώσει προεκλήθη πυρκαϊὰ ἢ ἐγένετο ἁπλῶς ἀρχὴ τελέσεως τοιαύτης. Ἡ κρίσις δὲ αὕτη ἔχει μεγάλην σημασίαν, ὄχι μόνον διὰ τὸ ἐὰν ὁ ἐκ προθέσεως ἐνεργήσας θὰ διωχθῇ ἐπὶ τετελεσμένῳ ἐμπρησμῷ (διότι οὕτως ἢ ἄλλως θὰ διωχθῇ), ἀλλὰ κυρίως διὰ τὸ ἐὰν ὁ ἐξ ἀμελείας ἐνεργήσας εἶναι δυνατὸν νὰ διωχθῇ γενικῶς, ἐφ' ὅσον ἡ πρᾶξις του ἐξίχθη μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀποπείρας, ἀπόπειρα δὲ ἐξ ἀμελείας δὲν εἶναι δυνατὴ κατὰ νόμον. Οὕτω εἰς τὰ προαναφερθέντα περιστατικά, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι συνιστοῦν ἁπλῶς ἔναρξιν πυρκαϊᾶς, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας.

Τί εἶναι λοιπὸν πυρκαϊά ;

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου Κώδικος οὐδεὶς τῶν παρ' ἡμῖν ἑρμηνευτῶν οὔτε καὶ ἡ νομολογία ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα. Μόνον ὁ καθηγητὴς Γάφος ἀναφέρει ὅτι «πυρκαϊά, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Γερμανικοῦ Ἀκυρωτικοῦ, προκαλεῖται ὅταν τὰ ἀντικείμενα προσβάλλωνται ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δύναται νὰ συνεχισθῇ ἡ καῦσις των καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἐμπρηστικῆς ὕλης. Πάντως, πυρκαϊὰ προκαλεῖται καὶ ὅταν αἱ φλόγες δὲν εἶναι ἐκ τοῦ μακρόθεν ὁραταί, ἀλλ' ἁπλῶς δημιουργεῖται μία βραδεῖα καῦσις, δυναμένη νὰ ἔχῃ τὰ αὐτὰ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα. Τὸ σύνηθες διακριτικὸν γνώρισμα μιᾶς πυρκαϊᾶς εἶναι ἡ καῦσις διὰ φλογῶν, τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ πυρκαϊὰ καὶ ἄνευ φλογῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπέρχεται καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ διὰ τῆς θερμότητος καταστροφὴ τοῦ πράγματος» (1). Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν πρότασιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1/52 βουλεύματος τοῦ Πλημμελειοδικείου Παρνασσίδος ἀναφέρεται,ὅτι ὅταν λέγωμεν πυρκαϊὰν ἐννοοῦμεν πῦρ ποιᾶς τινος ἐκτάσεως, συμφώνως ἄλλως τε πρὸς τὴν κοινὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν, δι' ἧς δὲν νοεῖται πᾶν, ἔστω καὶ ἐλαχίστης ἐκτάσεως, πῦρ» (2).

---

1. Γάφου, Κοινῶς ἐπικίνδυνα ἐγκλήματα, Ποιν. Χρον. Γ'/428 σημ. 3, Ποιν. Δικ. 1961 Γ' σελ. 104.

2. Ὁ Ζαγκαρόλας, σχολιάζων τὴν ἀπόφασιν ταύτην, δέχεται ὅτι «τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Κώδικι δέον νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχον ὡς πρὸς τὰ ἀντικειμενικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα ὅταν τὸ πῦρ μεταδοθῇ εἰς τὸ ἐμπρησθησόμενον ἀντικείμενον, κατὰ τρόπον δὲ προκαλοῦντα κατάστασιν κοινοῦ κινδύνου. Δι' ὃ καὶ πυρκαιὰ εἶναι μέν τι πλέον τῆς ἁπλῆς ἐκρήξεως, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ λάβῃ καὶ ὡρισμένην ἔκτασιν. Καὶ τοῦτο διότι ὁ νέος Κῶδιξ, διὰ τοῦ ἄρθρου 264 αὐτοῦ, δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς προκληθεῖσαν βλάβην ὡρισμένου ἀντικειμένου, διότι τοῦτο πράττει εἰς τὰ ἄρθρα 381, 382 αὐτοῦ. Τὸ ἔγκλημα στηρίζεται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ

Νομίζομεν ὅτι διὰ νὰ χαρακτηρισθῆ τις ὡς δράστης τετελεσμένου ἐμπρησμοῦ, δέον ὅπως τὸ πῦρ εἶναι σημαντικόν πως καὶ λάβη ἔκτασίν τινα κειμένην πέραν τῶν ὁρίων, μέχρι τῶν ὁποίων ἐξικνοῦνται αἱ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερόμεναι περιπτώσεις, τοῦτο δὲ ἐπὶ ταῖς κάτωθι σκέψεσιν :

α) Ἐὰν ὁ νέος Κῶδιξ ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ἐκ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς φυσικῆς δυνάμεως τοῦ πυρὸς προκαλούμενον κίνδυνον καὶ μόνον εἰς αὐτόν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς προκαλουμένην βλάβην, διατὶ θὰ ὑπήγαγε τὸν ἐμπρησμὸν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν οὐσιαστικῶν ἐγκλημάτων καὶ δὲν θὰ ἐξηκολούθει νὰ θεωρῇ τοῦτον τυπικὸν ἔγκλημα, ὡς ἔπραττεν ὁ Π.Ν., ἀποφεύγων οὕτω τὰ ἑρμηνευτικὰ προβλήματα, ἅτινα ἡ ὑπαγωγή του εἰς τὰ οὐσιαστικὰ ἐγκλήματα δημιουργεῖ ;

Βεβαίως δὲν ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν προστασίαν τῆς ἐκ τοῦ πυρὸς βλάβης,διότι τότε,ὡς καὶ ὁ Ζαγκαρόλας εἰς τὸ ἀνωτέρω σχόλιον ὑποστηρίζει, θὰ ἤρκουν αἱ διατάξεις περὶ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας διὰ πυρὸς (ἄρθρα 381 καὶ 382 Π.Κ.). Οὐχ' ἧττον ἡ προστασία ἐν προκειμένῳ εἶναι δ ρ α σ τ ι κ ω τ έ ρ α, διότι τιμωρεῖται καὶ ὁ ἐμπρησμὸς ἐξ ἀμελείας, ἐνῷ τοῦτο δὲν συμβαίνει προκειμένου περὶ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας ἐξ ἀμελείας, τιμωρεῖται δὲ καὶ ἡ διὰ πυρὸς φθορὰ ἰ δ ί ο υ πράγματος, ἐὰν βεβαίως ἦτο δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς πράξεως κοινὸς κίνδυνος.

β) Ὁ Κῶδιξ χρησιμοποιεῖ τὸν νέον ὅρον «πυρκαϊά», ὅστις ἀνήκει εἰς τὰ καλούμενα «μετανομικὰ ἢ ἀξιολογικὰ» ἢ «κανονολογικὰ» στοιχεῖα τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως (1). Καθ' ἃ τυγχάνει γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν, ὁσάκις ὁ νομοθέτης χρησιμοποιῇ τοιαύτας ἐννοίας, ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ἐφαρμοστὴς τοῦ δικαίου γενικῶς ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτιμᾷ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν, βασιζόμενος εἰς τὰς σταθερὰς ἐννοίας ἄλλων κλάδων τοῦ δικαίου ἢ καὶ ἄλλων ἐπιστημῶν. Ἄλλοτε πάλιν προσφεύγει εἰς ἐκτιμήσεις ἠθικάς, οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικάς. Τούτων οὕτως ἐχόντων, δέον, ἑρμηνεύοντες τὸν ὅρον «πυρκαϊὰ» νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ τούτου κοινωνικὴν ἀντίληψιν, ἤτοι ὁ ὅρος «πυρκαϊά», ὡς καὶ οἱ ὅροι «πλημμύρα» καὶ «ἔκρηξις», νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὴν κοινὴν ἐν χρήσει τοιαύτην. Τοῦτο ἄλλωστε συνάγεται ἐκ τοῦ πνεύματος ὅλων τῶν περὶ κοινῶς ἐπικινδύνων ἐγκλημάτων διατάξεων τοῦ Π.Κ. Ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει (op. cit) μάλιστα, προκειμένου περὶ τῆς ἐκρήξεως ὁρίζεται, ὅτι «ἡ λέξις ἔκρηξις ἔχει σαφῆ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει καὶ ἀναμφίβολον ἔννοιαν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ γέννησις ἀμφιβολιῶν περὶ ταύτης».

γ) Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ εἶναι ἔγκλημα οὐσιαστικόν. Περιλαμβάνει δηλαδὴ ἐνέργειαν καὶ ἀποτέλεσμα. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τοῦτο δέον νὰ τελῇ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς συνθήκας τῆς συγχρόνου μηχανοκινήτου ζωῆς. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐμπρηστής, διότι ἔθεσε πῦρ, ἐφ' ὅσον τοῦτο, ἐσβέσθη ἐν τῇ γενέσει του. Ὁ ἐμπρηστὴς θέτει πῦρ διὰ νὰ κατακαύσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ προκαλέσῃ καταστροφήν.

Ἐπὶ τῇ βάσει, λοιπόν, τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ νομικοῦ ὅρου «πυρκαϊὰ» ταυτίζεται πρὸς τὴν κοινὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν καὶ ὅτι ἐπομένως, ἀνεξαρτήτως τῆς προκλήσεως κοινοῦ κινδύνου, καθίσταται ἐπιβεβλημένη, ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ἡ διάκρισις μεταξὺ πυρὸς

κινδύνου καὶ οὐχὶ τῆς βλάβης. Ὁ νόμος δηλαδὴ ἐν προκειμένῳ ἀποβλέπει οὐχὶ εἰς τὴν πράγματι λαβοῦσαν χώραν αἰτιώδη διαδρομήν, ἀλλ' εἰς τὴν δυνατότητα μιᾶς ἐπιζημίου διαδρομῆς» (Ποιν. Χρον. Α'/147).

1. Χωραφᾶς, Ποιν. Δικ. 1960, σελ. 55 καὶ Θέμις Ν.Δ. 1943, σελ. 357, Γάφος Ποιν. Δικ. 1947, σελ. 104.

μεγάλης καὶ μικρᾶς ἐκτάσεως. Ἀποτελεῖ δὲ κοινῶς «πυρκαϊὰν» ἡ μετάδοσις τοῦ πυρὸς εἰς μεγάλην ὁπωσδήποτε ἔκτασιν ἐπὶ ἀκινήτου ἢ ἐκτάσεως περιεχούσης δένδρα, φυτείας καὶ λοιπὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, ἔτι δέ, ἡ μετάδοσις τοῦ πυρὸς εἰς συνοικίαν ἢ καὶ πόλιν ὁλόκληρον. Οὕτω, ὄχι μόνον ὅταν τὸ πῦρ οὐδόλως ἐπεξετάθη, καῦσαν ἁπλῶς τὰς ἐμπρηστικὰς ὕλας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔλαβεν ὁπωσδήποτε ἔκτασιν τινά, ὡς εἰς τὰ προαναφερθέντα παραδείγματα,οὐχὶ μεγάλας ὅμως διαστάσεις (ἐσβέσθη π.χ. πρὶν ἢ μεταδοθῇ εἰς παρακείμενον δωμάτιον μὲ τάσεις περαιτέρω ἐξαπλώσεως),ὑπάρχει ἀπόπειρα καὶ οὐχὶ τετελεσμένος ἐμπρησμός. Τελούμεναι ἑπομένως αἱ πράξεις αὗται ἐξ ἀμελείας δέον νὰ μὴ χαρακτηρίζωνται καὶ διώκωνται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 266 Π.Κ. «περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας», ἀφοῦ ἀπόπειρα ἐξ ἀμελείας δὲν εἶναι δυνατὴ κατὰ νόμον, ἀλλὰ βάσει τοῦ ἄρθρου 433 Π.Κ.

Βεβαίως τὸ ἄρθρον 433 τιμωρεῖ ἀμελεῖς ἐνεργείας ἢ παραλείψεις,ἐν ὄψει τῆς ἐκ τούτων δυνατότητος προκλήσεως κινδύνου, χωρὶς κἂν νὰ ἀπαιτῇ καὶ ἀποτέλεσμά τι, ὅπερ ὅμως ἐπέρχεται προκειμένου περὶ ἐνάρξεως πυρκαϊῶν ἐξ ἀμελείας. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ὅμως, καθ' ἣν ἐν τῷ μείζονι περιέχεται καὶ τὸ ἔλασσον, οὐδὲν κωλύει ὅπως καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς ἡ προκειμένη διάταξις. Οὕτω καὶ ἡ δικαστικὴ πρακτική, προκειμένου νὰ ἀποφεύγῃ τὴν κατηγορίαν ἐπὶ ἐμπρησμῷ ἐξ ἀμελείας, ἀντὶ νὰ βασίζεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δῆθεν ἐκ τῆς πράξεως δὲν προέκυψεν οὐδὲ ἦτο δυνατὸν νὰ προκύψῃ κοινὸς κίνδυνος—ὅπερ πόρρω ἀπέχει τῆς πραγματικότητος, ἀφοῦ πρόκειται περὶ πράξεων τελουμένων ἐν μέσαις Ἀθήναις, εἰς πολυκατοικίας κλπ.—θὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου, ἐὰν ἐφαρμόζῃ τὴν διάταξιν ταύτην.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XII. Ἀγῶνες κατὰ τῶν σωματεμπόρων.

Ὁ μὲ τόσην ἀγρίαν ἐμφάνισιν σωματέμπορος ἢ ἀγαπητικὸς ἢ νταβατζὴς ἢ τραμποῦκος ἢ μπράβος τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἦτο παρὰ ἕνας δειλός, δειλότατος ἄνθρωπος, ἕνα παράσιτον τῆς κοινωνίας, ποὺ ἐζοῦσε εἰς βάρος πορνῶν, λεσχῶν, ὑποψηφίων ἀρχόντων καὶ κόσμου μὲ ἐκβιάσεις καὶ ἀπειλὰς καὶ μὲ ἐπίδειξιν παλληκαρισμοῦ ἀνυπάρκτου εἰς τὴν πραγματικότητα. Εἶχεν ἐπιδεικτικῶς εἰς τὸ ζουνάρι του —παρέλειψα εἰς τὸ προηγούμενον— τὸν ὁπλισμόν του, τὸν λάζον ἢ τὴν κάμαν του καὶ τὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τὴν «διμούτσουνην κουμπούραν», τὴν δίκαννον πιστόλαν καὶ ὕστερα τὸ ἐξάσφαιρον περίστροφον. Εἰς εἰδικὴν θήκην τοῦ σακκακιοῦ του, ὑπὸ τὴν φόδραν ἢ πολλὰς φορὰς μέσα εἰς τὸ μανίκι τῆς ἀριστερᾶς του χειρός, ἔκρυπτε τὴν «ἰσόβιαν», τὴν ἀμφίστομον μεγάλην μάχαιραν τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ὑπερέβαινε τὰ 25 καὶ 30 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἀποκληθῆ «ἰσόβια», διότι εἰς τὸν κάτοχόν της, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν μετεχειρίζετο σφάζων τὸ θῦμα του, ἐξησφάλιζε πάντοτε τὰ «ἰσόβια δεσμά», ὅπως ἀπεκαλεῖτο τότε ἡ ἰσόβιος κάθειρξις.

Τὸν ἀρειμάνιον αὐτὸν τύπον τοῦ θρασυδείλου μπράβου-νταβατζῆ μᾶς τὸν διέσωσεν ὁ ἀείμνηστος συνάδελφος Τῖμος Δεπάστας μὲ τὸ ἀλησμόνητό του «Τζιώτικο Ραβαΐσι», μὲ τὸν τύπον τοῦ ψευτοπαλληκαρᾶ Λιονταρῆ, ὁ ὁποῖος ἐκαυχᾶτο εἰς τὴν Τζιὰ ὅτι εἶχε κατασφάξει μὲ τὴν ἰσόβιάν του καὶ εἶχε κολλήσει εἰς τὸν τοῖχον ὅλα τὰ χασαπόπουλα τῆς τότε κεντρικῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ὅταν ἐν συνεχείᾳ ἀφηγήθη τὰ κατορθώματά του ὁ ἁπλοϊκὸς Νιόνιος τῆς κωμωδίας καὶ ἐκαυχήθη ὅτι εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Ζάκυνθον εἶχε πνίξει ἕναν, ὅτι ἦλθον κατόπιν δύο διὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὸν λόγον καὶ ὅτι καὶ αὐτοὺς τοὺς ἥρπασε καὶ τοὺς ἔπνιξεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτι κατόπιν ἦλθαν τέσσαρες τοὺς ὁποίους ἐπεριποιήθη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὅτι ὅταν ἔφθασαν οἱ ὀκτώ... Ἀλλὰ τότε ἐπενέβη ὁ Λιονταρὴς ὁ ὁποῖος διεμαρτυρήθη καὶ τὸν ἀπεκάλεσε ψεύτην. Μὰ ὁ Νιόνιος ἀπὸ τὸ Τζάντε ἐξανέστη καὶ μὲ μίαν ἄφθαστον θυμοσοφίαν τοῦ εἶπε:

—Ἀδελφάκι Λιονταρὴ ἢ ξεκολλᾶς ὅλα τὰ χασαπάκια τῆς ἀγορᾶς τῆς Ἀθήνας ἀπὸ τὸν τοῖχο ἢ μωρὲ τζογούλα μου σοῦ πνίγω μὲ μιᾶς ὅλο τὸ Τζάντε...

Ἀλλ' οἱ ἀναγνῶσταί μου θὰ ἀντιτείνουν ἴσως ὅτι ὁ Λιονταρὴς ἦτο ἕνας τύπος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπινοήσει ὁ μακαρίτης Δεπάστας. Ναί, ἀλλὰ ἦτο τύπος ποὺ ὑπῆρχε καὶ ὡς παράδειγμα θὰ ἀναφέρω ἕνα πραγματικὸν τύπον νταῆ-μπράβου, μαχαιροβγάλτη, ἀβανταδόρου καὶ δὲν συμμαζεύεται τῆς παληᾶς Ἀθήνας. Τὸν περίφημο Ἀνδρέα Κ——η. Ἡ ἱστορία δὲν διέσωσε τὸ πραγματικόν του ἐπώνυμο, παρὰ μόνον τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, τὸν Βόλον καὶ τὸ προσώνυμόν του, τὸ «παρατσούκλι», τὸ ὁποῖον τοῦ ἐδόθη ἀπὸ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν τοῦ δοχείου τῆς νυκτός. Αὐτὸς ἔκαμε τὸν ψευτοπαλληκαρὰν καὶ καθήμενος εἰς τὰ κεντρικὰ ἑστιατόρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐξῆγε μὲ τρόπον τὸ περίστροφόν του καὶ μὲ τὴν κάννην του ἔπαιρνε τὸ ἁλάτι καὶ τὸ πιπέρι τὸ ὁποῖον ἔρριπτεν εἰς τὸ φαγητόν του. Ἠπείλει τὸ σύμπαν καὶ ἐπιδεικτικῶς μὲ τὸν λάζον του ἢ μὲ τὸ μεγαλύτερον του μαχαίρι ἐκαθάριζε τὰ νύχια του, ὑβρίζων θεοὺς καὶ δαίμονας. Κάποτε ὅμως ἐπετέθη εἰς κάποιον ἄνθρωπάκον καὶ αὐτός, ἴσως ἀπὸ τὴν τρέλλαν του καὶ διότι πρὸς στιγμὴν ἐθεώ-

ρησε τὸν ἑαυτόν του μαχαιρωμένον ἢ διάτρητον ἀπὸ τὰς σφαίρας τοῦ νταῆ καπετὰν 'Ανδρέα, δὲν ἔμεινε μὲ σταυρωμένα χέρια, ἀλλὰ τὸν ἥρπασε, τοῦ κατέφερεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κόσμου σωρείαν ραπισμάτων, γρονθοκοπημάτων καὶ λακτισμάτων, ἐνῶ ὁ πάνοπλος καπετὰν 'Ανδρέας ἔκλαιε, ἐζήτει ταπεινῶς συγγνώμην καὶ ἱκέτευε τὸν ἄοπλον ἀντίπαλόν του νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς του. "Ε!! Αὐτὸ ἦτο. Διὰ μιᾶς ὁ 'Ανδρέας ἀπὸ τὸν Βόλον τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, τὴν ὁποίαν ἔζησα, ἔχασε τὴν αἴγλην τοῦ παλληκαρᾶ καὶ κατήντησε πραγματικῶς «τῶν σκυλιῶν μασκαράς». "Ολοι ὅπου τὸν ἔβλεπαν καὶ τὰ μικρὰ ἀκόμη τὸν ἐγιουχάριζαν, τοῦ ἐβαροῦσαν σβερκιὲς καὶ καρπαζὲς καὶ τοῦ προσέδωσαν τὸ προσαρμόζον εἰς τὴν γενναιότητά του προσωνύμιον τοῦ Καπετὰν 'Ανδρέα Κ——η ἀπὸ τὸν Βόλο.

'Αλλὰ πρὸ τοῦ ρεζιλεύματος αὐτοῦ τοῦ 'Ανδρέα ἀπὸ τὸν Βόλο οἱ ἀγαπητικοὶ ἢ νταβατζῆδες ἢ κουτσαβάκηδες τῶν παλαιῶν 'Αθηνῶν, ὑποστηριζόμενοι ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἀπὸ πολιτευομένους ἢ ὑποψηφίους εἰς τὰ δημαρχιακὰ ἀξιώματα, ὠργίαζον κυριολεκτικῶς, εἶχον γίνει κράτος ἐν κράτει καὶ ἐγκατέστησαν τὸ βασίλειόν των εἰς τὴν πλατεῖαν Ψυρρῆ καὶ εἰς τὰς παρόδους της, διὰ νὰ ἐλέγχουν καὶ νὰ ἀπομυζοῦν τοὺς τότε πλησίον λαϊκοὺς οἴκους ἀνοχῆς καὶ νὰ τρομοκρατοῦν τὸ σύμπαν. Δὲν ἐπέτρεπον ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ «στέκια των» καὶ τὰ «τσαρδάκια των» «σταυρωτὴς» ἢ «σαραντακορωνάς», ὅπως ἀπεκάλουν τοὺς χωροφύλακας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ διέπραττον ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ληστείας, ἐκβιάσεις καὶ κλοπάς. Ὁ τύπος τῆς ἐποχῆς, ἐρρήγνυε κραυγὰς διαμαρτυρίας καὶ φρίκης διὰ τὰ γενόμενα καὶ οἱ ἐγκληματικοὶ αὐτοὶ τύποι τῶν 'Αθηνῶν πολλάκις εἶχον στηλιτευθῆ παλαιότερα ἀπὸ ἕνα Κανελίδην εἰς τοὺς «Καιρούς», ἀπὸ ἕνα Γαβριηλίδην εἰς τὴν παλαιὰν «'Ακρόπολιν» καὶ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ αἰῶνος μας ἀπὸ ἕνα Καλαποθάκην τοῦ «'Εμπρός», ἕνα Χαιρόπουλον τοῦ «Χρόνου» καὶ τὸν "Αδωνιν Κύρου τῆς «'Εστίας».

Μά, μὴ νομίζετε ὅτι δὲν συνεκινήθησαν αἱ τότε κυβερνήσεις τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ αἱ πρῶται τοῦ σημερινοῦ ἀπὸ αὐτὴν «τὴν αἰσχρὰν καὶ ἀτιμάζουσαν τὴν πόλιν κατάστασιν» —φράσεις τοῦ τύπου τῆς ἐποχῆς— καὶ δὲν ἀντέδρασαν. Καὶ κυβερνήσεις τὰ ἔβαλαν μὲ τὴν δυναστείαν τῶν κουτσαβάκηδων καὶ τῶν ἀγαπητικῶν καὶ ἔντιμοι ἀστυνομικοὶ διεκρίθησαν εἰς τοὺς κατ' αὐτῶν ἀγῶνας. Ὁ ὑπαστυνόμος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, τῆς παλαιᾶς Δημοτικῆς ἢ Πολιτικῆς 'Αστυνομίας, ὅπως ἀπεκαλεῖτο αὕτη τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Βασιλείας τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', ὁ πασίγνωστος ὡς φὼν Κολοκοτρώνης πρῶτος, ὁ ὁποῖος καὶ ἤρχισε τὸν ἐναντίον τῶν ἀγαπητικῶν, σωματεμπόρων, μπράβων καὶ κουτσαβάκηδων ἀγῶνα καὶ τὸν ἀφῆκεν ἡμιτελῆ, ὁ τότε ταγματάρχης καὶ μετέπειτα στρατηγὸς καὶ ἥρως τοῦ Γριμπόβου Δημήτριος Μπαϊρακτάρης, τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὁ τότε συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς 'Αθηνῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας δεκαετίας τοῦ παρόντος αἰῶνος Μανώλης Ζυμβρακάκης καὶ ὁ θρυλικὸς Μπάρμπα-Γιάννης ὁ Μαρούδας, ὁ τότε ταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ διοικητὴς τῆς Καταδιώξεως, δηλαδὴ διοικητὴς τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας ὅπως θὰ ἐλέγαμεν σήμερον καὶ κατόπιν συνταγματάρχης διοικητὴς τῆς εἰδικῆς 'Υπηρεσίας 'Ελέγχου 'Ηθῶν.

"Ας ἴδωμεν δι' ὀλίγων τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν διὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ κράτους τῶν ἀγαπητικῶν—σωματεμπόρων—μπράβων—κουτσαβάκηδων—νταβατζήδων τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἐτῶν.

Τὴν δρᾶσιν φυσικὰ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Μπαϊρακτάρη τὴν γνωρίζω ἀπὸ ἀφηγήσεις παλαιῶν ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς τοὺς ὁποίους ἐπρόλαβα εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτάζ καὶ διότι τὰ κατορθώματά των τὰ ἤκουα ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους, κυκλοφοροῦντα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Δυστυχῶς διὰ τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην ἢ Φὼν Κολοκοτρώνην δὲν ἔχω καὶ πολλὰ στοιχεῖα. Γνωρίζω ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν οἰκογένειαν τῶν Κολοκοτρωνέων, ὧν ἐκ πλαγίου συγγενὴς τοῦ Γέρου τοῦ Μωρηᾶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Θεόδωρος καὶ ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1846. Εἰς τὴν Δημοτικὴν 'Αστυνομίαν κατετάγη καὶ ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπα-

στυνόμου, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ὑπηρεσίας Καταδιώξεως Ἀθηνῶν. Συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν φαυλότητα καὶ τὴν παντοδυναμίαν τῶν κατ' ἐπάγγελμα ἐραστῶν τῶν πορνείων ἐκινήθη πρῶτος ἐναντίον αὐτῶν καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς καταδιώκη, νὰ τοὺς συλλαμβάνη μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, ὅπως ἐλέγοντο τὰ κατώτερα ὄργανα τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας, καὶ πρὶν νὰ τοὺς στείλη εἰς τὰ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα ἀπήτουν ἁπτὰ στοιχεῖα διὰ τὴν καταδίκην τῶν κατηγορουμένων, τοὺς ἔδερνεν ἀνηλεῶς μὲ τοὺς βούρδουλαν, ἀπαραίτητον τότε ὄργανον τιμωρίας, τὸ ὁποῖον ἐκρέμετο εἰς ἕκαστον ἀστυνομικὸν Τμῆμα καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ τοῦ βοηθοῦ του τῆς ὑπηρεσίας. Τί συνέβη ἐπακριβῶς μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ δὲν γνωρίζομεν. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὁ ἀστυνομικός, μίαν καλὴν πρωίαν, εἴτε ἐπαύθη ὑπὸ τοῦ ἀντιθέτου δημάρχου, εἴτε παρημποδίσθη ὑπὸ τοῦ διαδόχου του καὶ ἀηδιάσας ἐγκατέλειψε τὸ πρωτόγονον ἐκεῖνο Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ τὴν καταδίωξιν τῶν κουτσαβάκηδων. Μετέβη εἰς τὴν Γερμανίαν ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἀτυχήσας ἐπέστρεψεν ἐνταῦθα, ὅπου ἀπεκαλεῖτο πλέον φὸν Κολοκοτρώνης, ἀγνοῶ τὸ διατί. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 1897.

Ὁ Δημήτριος Μπαϊρακτάρης, ὁ ὁποῖος κυριολεκτικῶς ἐθαυματούργησεν εἰς τὸν κατὰ τῆς μάστιγος τῶν σωματεμπόρων ἀγῶνα του, ἔχων πλήρη ἐξουσιοδότησιν ὡς ταγματάρχης καὶ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς τότε κυβερνήσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον βασιλέα Γεώργιον τὸν Α', εἰς τὸν ὁποῖον ἑκάστην Παρασκευὴν παρουσιάζετο ἐν μεγάλῃ στολῇ, μὲ τὰ παράσημά του καὶ μὲ τὸ μεγαλοπρεπές του λοφίον διὰ νὰ δώσῃ ἀπ' εὐθείας ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἄνακτα διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Πρωτευούσης, ἀφοῦ ἀνέφερε προηγουμένως τὰ κυριώτερα συμβάντα εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν καθ' ἑκάστην. Ὁ Μπαϊρακτάρης αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν ἐποχήν, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀγρίνιον κατὰ τὸ 1833 καὶ κατήγετο ἀπὸ ἱστορικὴν οἰκογένειαν τοῦ Σουλίου. Νεαρὸς κατετάγη εἰς τὸ στράτευμα καὶ προαγόμενος συνεχῶς ἐγένετο ταχέως ἀξιωματικός, ὅπου καὶ ἐσταδιοδρόμησε. Κατὰ τὰ 1866, εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν, κατῆλθεν εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἠγωνίσθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Κρητῶν εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην ἀνδραγαθήσας κατ' ἐπανάληψιν καὶ κατόπιν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἀνέκτησε τοὺς βαθμούς του εἰς τὸν στρατὸν ὅπου καὶ προήχθη. Κατὰ τὸ 1893, ὡς ταγματάρχης πλέον, ὅταν διὰ τοῦ νόμου ΒΡΠΝ' κατηργήθη, συνεπείᾳ τῆς γενικῆς κατακραυγῆς, ὡς ἀποτυχοῦσα ἡ ἐξαρτωμένη ἀπὸ τοὺς δημάρχους δημοτικὴ ἀστυνομία καὶ οἱ κλητῆρες της καὶ ἀντεκατεστάθη ἀπὸ τὴν ἀποκληθεῖσαν «Στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν», δηλαδὴ ἀπὸ χωροφύλακας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατεύματος μέχρι τῆς ἐκπαιδεύσεως καταλλήλων ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς, ἀπὸ τὴν τότε Κυβέρνησιν, ὁ μακαρίτης Μπαϊρακτάρης ἐγένετο Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν διὰ ἀρκετὰ ἔτη ὅπου ἀφῆκεν ἐποχήν. Κατὰ τὰ 1897 ἐγκατέλειψε τὴν Ἀστυνομίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ στράτευμα, ἠγήθη ταξιαρχίας ἀπὸ πεζικόν, μηχανικόν, πυροβολικὸν καὶ ἀπὸ δύο τάγματα τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἐθριάμβευσεν εἰς τὸ Γρίμποβον, ὅπου ἐμάχετο εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς ἐμψυχώνων τὰ ὑπὸ τὰς διαταγάς του στρατεύματα. Καὶ τόσην φαίνεται φθορὰν ἐπροξένησε τότε εἰς τοὺς Τούρκους, ὥστε ἡ φράσις «τὰ ἔκανε Γρίμποβον» κατέστη ἔκτοτε παροιμιώδης. Ἀπεστρατεύθη τὸ 1901 ὑποστράτηγος πλέον καὶ μετὰ ἕνα ἔτος ἀπέθανε.

Ὁ μακαρίτης ὁ Μπαϊρακτάρης δὲν ἀφῆκε οὔτε στιγμὴν ὄχι μόνον νὰ τοῦ πάρουν τὸν ἀέρα οἱ ἀγαπητικοὶ-κουτσαβάκηδες, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ἀναπνεύσουν. Ἠγεῖτο ὁ ἴδιος μὲ τὴν στολήν του ὁμάδος χωροφυλάκων καὶ ἔκανεν ἐπιδρομὰς εἰς τὰ ἄντρα των, τὰ ταβερνεῖα καὶ τοὺς «ντεκέδες», δηλαδὴ τὰ χασισοποτεῖα τοῦ Ψυρρῆ καὶ συνελάμβανεν ὅσους ἔπιανε ἡ παγάνα του καθ' ἑκάστην νύκτα. Καὶ δέκα καὶ εἴκοσι. Τοὺς ἐφοροῦσε τὰς χειροπέδας καὶ τὴν ἑπομένην τοὺς ἔφερε σιδηροδεσμίους εἰς τὸ γραφεῖον του, εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν, ὅπου ἔφερεν ἀκόμη ὑπὸ συνοδείαν ἀπὸ τὰ ἄντρα των καὶ ὅλας τὰς κοινὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας διὰ τῆς τρομοκρατίας των ἐξεμεταλλεύοντο κατὰ τὸν αἰσχρότερον τρόπον. Καὶ τότε ἤρχιζεν ἡ ἐπὶ

παρουσίᾳ αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων καὶ διεφθαρμένων πλασμάτων τῶν οἴκων τῆς ἀπωλείας ἀνάκρισις τῶν ἐκμεταλλευτῶν των σωματεμπόρων. Ὄργανα. Ὁ ἀπαραίτητος βούρδουλας καὶ μιὰ πελωρία ψαλίδα.

Ὁ μακαρίτης ὁ Μπαϊρακτάρης ἐπροχωροῦσε κρατώντας τὴν ψαλίδα του μὲ τὸ δεξὶ χέρι εἰς τὸν πρῶτον σωματέμπορον καὶ μισοαστεῖα καὶ μισοσοβαρὰ τοῦ ἔλεγε:

—Τὸ τσαμένο τὸ παιδάκι; Τί τὰ θέλει τὰ τσουλούφια καὶ τὶς ἀφέλειες καὶ τὰ μακρυὰ μαλλιὰ τὰ λαδωμένα; Γιὰ νὰ πιάνουν ψεῖρες; Καὶ χρὰπ μὲ τὴν ψαλίδα ἔκοβε τὴν ἀφέλεια καὶ ὕστερα μιὰ σειρὰ μαλλιὰ ὡς τὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς καὶ ὡς τὰ πίσω κατόπιν καὶ ἐσυνέχιζε: Καὶ αὐτὸ τὸ παρφουμαρισμένο ἀπὸ τὴ μαντέκα μουστάκι γιατὶ τὸ ἔχεις πρὸς τὰ πάνω τόσο ἀπειλιτικά; Θέλεις νὰ σὲ φοβηθοῦμε; Νά... μὲ δυὸ ψαλιδιὲς ὁ ἀρειμάνιος μύσταξ ἐγένετο οἰκτρὸν ὑπόλειμμα πλέον καὶ ὁ Μπαϊρακτάρης ἐξηκολούθει: Μὰ τὸ μανίκι ἀπὸ τὸ σακκάκι σου γιατὶ δὲν τὸ φορᾶς καὶ τὸ ἀφίνεις νὰ κουνιέται πέρα δῶθε; Γιὰ νὰ μὴν τὸ φορᾶς δὲν σοῦ χρειάζεται. Χρὰπ μὲ τὸ ψαλίδι πάει καὶ τὸ ἕνα ἢ καὶ τὰ δύο μανίκια ποὺ δὲν ἐφοροῦσε λόγῳ μαγγιᾶς ὁ σωματέμπορος καὶ ὕστερα μὲ μερικὲς ἀκόμη ψαλιδιὲς ἔκοβε τὰ κόκκινα ζωνάρια καὶ τὶς προκλητικὲς μύτες ἀπὸ τὰ στιβάλια τους.

Καὶ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν ἐξηκολούθει:

—Γιὰ περπάτα τώρα ἔτσι μάγγικα ποὺ περπατοῦσες; Ἐμπρός;

Μὰ πῶς νὰ περπατήσῃ ὁ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν εὑρισκόμενος πλέον σωματέμπορος, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ κάνῃ καὶ ἕνα βῆμα ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κρατῇ τὸ πανταλόνι του διὰ νὰ μὴ προβῇ εἰς γυμνικὰς ἐπιδείξεις;

Μὰ ἀκριβῶς αὐτὰς τὰς ἐπιδείξεις ἤθελεν ὁ μακαρίτης ὁ Μπαϊρακτάρης καὶ ἀφοῦ μὲ μερικὰ ραπίσματα ὑπεχρέωνε τὸν «ἐξεταζόμενον» νὰ σηκώσῃ τὰς χεῖρας του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γυμνωθῇ κατὰ τὰ κάτω ἄκρα, ἥρπαζε τὸν βούρδουλαν ἀπὸ τὸ γραφεῖον του καὶ τὸν ἤρχιζε μὲ ἀλύπητες βουρδουλιές.

—Θὰ τὸ ξανακάνῃς μωρὲ θεομπαίχτη; Θὰ ἀφίσῃς τὰ κορίτσια ἥσυχα καὶ θὰ πάψῃς νὰ ζῇς ἀπ' αὐτά; Πάρε καὶ τούτη γιὰ νὰ μάθῃς.

Καὶ ὕστερα ἄφινεν ἀγρίως μαστιγωμένον τὸν πρῶτον διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν δεύτερον καὶ μετὰ τὸν τρίτον καὶ νὰ ἐξαντλήσῃ ἰδιοχείρως ὅλους τοὺς κρατουμένους ἐμπρὸς εἰς τὰ θύματά των, εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὁ ἐξευτελισμὸς καὶ ἡ μαστίγωσις τῶν ἐκμεταλλευτῶν τους τοὺς καθίστα τοῦ λοιποῦ γελοίους εἰς τὰ ὄμματά των καὶ τοὺς ἐγέννα αἰσθήματα ἱκανοποιήσεως διὰ τὰ μέχρι τῆς ὥρας ἐξ αὐτῶν δεινοπαθήματά των, ἀλλὰ καὶ θάρρους διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Μπαϊρακτάρης λοιπὸν κατέστη μία θρυλικὴ μορφὴ τῆς Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη του κατόπιν ἐβάδισαν, μὲ κάπως ἠπιώτερα ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικώτερα μέσα, ὁ μακαρίτης ὁ Μανώλης ὁ Ζυμβρακάκης καὶ ὁ Μπάρμπα Γιάννης ὁ Μαρούδας, μὲ τὴν δρᾶσιν τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῶ εἰς τὰ περὶ διαφθορείων καὶ κιναίδων μέρη τῆς ἐρεύνης μου.

Μὰ δυστυχῶς παρὰ τὰ δραστικὰ μέσα τοῦ Φὸν Κολοκοτρώνη, τοῦ Μπαϊρακτάρη, τοῦ Ζυμβρακάκη, τοῦ Μαρούδα καὶ τὴν μετέπειτα ἔννομον καταδίωξιν τῆς σωματεμπορίας καὶ τῶν σωματεμπόρων ἀπὸ τὴν σημερινὴν Ἀστυνομίαν, ἡ σωματεμπορία δυστυχῶς δὲν δύναται νὰ ἐκλείψῃ, διότι μόνη της ἡ πορνευομένη γυναίκα, ὅπως ἐξηγήσαμεν, ἀναζητεῖ ὀλίγην ἀγάπην, ἔστω καὶ ψεύτικην, αὐτὴν ποὺ τῆς παρέχει τὸ ἁρπακτικὸν ὄρνεον τῶν γλίσχρων οἰκονομικῶν των. Διότι τὸ ἔχει εἰς τὸ αἷμα της μέσα. Καὶ τελειώνω τὸ παρὸν κεφάλαιον μὲ τὸ παλαιὸ τραγούδι ποὺ ἐτραγουδοῦσαν αἱ τρόφιμοι τῶν παλαιῶν σπιτιῶν μὲ τὰ κόκκινα φανάρια:

Ἀντάμη τόνε θέλω ἐγὼ τὸν ἀγαπητικό μου
Νὰ μοῦ μετράῃ τὶς μάρκες μου, νὰ λέῃ καὶ τὸ Σταυρό μου.

Μάρκες ἦσαν τὸ ἐκ τῶν πορνικῶν εἰσπράξεων μερίδιόν της. Τὰ ἔσοδά της...

(Συνεχίζεται)

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΠΑΤΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα παρουσιάσθηκε στὸν ἴδιο Ἀστυνόμο νέο θῦμα, ποὺ κατήγγειλε πὼς κάποιος ὀνόματι Κυριαζῆς ἐξηπάτησε τὸν συγγενῆ του Κωνσταντῖνον Σὰρ ἀπὸ τὸ Σικάγο καὶ εἰσέπραξε 1.000 δολλάρια ἀπὸ τὴν Τράπεζα «Κρεντιλιονὲ» στὸ Παρίσι ὡς Σάρ, ποὺ ἐζήτησε τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὴ σύζυγό του στὸ Σικάγο.

Ὁ Ἀστυνόμος κ. Σπυρόπουλος ἀνέλαβε τὴ διαλεύκανσι τῶν ὑποθέσεων. Κατὰ τὸν ἔλεγχο τῶν φακέλων στὸ Τμῆμα Μεθοδικοτήτων βρῆκε τὴν ἀναφορά μου. Μ'ἕνα τηλεφώνημά του μὲ κάλεσε νὰ περάσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

—Σὲ ἤθελα Δουκάκη νὰ μοῦ πῆς μὲ περισσότερες λεπτομέρειες τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸν τρόπο δράσεως τοῦ Νιτεροπούλου, ἐκτὸς τῆς ἀναφορᾶς σου ποὺ διάβασα στὴν Διεύθυνσι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν συμφωνοῦν ἀπόλυτα μὲ αὐτὰ τῶν δύο νέων ἀπατεώνων Τζὼν Νίκολσον καὶ Κυριαζῆ.

Πραγματικὰ ἦταν καθ'ὅλα ὅμοια. Ὁ κ. Σπυρόπουλος ἔστειλε γιὰ ἀναγνώρισι τὴ φωτογραφία τοῦ Νιτεροπούλου στοὺς παθόντας στὸ Σικάγο καὶ Ἰλινόϊς. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ πῆρε τὴν ἀπάντησι πὼς ὁ Τζὼν Νίκολσον καὶ ὁ Κυριαζῆς εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὴ φωτογραφία ποὺ ἔστειλε.

Ὥστε ὁ Νιτερόπουλος δὲν ἔμεινε στὸ Παρίσι, ὅπως ἐπίστευα, διασκεδάζοντας μὲ τὶς 3.000 λίρες στὰ κέντρα τοῦ Μὸν Παρνὰς καὶ τῆς Μονμάρτρης, ἀλλὰ βρισκόταν στὴν Ἀθήνα, μὲ νέα ψευδώνυμα, μὲ νέους ἄθλους.

Καὶ πάλι, ἐπίμονα γεννήθηκε τὸ ἐρώτημα. Ποιὸς εἶναι ὁ Νιτερόπουλος ἢ Τζὼν Νίκολσον ἢ Κυριαζῆς ; Τώρα ὅμως μιὰ ἐντατικὴ ἔρευνα στὰ ἀρχεῖα τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀθηνῶν ἀπεκάλυψε πὼς εἶναι ὁ Φανέστου Ἰωάννης, ὁ ἄλλοτε ἄσημος μικροαπατεώς, ποὺ εἶχε συλληφθῆ πρὶν λίγα χρόνια ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο σφάλμα του. Νὰ ἔλθη καὶ νὰ φύγη γιὰ τὴ Μασσαλία μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα Νιτερόπουλος, ἀφήνοντας καὶ τὴ φωτογραφία του. Τὸ λάθος ποὺ τὸν πρόδωσε. Τὸ κενὸ ποὺ ἄφησε. Ἀπ' ἐκεῖ ἀπεκαλύφθη καὶ ἡ πλούσια δρᾶσις του στὴν Εὐρώπη μὲ διάφορα ψευδώνυμα, σύμφωνα καὶ μὲ τὰ πληροφοριακὰ δελτία τῶν ξένων ἀστυνομιῶν.

Τώρα, πλέον, ποὺ γνώριζα ποιὸς εἶναι ὁ ἀριστοτέχνης τῆς ἀπάτης, μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἀποστολῆς τῶν τηλεγραφημάτων, μοῦ ἦταν πιὸ εὔκολη ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ σύλληψίς του. Μὲ πρόλαβε, ὅμως, ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Παπανικολάου.

Ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας διώξεως διαρρηκτῶν τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, Ἀστυνόμος τότε κ. Δημήτριος Ζαγκλῆς—ὁ μπάρμπα Δημήτρης, ὅπως τὸν λέγαμε—μὲ τὸν βοηθό του Ὑπαστυνόμο τότε κ. Παπανικολάου, τὸ ἀπόγευμα τῆς 10ης Ἀπριλίου 1938 βάδιζαν τὴν ὁδὸ Αἰόλου, γιὰ κάποια ὑπηρεσιακὴ δουλειά. Ξαφνικά, ὁ κ. Παπανικολάου σταματᾶ καὶ λέγει στὸν προϊστάμενό του :

—Κύριε Ἀστυνόμε, αὐτὸς ὁ ψηλὸς καὶ καλοντυμένος νέος ποὺ βαδίζει στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο μὲ τὴν ὄμορφη κυρία εἶναι ὁ Φανέστου, ὁ ἀετὸς τῆς ἀπάτης.

—Εἶσαι βέβαιος ; τὸν γνωρίζεις ; τὸν ρώτησε ὁ Ἀστυνόμος.

—Προσωπικῶς ὄχι, ἀλλὰ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν φωτογραφία ποὺ ἔχουμε εἶναι πανόμοιος.

Τότε ὁ κ. Ζαγκλῆς, μὲ τὸ γνωστό του χιοῦμορ, εἶπε στὸν Ὑπαστυνόμο :

—κ. Παπανικολάου παντοῦ τὸν Φανέστου βλέπεις, καὶ στὸν ὕπνο σου καὶ στὸν ξύπνο σου. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις κι' ἄδικο. Εἶναι νὰ μὴν τὸν βλέπῃς ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσο ἔξυπνες δουλειὲς ποὺ μᾶς ἔχει σκαρώσει;

Μὰ ὁ Ὑπαστυνόμος, μὲ μεγάλη πεποίθησι, εἶπε πάλι στὸν κ. Ζαγκλῆ:

—Κύριε Ἀστυνόμε εἶμαι ὑπερβέβαιος, γιατὶ ἀπ' ὅσα διάβασα στὸν ἀτομικό του φάκελο στὴν Διεύθυνσι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἔχει ἀποτυπωθῆ ἡ φυσιογνωμία του στὴ μνήμη μου.

—Πρόσεξε μόνο μὴ πέσουμε σέ γκάφα, τοῦ συνέστησε ὁ Ἀστυνόμος, καθὼς τράβηξαν πρὸς τὸ πεζοδρόμιο, ποὺ κατηφόριζε ἀμέριμνο τὸ ὄμορφο ζευγάρι.

Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸ κατάστημα Θανοπούλου, ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Παπανικολάου πλησιάζοντας τὸ ζευγάρι καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ νέο τοῦ εἶπε:

—Κύριε Φανέστου.

Ὁ νέος, γύρισε καὶ κοίταξε μὲ περιέργεια τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν προσφώνησε, ἀλλά, προσποιούμενος πὼς δὲν ἄκουσε, συνέχισε τὴ κουβέντα του μὲ τὴν κυρία ποὺ συνώδευε.

Μὰ ὁ κ. Παπανικολάου ἐπανέλαβε:

—Κύριε Γιάννη, κάτι θέλω νὰ σᾶς πῶ.

Ὁ Φανέστου σᾶν κάτι νὰ πονηρεύτηκε, σταμάτησε καὶ ἀπάντησε μὲ πραγματικὰ παριζιάνικη προφορά.

—Λάθος κάνετε κύριε, εἶπε καὶ μὲ ἀπάθεια προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος Θανοπούλου.

Προδόθηκες μόνος σου, μουρμούρισε, ὁ Ὑπαστυνόμος. Τοὺς σταμάτησε καὶ χωρὶς περιστροφὲς εἶπε στὸ νέο.

—Ὑπαστυνόμος τῆς Ἀσφαλείας, κύριε Φανέστου. Παρακαλῶ τὴν ταυτότητά σας.

Ψύχραιμα καὶ μὲ ἀργὲς κινήσεις, ὁ νέος ἔκανε πὼς ψάχνεται καὶ κατόπιν εἶπε στὸν ὑπαστυνόμο.

—Ξέρετε κατοικῶ μονίμως στὸ Παρίσι κι' ἔχω ἀφήσει τὸ διαβατήριό μου στὸ σπίτι ποὺ φιλοξενοῦμαι.

—Τότε θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πᾶμε μέχρι τὴν Ἀσφάλεια.

—Λυποῦμαι ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἀπήντησε.

—Ἀκολουθῆστε μας χωρὶς ἀντιρρήσεις, γιατὶ θὰ εἶναι εἰς βάρος σας.

Ὁ Φανέστου κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο. Εἶπε στὴν κυρία νὰ φύγῃ καὶ ἀκολούθησε τοὺς δύο ἀστυνομικούς.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ μὲ τὶς ἀστυνομίες, ἔλεγε στὸ δρόμο. Ἀσφαλῶς κάποια παρεξήγησις συμβαίνει.

Ὁ Φανέστου ἀνακρινόμενος στὴν Ἀσφάλεια ἠρνεῖτο τὰ πάντα. Μὲ κάθε τρόπο τοὺς ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ μὲ μεγάλη μαεστρία παρέκαμπτε τὰ σημεῖα ποὺ θὰ τὸν ξεσκέπαζαν.

Τελικὰ ὁ Ἀστυνόμος κ. Σπυρόπουλος τοῦ εἶπε:

—Φανέστου, ματαιοπονεῖς. Σὲ λίγο θὰ ξέρουμε ποιὸς εἶσαι. Κρατᾶς ἐπάνω σου τὴν ταυτότητά σου. Τὰ δακτυλικά σου ἀποτυπώματα θὰ μαρτυρήσουν τὴν ἀλήθεια.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ Σήμανσις διαπίστωνε ἀλάνθαστα τὴν ταυτότητα τοῦ Φανέστου ἢ Νιτεροπούλου ἢ Τζὼν Νίκολσον ἢ Κυριαζῆ κ.ἄ.

—Ἔπεσες ἄδοξα Φανέστου, τοῦ εἶπε ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Παπανικολάου ποὺ τὸν εἶχε συλλάβει.

Τὴν ἑπομένη, ὑπὸ αὐστηρὰν συνοδείαν, ὁ Φανέστου ὡδηγήθηκε ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης.

Οἱ ἀνακριταὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὶς ὑποθέσεις διέταξαν τὴν προφυλάκισί του. Ὡδηγήθηκε στὶς φυλακὲς Συγγροῦ. Στὶς 10 Νοεμ-

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

1945 - 1956

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐτῶν αὐτῶν, ποὺ ἦταν ἡ περίοδος τοῦ ψυχροῦ πολέμου, τὸ F.B.I. συγκέντρωσε κυρίως τὸν ἀγῶνα καὶ τὶς προσπάθειές του κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, παράλληλα, βέβαια, μὲ τὴν καταστολὴ τοῦ ὀγκουμένου κύματος ἐγκληματικότητος. Τὸ 1936 ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ, μέσω τοῦ γραμματέως Κόρντελλ Χάλλ, ἀνέθεσεν στὸ F.B.I. νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὅλη κομμουνιστικὴ δρᾶσι ἀνὰ τὴν χώραν, καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τὴ δρᾶσι τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Ἡ παρακολούθησις αὐτὴ ἀπεκάλυψε θετικὰ στοιχεῖα γιὰ τὰ ἀνατρεπτικὰ σχέδια τῶν κομμουνιστῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Χοῦβερ, ἀπὸ πολὺ πρίν, εἶχε ἐπιστήσει τὴν προσοχή. Ἡ ἱστορία τοῦ Φούξ, τοῦ Χάρυ Γκόουλ καὶ τῶν Ρόζεμπεργκ ἦρθαν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ διαπιστώνετο ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος συνωμοτοῦσαν, γιὰ νὰ ἀνατρέψουν μὲ τὴν βία τὴν κυβέρνησι. Ἦταν ἡ περίοδος ποὺ στὴν πραγματικότητα τὸ F.B.I. ἐκήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ἀλλὰ καὶ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ ἐγκλήματος συνεχιζόταν παράλληλα καὶ ἔφερνε τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. στὰ πιὸ παράξενα ἴχνη κατὰ τὴν καταδίωξι τῶν ἐγκληματιῶν, ὅπως αὐτῶν ποὺ συνεργοῦσαν στὴν ἀπαγωγὴ τοῦ μικροῦ Πέτερ Βάϊνμπεργκ στὴ Λόγκ Ἄϊλαντ καὶ στὴν βάναυσο ἐπίθεσι ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τυφλωθῇ ὁ ἐργάτης Βίκτωρ Ρῆζελ.

Παρὰ τὴν αὐστηρὴ πειθαρχία καὶ τὴν πολύωρη σκληρὴ ἐργασία, σχετικῶς πολὺ λίγοι ὑπάλληλοι ἀποχωροῦν ἀπὸ τὸ F.B.I. γιὰ νὰ βροῦν μιὰ ἄλλη ἐλαφρότερη ἐργασία ἢ ἕνα καλύτερο μισθό. Μιὰ ἀόρατη δύναμις, κάτι ἀνάμικτο μὲ ὑπερηφάνεια

βρίου 1938, νοσηλευόμενος στὸ πολιτικὸ νοσοκομεῖο, κατώρθωσε νὰ ἀποδράσῃ.

Ἡ ἀπόδρασίς του ἔγινε ἀμέσως γνωστή. Γιὰ τὴν σύλληψί του κινητοποιήθηκαν τὰ Τμήματα Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης καὶ ἄλλων πόλεων. Ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν αὐθημερὸν ἐξετύπωσε παράρτημα μὲ τὴ φωτογραφία του καὶ ὅλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ θὰ βοηθοῦσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς στὴν ἀνακάλυψί του.

Ὁ Φανέστου δὲν στάθηκε τυχερὸς στὸ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ὅπως σχεδίαζε, περνώντας δηλαδὴ στὴ Γιουγκοσλαβία ἀπὸ τὴν Εἰδομένη, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Θεσσαλονίκης ἐπέτυχε τὴ σύλληψί του.

Κλείσθηκε καὶ πάλι τὶς φυλακὲς Συγγροῦ περιμένοντας τὴ δίκη του, ἡ ὁποία προσδιωρίσθηκε στὶς 24-6-1939.

Ὕστερα ἀπὸ τετραήμερη διαδικασία ἡ δίκη τελείωσε. Οἱ ἔνορκοι παραδέχθηκαν τὴν ἐνοχὴ τοῦ Φανέστου καὶ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ φυλάκισι 6 1/2 ἐτῶν.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Σημείωσις. — *Συμφώνως τῷ νόμῳ περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἢ διασκευὴ ὁλικῶς ἢ μερικῶς δι' οἱονδήποτε σκοπόν, αἱ ἐν τῷ ἐγκρίτῳ περιοδικῷ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» δημοσιευόμεναι ἀναμνήσεις ἐκ τῆς ἀστυνομικῆς μου ζωῆς, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεώς μου.* *Γ. Δ.*

καὶ ἀνδρισμό, τοὺς κρατᾶ στὴν ὑπηρεσία τοῦ F.B.I. Τὸ 1955 π.χ. τὸ ποσοστὸ τῶν παραιτήσεων τῶν ὑπαλλήλων ἦταν λιγώτερο ἀπὸ 0,5%.

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὀνομάζονται πράκτορες τοῦ F.B.I. ;

Εἶναι κι' αὐτοὶ ἄνθρωποι βγαλμένοι μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ. Εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν νομικά, λογιστικά, ἐπιστῆμες καὶ μηχανική. Παράλληλα μὲ τὶς γνώσεις μεγάλο προσὸν εἶναι ἐπίσης ἡ ταχεῖα προσαρμογὴ στὸ περιβάλλον καὶ ἡ εὐστροφία πνεύματος.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους ἦταν πρῶτα ἔμποροι ἢ καλλιτέχνες. Μερικοὶ εἶχαν σπουδάσει ἰατρικὴ καὶ κατόπιν ἐξέλεξαν τὸ ἀστυνομικὸν ἐπάγγελμα. Ἄλλοι ἐργάζονταν ὡς μουσικοί, φαρμακοποιοί, βιβλιοπῶλαι, ἐργάτες, ἔμποροι, ἀρχιτέκτονες, δημοσιογράφοι, διδάσκαλοι, μεσῖτες, λογισταί, ἀγρότες καὶ ἐργάτες ἐργοστασίων. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὁμιλοῦν ἢ διαβάζουν διάφορες γλῶσσες καὶ διαλέκτους καὶ τὰ «χόμπυ» τους ἀρχίζουν ἀπὸ τὶς καλὲς τέχνες καὶ φθάνουν μέχρι τὰ σπόρ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀποτελοῦν τὸ F.B.I. Εἶναι ἀρτιώτατα ἐπαγγελματικῶς κατηρτισμένοι, γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ φέρουν σὲ πέρας τὸ ἔργον των, καὶ διέπονται ἀπὸ τὸ ἀξίωμα ὅτι ἡ ἀποκατάστασις ἑνὸς ἀθώου εἶναι ἐξ ἴσου σπουδαία, ὅσον καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς.

Βεβαίως τὰ πρῶτα χρόνια τῶν ἀγώνων του ἦταν πολὺ δύσκολα. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ νοηθῇ F.B.I. χωρὶς ἀγῶνες. Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς ἀντλεῖ δυνάμεις γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ μέλλον του.

II. Κατασκοπεία καὶ σαμποτάζ

Τὰ αὐτοκρατορικὰ γερμανικὰ στρατεύματα προήλαυναν στὸ Βέλγιο ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φλόγες τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου, ὅταν τὸν Αὔγουστο τοῦ 1914, ἕνα ὑπερωκεάνειο πλεύρισε στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ποὺ ἀποβιβάσθηκαν ἦταν καὶ δύο κύριοι, ἄψογα ἐνδεδυμένοι, ποὺ ἐνδιαφέρονταν πολὺ γιὰ τὴν οὐδετερότητα τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες ἦταν ὁ Γιόχαν φὸν Μπέρνστοφφ, Γερμανὸς πρεσβευτὴς στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ὁ Χάϊνριχ Ἄλμπερτ, Γερμανὸς ἐμπορικὸς ἀκόλουθος. Ἡ διπλωματική τους ἰδιότητα ἀπήλλαξε τὶς ἀποσκευές τους ἀπὸ τὸν ἔλεγχο στὸ τελωνεῖον. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποβίβασί τους ἔσπευσαν ὁ μὲν Φὸν Μπέρνστοφφ στὴ γερμανικὴ πρεσβεία τῆς Οὐάσιγκτων, ὁ δὲ Ἄλμπερτ στὰ γραφεῖα του, ποὺ βρίσκονταν στὸ μέγαρο Χάμπουργκ–Ἀμέρικαν, στὴ Νέα Ὑόρκη.

Στὴν προκειμένη αὐτὴ περίπτωσι, ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς Φὸν Μπέρνστοφφ ἔφερνε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες 150.000.000 δολλάρια σὲ ἐπιταγὲς τῆς γερμανικῆς Τραπέζης, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ χρηματοδοτοῦσε τὸν πρῶτο ξένο μηχανισμὸ κατασκοπείας καὶ σαμποτάζ ποὺ ὠργανώθηκε στὴν Ἀμερική.

Οἱ συνθῆκες ἦταν εὐνοϊκὲς γιὰ τὸν Φὸν Μπέρνστοφφ καὶ τοὺς συνεργάτες του. Ἡ Ἀμερικὴ ἦταν μιὰ χώρα ποὺ δὲν τὴν ὑπωπτεύετο κανείς, τελείως ἀπομονωμένη καὶ ξένη πρὸς τοὺς ἀνταγωνισμοὺς τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐνδιαφέρονταν περισσότερο γιὰ τὶς δουλειές τους καὶ τὶς ὑποθέσεις τους, παρὰ γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῆς Εὐρώπης. Στὸ Ρίο Γκράντε ἐσημειοῦντο ταραχές, καθὼς καὶ σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ μεξικανικοῦ κόλπου ποὺ κράτησαν τρία χρόνια. Στὶς βιομηχανίες παρετηρεῖτο μιὰ ἀναταραχή, γιατὶ οἱ μικρὲς ἐργατικὲς ἑνώσεις διεξῆγον ἀγῶνες γιὰ νὰ ἀναγνωρισθοῦν. Τὰ ζητήματα τῶν ἐργατῶν καὶ βιομηχάνων κατέληγαν συχνὰ σὲ τρομερὲς αἱματηρὲς συγκρούσεις, ὅπως ἐκείνη ἡ μάχη ποὺ συνήφθη μεταξὺ 400 ἀπεργῶν μεταλλωρύχων καὶ 200 ἀστυνομικῶν στὸ Κολοράντο—μιὰ μάχη, ποὺ, ὅπως ἔγραφε ἕνας δημοσιογράφος, «κράτησε πολὺ καὶ διεξήχθη μὲ τόσον

πεῖσμα, ὅσον καμμιὰ ἀπὸ τὶς μάχες τῆς μεξικανικῆς ἐπαναστάσεως». Σ' αὐτὴ σκοτώθηκαν εἴκοσι πέντε ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν δέκα τέσσαρα παιδιὰ καὶ δύο γυναῖκες.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τοῦ ἀναβρασμοῦ, μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκήρυσσαν τὸ δόγμα «περὶ ἐλέγχου τῆς παραγωγῆς ἀπὸ τοὺς ἐργάτας» καὶ ἐνεθάρρυναν τοὺς ἐργάτες στὶς ταραχές. Τοὺς παρεκίνουν νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὴν Παγκόσμια Ὁμοσπονδία Ἐργατῶν καὶ μὲ ἄλλες ἐξτρεμιστικὲς ὀργανώσεις, τῶν ὁποίων οἱ ἡγέτες ἦσαν στελέχη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅταν ἔφθασε στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς Φὸν Μπέρνστοφφ, ἡ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διεξήγετο κυρίως ἀπὸ πέντε μικρὲς ὑπηρεσίες. Τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης εἶχε τὸ σχεδὸν ἀνοργάνωτο καὶ ἡλικίας μόλις ἓξ ἐτῶν Γραφεῖον Ἐρευνῶν, ποὺ ἦταν ἐπιφορτισμένο μὲ τὴν ἐπίβλεψι γιὰ τὴν τήρησι τῶν ὁμοσπονδιακῶν νόμων. Ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ τὴν προστασία τοῦ Προέδρου, τὴν πρόληψι πλαστογραφιῶν καὶ μερικῶν ἄλλων ἀδικημάτων. Τὸ ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν διατηροῦσε μίαν ἀνεξάρτητη Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν. Ἡ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν τοῦ Στρατοῦ ἀπετελεῖτο στὸ σύνολό της ἀπὸ δύο ἀξιωματικοὺς καὶ δύο ὑπαλλήλους γραφεῖς. Μόνο τὸ Ναυτικὸ εἶχε λίγους ἀξιωματικοὺς στὴν Ὑπηρεσία Πηροφοριῶν του. Ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ ὑπηρεσίες ἐνεργοῦσαν ἀνεξάρτητα ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ χωρὶς συνεργασία.

Ὁ Φὸν Μπέρνστοφφ ἄρχισε τὸ ἔργο του ἀμέσως. Ἐπλαισιοῦτο ἀπὸ ἕνα μικρό, ἀλλὰ ἱκανώτατο καὶ καλῶς ὠργανωμένο ἐπιτελεῖο. Ὁ Δρ. Ἄλμπερτ διεχειρίζετο τὸ οἰκονομικὸ καὶ διηύθυνε πολύπλοκες ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις. Ὁ πλοίαρχος Κάρλ Μπόϋ Ἔντ, ναυτικὸς ἀκόλουθος, ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὰ σαμποτὰζ σὲ πλοῖα ποὺ μετέφεραν ὅπλα στοὺς συμμάχους καὶ ὁ λοχαγὸς Φράντς Φὸν Πάπεν (*), στρατιωτικὸς ἀκόλουθος, εἶχε ἀναλάβει τὴν κατασκοπευτικὴ δρᾶσι καὶ τὰ σαμποτάζ μέσα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὸν Καναδᾶ. Πέντε μῆνες ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἄφιξι τοῦ Φὸν Μπέρνστοφφ καὶ τοῦ Δρος Ἄλμπερτ στὴ Νέα Ὑόρκη, ἡ αὐτοκρατορικὴ πρεσβεία τῆς Γερμανίας, ποὺ ἑστεγάζετο ἐπὶ τῆς λεωφόρου Μασαχουσέτης 1435–1439 στὴν Οὐάσιγκτων, ἔλαβε, μέσῳ τῆς Στοκχόλμης, ἕνα μυστικὸ μήνυμα ἀπὸ τὸ γερμανικὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο, τὸ ὁποῖον ἔλεγε :

«Γιὰ τὸν στρατιωτικὸν ἀκόλουθον : Τὰ ἄτομα ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ σαμποτὰζ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ Καναδᾶ, θὰ ἐπιλέγωνται ἀπὸ τὰ κατωτέρω πρόσωπα: (ἀναφέρονται τρία ὀνόματα).... Κάθε ἐργοστάσιον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ ὁποῖον παράγει πολεμικὰ εἴδη, θὰ σαμποτάρεται. Σιδηρόδρομοι, φράγματα, γέφυραι δὲν θὰ ἀποτελέσουν στόχους. Ἡ πρεσβεία δὲν θὰ προέλθη σὲ κανένα συμβιβασμό. Παραλλήλως θὰ ἐνεργῆται Ἰρλανδο–γερμανικὴ προπαγάνδα».

Κατὰ τοὺς ἑπόμενους μῆνες, μυστηριώδεις ἐκρήξεις ἀνετίνασσαν ἀποθῆκες πυρομαχικῶν, ἐργοστάσια πυρίτιδος καὶ ἀποθῆκες χημικῶν προϊόντων. Πυρκαϊὲς ἐσημειώνοντο σὲ πολεμικὰ ἐργοστάσια, ἀμερικανικὰ σκάφη, εὑρισκόμενα ἐν πλῷ πρὸς τὴν Ἀγγλία, Γαλλία καὶ Ρωσία, μὲ φορτίο πυρομαχικῶν καὶ ἐφοδίων, μετεβάλλοντο σὲ παρανάλωμα τοῦ πυρὸς καὶ ἐβυθίζοντο.

Τὰ ξημερώματα τῆς 30ης Ἰουλίου 1916, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις 2.000.000 λιβρῶν δυναμίτιδος συνεκλόνισε τὴν περιοχὴ τοῦ Μανχάταν καὶ τῆς Τζέρσεϋ. Ἡ

(*) Ὁ Φὸν Πάπεν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀργότερα βοήθησε τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ νὰ φθάση στὴν ἐξουσία καὶ ἔγινε διάσημος διπλωμάτης τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας. Ἀπὸ τὸ 1936 μέχρι τὸ 1938 διετέλεσε Πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας στὴν Αὐστρία καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου Πρεσβευτὴς στὴν Τουρκία. Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου ἐδικάσθη ἀπὸ τοὺς Συμμάχους ὡς ἐγκληματίας πολέμου, ἀλλὰ ἀφέθη ἐλεύθερος.

ἔκρηξις εἶχε σημειωθῆ στὴ Μπλὰκ Τὸμ Ἄϊλαντ, στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ὁποία ἦταν ἕνα νευραλγικὸ σημεῖο γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν ἐφοδίων ποὺ προωρίζονταν γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ἡ ἐκκωφαντικὴ ἔκρηξις ἔγινε αἰσθητὴ ἀπὸ ἀπόστασιν ἑκατὸ μιλίων. Ἡ πίεσις τῶν ἀερίων ἔσπασε σχεδὸν ὅλα τὰ τζάμια τῶν παραθύρων στὴ Τζέρσεϋ Σίτυ. Στὸ Μανχάταν καὶ στὸ Μπροῦκλιν μεγάλοι ὑαλοπίνακες βιτρινῶν ἔγιναν θρύμματα. Ἡ Μπλὰκ Τὸμ Ἄϊλαντ καταστράφηκε τελείως καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῆ. Κατὰ τὴν ἔκρηξι αὐτὴ σκοτώθηκαν τρεῖς ἄνδρες καὶ ἕνα παιδί.

Μιὰ ἄλλη τέτοια ἔκρηξις σημειώθηκε στὴν Κίγκλαντ τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ, ὅπου ἕνα ἐργοστάσιο καλυκοποιίας ἀνατινάχθηκε καὶ οἱ ὀβίδες ἄρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζωνται στὴν γύρω περιοχή. Εὐτυχῶς ποὺ στὶς ὀβίδες δὲν εἶχαν τοποθετηθῆ οἱ συσκευὲς πυροδοτήσεως καὶ ἔτσι δὲν ἐξερρηγνύοντο. Ἡ συνολικὴ ζημία ὑπολογίσθηκε σὲ 17.000.000 δολλάρια. (*)

Ἄλλη περίπτωσις σαμποτάζ σημειώθηκε μὲ ἕνα πρώην Γερμανὸ στρατιώτη, τὸν Βέρνερ Χόρν, ποὺ ἀνετίναξε τὴ διεθνῆ γέφυρα ποὺ συνέδεε τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ τὸν Καναδᾶ στὴ Βάνσεμπόρο τῆς Μαίην. Οἱ Γερμανοὶ πράκτορες εἶχαν δώσει στὸν σαμποτὲρ μιὰ βαλίτσα ποὺ περιεῖχε τὴν ἀπαιτουμένη ποσότητα δυναμίτιδος γιὰ τὴν ἀνατίναξι τῆς γεφύρας καὶ τοῦ κατέβαλαν 700 δολλάρια ὡς ἀμοιβή.

Ὁ Χόρν τοποθέτησε τὴ δυναμίτιδα πάνω στὴ γέφυρα, ἄναψε τὸ φυτίλι, καρφίτσωσε μιὰ μικροσκοπικὴ γερμανικὴ σημαία στὸ μανίκι τοῦ ἐπανωφοριοῦ του καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς γιὰ νὰ συλληφθῆ μερικὲς ὧρες ἀργότερα. Ὁ Χόρν ὑπολόγιζε ὅτι, λόγῳ τοῦ ὅτι φοροῦσε τὴ γερμανικὴ σημαία, θὰ τὸν μεταχειρίζονταν ὡς αἰχμάλωτο πολέμου. Τὸ δικαστήριο ὅμως τὸν κατεδίκασε, ὄχι ὅμως γιὰ σαμποτάζ,—γιατὶ δὲν ὑπῆρχε τότε στὴν Ἀμερικὴ σχετικὸς νόμος περὶ σαμποτάζ—ἀλλὰ γιὰ μεταφορὰ δυναμίτιδος μὲ ἐπιβατηγὸ τραῖνο.

Ἡ βρεταννικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν εἶχε ἐκ τῶν προτέρων εἰδοποιήσει τοὺς Ἀμερικανοὺς γιὰ τὴν ὀργανωθεῖσαν ὁμάδα τῶν Γερμανῶν σαμποτέρ. Τὸ μυστικὸ μήνυμα τοῦ γερμανικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου πρὸς τὸν Φὸν Μπέρνστοφφ, εἶχε ἀποκρυπτογραφηθῆ ἀπὸ τὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις καὶ εἶχε διαβιβασθῆ σ' ἕνα κλιμάκιο τοῦ ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, ποὺ βρισκόταν στὸ Λονδῖνο. Ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα ὅμως τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης προέκυπτεν ὅτι ἡ πληροφορία αὐτὴ δὲν εἶχε φθάσει ποτὲ στὸ Γραφεῖο Ἀναζητήσεων.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1915, τὸ Βερολῖνο ἔστειλε καὶ ἄλλο μήνυμα πρὸς τὸν Φὸν Μπέρνστοφφ: «Γνωρίσατε στὸν Ρίντελεν ὁ ὁποῖος φθάνει σήμερα..... τὰ σχέδια τοῦ Φὸν Πάπεν».

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐπεξηγοῦσε:

«Γνωρίσατε στὸν Μπόϋ Ἔντ σχετικῶς μὲ τὰ σχέδια τοῦ Φὸν Πάπεν διὰ μεταμεταβίβασίν των εἰς Ρίντελεν».

Ὁ νέος Γερμανὸς ἀρχικατάσκοπος ποὺ ἔφθανε στὴν Ἀμερικὴ μέσῳ Νορβηγίας καὶ μὲ πλαστὸ ἑλβετικὸ διαβατήριο, ἦταν ὁ Φράντς Ρίντελεν. Ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ γερμανικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ὁ τολμηρότερος σαμποτὲρ ποὺ πατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι του στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος. Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶχε στὴ διάθεσί του 500.000 δολλάρια.

(Συνεχίζεται)

(*) Ἡ μικτὴ Ἀμερικανο-γερμανικὴ ἐπιτροπὴ ἀποζημιώσεων, κατόπιν μακρᾶς διαδικασίας, ἐπέρριψε τελικὰ τὴν εὐθύνη στὴ γερμανικὴ κυβέρνησι. Ἡ τελικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως «Μπλὰκ Τὸμ» καὶ τῆς Κίγκλαντ τῆς Νέας Ὑερσέης, δὲν ἐλήφθη παρὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1939, ὅτε οἱ προξενηθεῖσες ζημίες ὑπολογίσθηκαν σὲ 50.000.000 δολλάρια.

"ΠΕΤΡΟΣ,,

Ο ΞΑΚΟΥΣΤΟΣ ΠΕΛΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

Πράγματι κανένας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἥρωας, δὲν ἔτυχε μιᾶς τόσο μεγάλης τιμῆς, ὅσον ὁ Πέτρος τῆς Μυκόνου, ἀφοῦ τὸ «Reader's Digest», ποὺ ἔχει τὴν μεγαλύτερη κυκλοφορία σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀφιερώνει πέντε ὁλόκληρες σελίδες πρὸς χάριν του.

Ποιὰ εἶναι ὅμως ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ, ποὺ ἀπέκτησε μιὰ τόσο ἀπέραντη φήμη καὶ ποὺ ἔφερε μιὰ τέτοια εὐημερία σ' αὐτὸ τὸ νησὶ ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ πετύχουν ὅλα τὰ διαφημιστικὰ γραφεῖα τῆς Ἑλλάδος ;

Κάποια ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1955, ὅπως κάθε χρόνο τὴν ἴδια ἐποχή, μεγάλα κοπάδια ἀπὸ πελαργοὺς πετοῦσαν πάνω ἀπ' τὸ Αἰγαῖο πέλαγος, μεταναστεύοντας ἀπὸ τὶς βαλκανικὲς χῶρες στὴν Ἀφρική.

Ἑκατὸ περίπου μίλια ἀνατολικὰ τῆς Ἀθήνας, ἕνα νεαρὸ πουλὶ—ἀδύνατο, κουρασμένο καὶ κουτσαμένο—ξέκοψε ἀπὸ τὸ κοπάδι, καί, μὴ μπορώντας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μεταναστευτική του πτῆσι, ἔπεσε στὴ θάλασσα. Μακρυά, πέρα ἀπὸ ἐκεῖ, βρίσκεται ἕνα νησί. Τὸ δύστυχο πουλί, σύρθηκε σιγὰ-σιγὰ πρὸς αὐτό, καὶ κατέφυγε σ' ἕνα βραχῶδες μέρος του ν' ἀναπαυθῇ, ἴσως καὶ νὰ πεθάνῃ ἀκόμη. Κανένας προφήτης ἢ μάντις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προφητεύσῃ ἢ νὰ μαντεύσῃ, τί θὰ ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ ἄγριο θαλασσοπούλι γιὰ τὸ νησὶ τῆς Μυκόνου.

—Τίποτε δὲν συνέβη στὸ νησί μας ἐδῶ καὶ 5.000 χρόνια, λέγει ἕνας Μυκονιάτης. Καὶ νά, μᾶς ἦλθε ἕνας π ε λ α ρ γ ό ς.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τίποτε δὲν ἀναφέρεται στοὺς μύθους καὶ στοὺς θρύλους τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν γιὰ τὴν Μύκονο.

Τὸ νησὶ τοῦτο, κοντὰ σὲ δυὸ φημισμένα γειτονικὰ νησιὰ—τὴν Δῆλο, ἱερὰν κάποτε, ὡς γενέτειρα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὴν Τῆνο, ἀφιερωμένη στὴν ἑλληνικὴ ὀρθοδοξία, ἦταν ταπεινό, ἀσήμαντο καὶ ἀφανὲς μεταξὺ τῶν ἄλλων. Ἡ ἀφάνεια, ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ ἀσημότης του, κράτησε ὡς τὴν ἐποχή, ποὺ ἡ τύχη τοῦ νησιοῦ ἔστειλε τὸν πελεκᾶνο.

Τὸ ἐξαντλημένο, κουτσαμένο, τσακισμένο καὶ πεινασμένο πτηνό, ἦταν ἀνίκανο νὰ ψαρέψῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ ἀσφαλῶς θὰ ψοφοῦσε. Ὅμως, ἕνας ψαρὰς ἔτυχε νὰ περνᾶ ἐκεῖ μὲ τὴν βάρκα του, τὸ περιμάζεψε καὶ τὸ μετέφερε στὸ λιμάνι, προκαλώντας ἔτσι τὴ περιέργεια τῶν κατοίκων καὶ ἐπισύροντας τὴν συμπάθεια αὐτῶν.

Ἡ ἀπόφασις πάρθηκε ἀπ' ὅλους τοὺς κατοίκους. «Νὰ τὸ πάρῃ ὁ Θόδωρος».

Ὁ Θόδωρος Κυραντώνης, ἕνας ρωμαλέος καὶ ἀνδρεῖος, μὲ μεγάλα μουστάκια βαρκάρης, ποὺ εἶχε παρασημοφορηθῇ κατὰ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο γιὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρεία του, εἶναι ἕνας καλοκάγαθος τύπος, φανατικὸς φιλόζωος καὶ λάτρης τῶν ἄγριων ζώων. Τὸ σπίτι του, ἀποτελούμενο ἀπὸ δυὸ δωμάτια, ἦταν πτηνολογικὸ ἄσυλο, ἰδίως ἄγριων πτηνῶν, ἀφοῦ καὶ μιὰ νεογέννητη φώκια διετρέφετο ἀπ' αὐτόν.

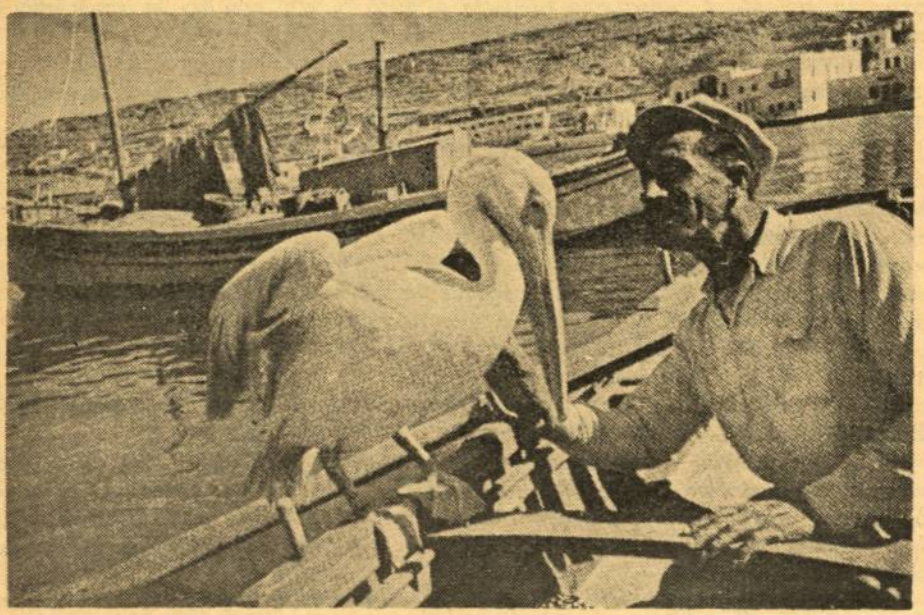
Μὲ τὴν ἀπόφασι τῶν συγχωριανῶν του, νὰ τοῦ χαρίσουν τὸν πελαργό, ἔμεινε κατενθουσιασμένος. Τὸν βάφτισε «Πέτρον», πρὸς τιμὴν ἑνὸς ἥρωα Μυκονιάτη, τοῦ Πέτρου Δρακοπούλου, ποὺ ἐξετελέσθη ἀπ' τοὺς Ναζί.

Ὁ Πέτρος, ἔτυχε ἰδιαιτέρας περιποιήσεως καὶ μερίμνης ἀπὸ τὸν Θόδωρο, ποὺ τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν ἐλάτρευσε σὰν παιδί του. Διατρεφόμενος ἀπ' ὅλους τοὺς Μυκονιάτες, πάχυνε, μεγάλωσε, δυνάμωσε καὶ ἐπανεῦρε τὴν ὑγεία καὶ τὸ κέφι του.

Οἱ Μυκονιάτες, ἄρχισαν γρήγορα νὰ τὸν θεωροῦν σὰν μασκώτ τοῦ νησιοῦ των. Χαριτολογώντας κάποιος εἶπε : «Ἴσως, ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, ὁ Θεὸς Ἀπόλλων ἔστειλε ἕνα χρησμό : Ὅτι ἡ Μύκονος θὰ εὐημερῇ, ὅσο χρόνο θὰ ἔχῃ τὸν Πέτρο». Οἱ ψαράδες ἄρχισαν νὰ ἀποροῦν, βρίσκοντας ὅτι εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία τελευταῖα στὸ ψάρεμά τους. Ὅλα αὐτὰ βέβαια, ἀστειευόμενοι.

Κάποια ἄνοιξι, τὴν ἐποχὴ ποὺ μεταναστεύουν τὰ ἀποδημητικὰ πτηνά, ὁ Πέτρος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ νησί. Ἀνήσυχοι οἱ Μυκονιάτες, ἐνήργησαν ἀναζητήσεις μέσω ραδιοτηλεφώνων πρὸς ὅλα τὰ νησιά. Γρήγορα ἔμαθαν ὅτι ὁ Πέτρος βρισκόταν σῶος καὶ ἀβλαβὴς στὴν Τῆνο. Οἱ Μυκονιάτες ἐξωργίσθηκαν ἀρκετά, γιατὶ οἱ Τήνιοι ἀρνήθηκαν νὰ τὸν ἐπιστρέψουν πάλιν. Ἔτσι ξέσπασε μιὰ θύελλα μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν δύο νησιῶν, γιὰ τὴν κυριότητα τοῦ Πέτρου, ποὺ διεσκέδασε ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ἀπεκλήθη Πελεκάνιος πόλεμος.

Τελικά, οἱ Μυκονιάτες προσέφυγαν στὸν Νομάρχη Κυκλάδων, ποὺ ἔχει ἁρμο-

«Πέτρος», ὁ ξακουστὸς πελαργὸς τοῦ κόσμου.

διότητα καὶ δικαιοδοσία στὴν Τῆνο καὶ τὴν Μύκονο καὶ ζήτησαν τὴν ἐπέμβασί του πρὸς διευθέτησι τῆς διαφορᾶς των, πρόληψι τυχὸν ἐχθροπραξιῶν ἢ καὶ τὴν ἐπέκτασι τοῦ... Πελεκανίου πολέμου σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀπειλοῦντες ὅτι, ἂν δὲν τοὺς ἀπεδίδετο ὁ Πέτρος, θὰ προσέφευγον στὸν Ο.Η.Ε. καὶ ἐν ἀνάγκῃ, δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ κάμουν χρῆσι καὶ τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐσήμαινε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ πλανήτου μας.

Ὁ Νομάρχης ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ συγκινητικὰ καὶ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων. Οἱ Τήνιοι ἐπέμειναν, ὅτι ὁ Πέτρος τοὺς ἀνήκει, λέγοντες «Ὁ πελαργὸς δὲν εἶναι ἕνα κατοικίδιο πτηνό. Εἶναι ἄγριο, ἀποδημητικὸ καὶ ἐλεύθερο νὰ πάῃ ὅπου τοῦ ἀρέσει. Εὐνόητον εἶναι ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ Μύκονος, γιὰ λόγους ποὺ ἀποφεύγομεν ἀπὸ εὐγένεια καὶ λεπτότητα ν' ἀναφέρωμεν. Μ' ὅλη του τὴν καλὴ θέλησι ἦλθε στὸ νησί μας, καὶ μᾶς ζήτησε ἄσυλο».

Ἀντικρούοντες τὰ ἀνωτέρω οἱ Μυκονιάτες εἶπαν: «Τί ἀνοησίες εἶναι αὐτές ; Σώσαμε τὸν Πέτρο ἀπὸ βέβαιο θάνατο, τὸν θρέψαμε, τὸν περιποιηθήκαμε καὶ φρον-

τίσαμε γι' αὐτόν, ὅπως γιὰ τὰ ἴδια μας τὰ παιδιά. Εἶναι ἕνα νεαρὸ πουλί, ποὺ εὔκολα πλανήθηκε κατὰ τὴν πτῆσι του καὶ ἀπὸ ἔλλειψι πυξίδος καὶ κακὸ προσανατολισμό, παρασύρθηκε, προφανῶς ἀπὸ ἰσχυρὸν ἄνεμο καὶ προσγειώθηκε ἀναγκαστικὰ στὴν Τῆνο, παρὰ τὴν θέλησί του, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ προσγειωθῇ ἀναγκαστικὰ ἀπὸ λόγους κινδύνου καὶ ἕνα ἀεροπλάνο. Μὰ τὸν Δία ὁ Πέτρος μᾶς ἀνήκει».

Ὁ Νομάρχης, σκεπτικὸς καὶ συνωφρυωμένος, χάϊδεψε τὸ μουστάκι του καὶ μὲ σοβαρότητα Ἀρεοπαγίτου ἔβγαλε τὴν ἀπόφασι.

—Τὸ πουλὶ ἀνήκει στὴν Μύκονο. Ἡ Ἀστυνομία τῆς Τήνου, ἐντέλλεται ὅπως μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεως, δηλαδὴ τὴν ἀπόδοσι τοῦ πτηνοῦ στὴν Μύκονο.

Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Πέτρου γιορτάσθηκε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα στὸ νησί. Ὅλοι οἱ Μυκονιάτες, 3.600, ἐγκατέλειψαν τὶς δουλειές τους καὶ μὲ τὰ γιορτινά τους συγκεντρώθηκαν στὸ λιμάνι. Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν κτυποῦσαν χαρμόσυνα γιὰ ν' ἀναγγείλουν σ' ὁλόκληρο τὸ νησὶ τὴν νίκη καὶ τὸν θρίαμβο. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ σανιδόσκαλα κατέβηκε, ὤθησαν τὸν Πέτρο πρὸς αὐτήν, νὰ κατέλθῃ πρῶτος. Αὐτός, αἰσθανόμενος προφανῶς τὴν σπουδαιότητα καὶ ἐπισημότητά του, προχώρησε πρὸς τὴν σκάλα ὑπερήφανα καὶ ἀγέρωχα, ὅπως κάθε τιμώμενο πρόσωπο.

Οἱ Μυκονιάτες δὲν διατρέχουν πλέον τὸν κίνδυνο νὰ χάσουν τὸν ἀγαπητό τους Πέτρο. Στὸ ἕνα πόδι του πέρασαν ἀργυροῦν δακτυλίδι μὲ τὶς λέξεις «Δῆμος Μυκονίων». Ἐπὶ πλέον, γιὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ ξαναπετάξῃ μακρυά, τοῦ ἀφήρεσαν λίγα φτερὰ ἀπὸ τὴν μιὰ φτερούγα, ὁ δὲ Θόδωρος, τὴν ἐνέργειά του αὐτὴν ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς: «Μὲ τὴν ἀφαίρεσι ὀλίγων φτερῶν, οὐδεμία βλάβη προξενεῖται στὸ πτηνό. Μπορεῖ νὰ πετᾶ γιὰ ἐξάσκησι, ὄχι ὅμως μακρυά». Πράγματι, πετώντας, χάνει εὔκολα τὴν ἰσορροπία καὶ τὸν ἔλεγχό του, περιστρέφεται γιὰ λίγο στὸν ἀέρα σὰν μεθυσμένο καὶ γρήγορα προσγειοῦται ἢ προσθαλασσοῦται ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ σκεπτικό.

Ἡ φήμη του σήμερα, ἔχει φθάσει ὄχι μόνο σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Καὶ νὰ πῶς ἔγινε αὐτό.

Ἕνα βράδυ κατὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1961, φλυαροῦσε ὁ Θόδωρος σ' ἕνα πλῆθος στὸ καφενεῖο τοῦ λιμανιοῦ, γιὰ τὸ ἀγαπητό καὶ εὐνοούμενό του πουλί.

—Ὁ Πέτρος δὲν εἶναι εὐτυχής, ἔλεγε. Φεύγει μόνος του, στέκεται στὴν παραλία σκεπτικός, κατηφὴς καὶ ἄκεφος, κοιτάζοντας τὴν θάλασσα. Τί συμβαίνει μ' αὐτόν; Ὁ καθένας μας μπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ σύντροφο.

Κατὰ καλὴ σύμπτωσι, ἕνας ἀπὸ τοὺς θαμῶνας τοῦ καφενείου, ἦταν διευθυντὴς μιᾶς μεταλλουργικῆς ἑταιρείας ἀπὸ τὸ Τέξας τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ ἀντιπρόεδρος αὐτῆς I. W. Hoskins κατάγεται ἀπὸ τὴν Λουϊζιάνα, ποὺ ὑπερήφανα θεωρεῖται ὡς Πολιτεία τῶν Πελεκάνων. Ὅταν ὁ Hoskins ἄκουσε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς ἑταιρείας τὴν ἱστορία τοῦ μελαγχολικοῦ Πέτρου, ἐνδιαφέρθηκε προσωπικὰ καὶ ἦλθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Κυβερνήτη τῆς Λουϊζιάνας James Davis.

Ὁ Κυβερνήτης ἀκούοντας μὲ τὴν σειρά του τὴν περίπτωσι τῆς μοναξιᾶς τοῦ Πέτρου, χαμογέλασε καὶ ἔδωσε ἐντολὴ σ' ὅλες τὶς ἐπαρχίες του.

—Νὰ βρῆτε ἕνα θηλυκὸ πελαργὸ γιὰ τὸν γαμβρὸ τῆς Ἑλλάδος.

Κυνηγοὶ καὶ φύλακες δασῶν, κτένισαν ὅλα τὰ ἕλη, τοὺς βάλτους καὶ τοὺς κολπίσκους καὶ τελικὰ ἐπέστρεψαν μὲ δυὸ πελεκάνους, ποὺ τοὺς βάφτισαν «Ἄλφόνσο» καὶ «Ὠμέγα».

Τὰ πτηνὰ ταξίδευσαν 6.500 μίλια ἀεροπορικῶς μέσα σὲ ὡραῖα κλουβιά, ποὺ ἔφεραν ἐτικέττες μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Σύντροφοι τοῦ Πέτρου ἀπὸ τὴν Λουϊζιάνα». Ὅταν ἔφθασαν στὴν Μύκονο τὸν Δεκέμβριο, τὸ νησὶ γιόρτασε πανηγυρικὰ τὸ γεγονός, ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτύπησαν καὶ πάλιν χαρμόσυνα καὶ πολλὰ πυροτεχνήματα κάηκαν. Στὸ γαμήλιο πάρτυ, ὁ Πέτρος ἐνεφανίσθη στολισμένος μὲ μιὰ κόκκινη γραβάττα. Ὁ Δήμαρχος τοῦ νησιοῦ, συνέστησε

στοὺς τρεῖς πελεκάνους «πίστι, ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι», μεταξύ των, καὶ ἀνέγνωσε πολλὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα, ἐκ μέρους θαυμαστῶν, ποὺ εὔχονταν στὰ πουλιὰ μακροημέρευσι καὶ εὐγονία.

Γιὰ τὸν Ἀλφόνσο οἱ εὐχὲς δὲν ἔπιασαν δυστυχῶς. Ἀρρώστησε κατὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι καὶ γρήγορα πέθανε. Ὅταν ὁ Ὠμέγα φάνηκε κακοδιάθετος ἐπίσης, τὸν μετέφεραν ἀμέσως σ' ἕνα γειτονικὸ νησὶ καὶ τὸν ἐνοσήλευσε ἐκεῖ κάποιος κτηνίατρος. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, ἀφοῦ ἀπεκατεστάθη ἡ ὑγεία του, ἐπέστρεψε στὴν Μύκονο, ἀλλὰ ἐκεῖ βρῆκε καὶ κάποια ἀντίζηλο.

Μιὰ γαλλικὴ κινηματογραφικὴ ἑταιρεία, γύρισε ἕνα μικρὸ φίλμ στὴ Μύκονο, πέρνοντας διάφορες σκηνὲς τοῦ νησιοῦ μὲ τὸν Πέτρο. Οἱ κινηματογραφισταὶ ἐνδιαφέρθηκαν ἐπίσης γιὰ τὴν ἀποκατάστασι καὶ τὴν σεξουαλικὴ ζωὴ τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ προσέφεραν ὡς σύντροφο ἕνα πελεκᾶνο ὀνόματι «Εἰρήνη».

—Τώρα νὰ δοῦμε, εἶπαν οἱ Μυκονιάτες, ποιὰ θὰ προτιμήσῃ ὁ Πέτρος. Τὴν Ἀμερικάνα, ἢ τὴν Εὐρωπαία; Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν παρακολουθοῦν καὶ περιμένουν ἀκόμη.

Ἐν τῷ μεταξὺ συγκεχυμένα νέα φθάνουν καὶ διασταυρώνονται ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ εἰδικοὺς ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Πρῶτα ἀπ' ὅλα λέγουν οἱ εἰδικοί, ποτὲ δὲν ζευγαρώνουν οἱ πελεκᾶνοι, παρὰ μόνο σὲ μεγάλα κοπάδια, σὲ ὡρισμένη ἐποχὴ βέβαια καὶ μακρυὰ ἀπὸ κατωκημένα μέρη. Ἔπειτα οἱ τρεῖς πελεκᾶνοι τῆς Μυκόνου ἀνήκουν σὲ διάφορες κατηγορίες. Ὁ Πέτρος εἶναι ἕνας πελεκᾶνος ὀνοκρόταλος, δηλαδὴ ἔχει φωνὴν ὄνου. Εἶναι ὁ πιὸ πολύχρωμος. Τὸ πελώριο ράμφος του, εἶναι ἕνα οὐράνιο τόξο, μᾶλλον κόκκινο, μπλὲ καὶ κίτρινο. Τὰ φτερά του ἔχουν μιὰ ἀμυδρὴ ρόδινη ἀπόχρωσι. Ὁ Ὠμέγα εἶναι πελεκᾶνος μὲ ἐρυθρὸ ράμφος καὶ συναντᾶται στὴ Βόρειο Ἀμερική. Τὰ φτερά του δὲν ἔχουν τὴ ρόδινη ἀπόχρωσι τοῦ Πέτρου. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὸ εἶδος τῆς «Εἰρήνης». Οἱ Γάλλοι τὸν πῆραν ἀπὸ τὸν γερμανικὸ ζωολογικὸ κῆπο, ποὺ ὅπως λέγεται τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὅμως, ὑπάρχουν καὶ πιὸ σκοτεινὰ ἀκόμη νέα. Πρακτικῶς εἶναι ἀδύνατον, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν πιὸ εἰδικευμένο καὶ ἐκπαιδευμένο ὀρνιθολόγο, νὰ προσδιορίσῃ, ἂν ἕνας πελεκᾶνος εἶναι ἀρσενικὸς ἢ θηλυκός.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ στείλαμε δυό, εἶπε ἕνας φύλαξ δασῶν τῆς Λουϊζιάνας. Ὁ νόμος τῆς σχετικότητος.

—Δὲν πειράζει, λέγει, ὁ Θόδωρος. Ὁ Πέτρος εἶναι περισσότερο χαρούμενος, εὔθυμος καὶ κεφᾶτος, τώρα ποὺ ἔχει συντρόφους. Ἂν στὴν ἀρχὴ ἦταν λίγο ζηλ·άρης, τώρα ἔπαυσε νὰ εἶναι καὶ ζοῦνε πολὺ ἁρμονικά. Βέβαια στὸ νησί, κυρίαρχος εἶναι ὁ Πέτρος. Ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη προσωπικότητα καὶ γοητεία. Κολυμπᾶ στὸ λιμάνι, κοιμᾶται στὶς ἀμμουδιές, βαδίζει ἀγέρωχα, ὑπερήφανα, καμαρωτὰ καὶ μὲ ἐπισημότητα δικτάτορα, γύρω στὴν ἀποβάθρα τοῦ λιμανιοῦ. Εἶναι ἕνας τρομερὰ συμφεροντολόγος, ἕνας γελωτοποιός, παληάτσος καὶ ἠθοποιὸς ἄριστος. Ἀφήνει τὸν καθένα νὰ τὸν φωτογραφίζῃ καὶ ποζάρει πρὸ τῶν φωτογραφικῶν φακῶν μὲ ἰδιαίτερη αὐταρέσκεια. Ἕνας θαυμαστής του ἔμπορος, ποὺ κάμνει χρυσὲς δουλειὲς πωλώντας φίλμ στοὺς τουρίστες, λέγει :

—Ἂν αὐτὸ τὸ πουλὶ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ θὰ συνεβούλευε τοὺς φωτογράφους, σὲ ποιὲς πόζες νὰ παίρνουν φωτογραφίες.

Παλαιότερα περιεπλανᾶτο στὰ καφενεῖα καὶ σ' ὅλα τὰ κέντρα ζητώντας τροφή. Πολλὲς φορὲς πήγαινε καὶ στὰ σπίτια πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸ καὶ ἄνοιγε τὶς πόρτες, σηκώνοντας μὲ τὸ ράμφος του τὸ μάνδαλο τῆς πόρτας.

Οἱ νοικοκυρές, τιμώμενες μὲ παρόμοιες ἐπισκέψεις, θεωροῦν αὐτὲς ὡς καλοὺς οἰωνούς. Ὅταν ὁ Πέτρος διψᾷ, προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν κοινοτικὴ βρύσι στὴν ἀποβάθρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὰ κατάφερε. Ὅμως, ὁ καθένας ποὺ βλέπει τὴν μάταιη προσπάθειά του, σπεύδει καὶ τὴν ἀνοίγει, ὥστε νὰ πιῇ νερό.

Μὲ κωμικό, φαιδρὸ καὶ εὔθυμο τρόπο, παίζει ὁ Πέτρος πολλὲς φορὲς φούτ

μπῶλλ μὲ τὸν Θόδωρο, κτυπώντας μὲ τὸ ράμφος, τὰ φτερὰ καὶ τὰ πόδια του μιὰ μικρὴ μπάλλα. Ἂν κάποιος ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ Θόδωρου ἢ προσποιηθῆ ὅτι κάμνει αὐτό, ὁ Πέτρος ὁρμᾶ καὶ ὑπερασπίζεται τὸν ἀφέντη του, κτυπώντας τὸν ἐπιτιθέμενο, μὲ τὸ ράμφος καὶ τὶς φτεροῦγες του.

—Ἂν εἶχα, ἕνα ἀκόμη γυιό, λέγει ὁ Θόδωρος, ποὺ ἔχει 11 παιδιά, θὰ τὸν βάφτιζα Πέτρο.

Ὁ Πέτρος, ἐκδηλώνει μερικὲς φορὲς ἰδιαίτερη συμπάθεια πρὸς ὡρισμένους ἀνύποπτους καὶ ἀπονήρευτους τουρίστες. Αὐτὸ συνέβη μὲ μιὰ νεαρὰ Ἀγγλίδα, πρὸς τὴν ὁποία ὁ Πέτρος, ὄχι μόνο ἐξεδήλωσε τὸν θαυμασμό του μὲ τὶς κραυγές του Ωκ—Ωκ—Ωκ, ἀλλὰ ἀκόμη, ἔτρεχε καὶ πηδοῦσε στὰ γόνατά της, ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ κάθεται σὲ κάποιο παραλιακὸ καφενεῖο.

Οἱ τουρίστες, ἀγοράζουν συχνὰ ψάρια γιὰ τοὺς τρεῖς πελεκάνους. Ὅταν ὁ Πέτρος, ἦταν μόνος του, οἱ ψαράδες ἡμιλλῶντο ποιὸς θὰ ρίξη τὰ περισσότερα ψάρια πρὸς αὐτόν, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ψάρευαν. Οἱ πελεκᾶνοι ὅμως εἶναι λαίμαργοι καὶ ἀχόρταγοι. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ πτηνὰ θὰ μποροῦσε νὰ καταβροχθίση περισσότερα ἀπὸ 20 λίτρες ψάρια τὴν ἡμέρα.

—Ἔτσι, ἐξηγεῖ ὁ Δήμαρχος τῆς Μυκόνου κ. Δημήτριος Πασσαλιάδης, μπορεῖ νὰ εἴμαστε μοναδικὴ πόλις στὸ κόσμο—ὁπωσδήποτε ὅμως στὴν Ἑλλάδα—ποὺ διαθέτει εἰδικὸ κονδύλι ὁ Δῆμος, γιὰ τὴν διατροφὴ τῶν πελεκάνων.

Κανεὶς φορολογούμενος δὲν παραπονεῖται. «Ἀντιθέτως, ὅπως εἶπε κάποιος καταστηματάρχης, εἶναι ἀπόλυτα δίκαιο καὶ ὀρθό, νὰ διατρέφη ἡ Μύκονος τὸν Πέτρο, γιατὶ ὁ Πέτρος βοηθᾶ πολὺ στὴν διατροφὴ τῆς Μυκόνου». Καὶ ὁ Δήμαρχος, ποὺ τὸ γραφεῖο του κοσμεῖται μὲ τὸν ταριχευμένο Ἀλφόνσο, εὐλαβῶς συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἀνωτέρω ὑποχρέωσι.

Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς σημερινῆς τουριστικῆς κινήσεως τοῦ νησιοῦ, ὀφείλεται πράγματι στὸν Πέτρο. Πρὸ δέκα χρόνων, μόλις μιὰ χούφτα τουρίστες γνώριζαν τὴ Μύκονο, Αὐτοί, ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ λάτρευαν τὴν μοναξιὰ καὶ ἡσυχία, τὴν φιλικὴ γοητεία τοῦ νησιοῦ καὶ ἀκόμη τὶς φτηνὲς τιμές του. Ἀγαποῦσαν τοὺς παληοὺς ἀνεμόμυλους, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ σήμερα μερικοὶ ἁλέθουν τὸ σιτάρι γιὰ τὸ ψωμὶ τοῦ χωριοῦ. Ἀγαποῦσαν τὰ ὄμορφα, ἁπλᾶ καὶ κατάλευκα σπιτάκια καὶ τὰ στενὰ πλακόστρωτα καὶ ἀσβεστωμένα σοκάκια.

Σήμερα ἡ Μύκονος εἶναι γνωστὴ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Τὸ 1960 εἶχε ἄνω ἀπὸ 60.000 ἐπισκέπτες. Δυὸ μεγάλα καὶ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα ἀνεγέρθηκαν καὶ εἶναι γεμᾶτα, ὁλόκληρη τὴν θερινὴ σαιζόν.

Καὶ ἄλλα ἑλληνικὰ νησιὰ ἔχουν ἀποκτήσει ἐξαιρετικὰ μεγάλη τουριστικὴ κίνησι. Ὅμως, ἐν ἀναλογίᾳ, δὲν δύνανται νὰ παραβληθοῦν μ' αὐτὴ τῆς Μυκόνου.

Κατὰ ἕνα δημοσιογράφο, ὁ Πέτρος ὑπῆρξε κάτι, πέραν ἀπὸ ἕνα σπάνιο ρουμπίνι. Ὁ διευθυντὴς ἑνὸς διαφημιστικοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ διαφημίζει τὶς κρουαζιέρες στὴ Μεσόγειο καὶ ἰδιαίτερα στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, κατατάσσει τὸν Πέτρο στὴν ἴδια, ἂν ὄχι καὶ σὲ καλύτερη κατηγορία, μὲ τοὺς ἄλλους φημισμένους καλλιτεχνικοὺς καὶ ἀρχαιολογικοὺς θησαυροὺς τῆς Ἑλλάδος. Στὰ διάφορα μαγαζιὰ τῆς Μυκόνου, μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἀπεικόνισι τοῦ Πέτρου, σὲ μπρούτζινα μενταγιόν, σὲ πιάτα, σὲ κοχύλες, σὲ ὑφαντὲς μάλλινες τσάντες, κλπ. Ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ σκέψις καὶ ἕνα σχέδιο στὴν Μύκονο. Νὰ κτίσουν μιὰ μικρὴ ἐκκλησία πρὸς τιμήν του, ποὺ θὰ τὴν ὀνομάσουν «Ἅγιος Πέτρος τῶν Πελεκάνων».

Οἱ ἐπισκέπτες καὶ οἱ τουρίστες διερωτῶνται πολλὲς φορές. Τί θὰ γίνη τὸ νησὶ ἂν πεθάνη ὁ Πέτρος ;

Ἀλλὰ σ' αὐτό, ἔχουν κάτι εὐχάριστο καὶ καθησυχαστικὸ νὰ εἴπουν οἱ ἐπιστήμονες. Ὁ Πέτρος δὲν εἶναι ἀκόμη δέκα χρόνων. Τὸ εἶδος καὶ ἡ κατηγορία τῶν πελεκάνων στὴν ὁποία ἀνήκει, μπορεῖ κάλλιστα νὰ φθάση καὶ νὰ ξεπεράση τὰ σαράντα χρόνια. Ὁ Πέτρος λοιπὸν θὰ ἐξακολουθήση νὰ βασιλεύη γιὰ πολλὰ χρόνια στὸ νησὶ τῶν ἀνεμόμυλων.

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

1. Προλογικὸ σημείωμα.

Παρὰ τὶς φοβερὲς συνέπειες τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων καὶ τῶν ἐπὶ μέρους ἐμφυλίων σπαραγμῶν στὰ διάφορα κράτη, τὸ ἀνθρώπινο γένος προχωρεῖ σταθερά. Ὁ ἄνθρωπος δαμάζει κάθε μέρα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως καὶ μὲ τὴν ἀκάματη ἐνεργητικότητά του προσπαθεῖ νὰ ἐξιχνιάση τὰ ὡς χθὲς ἀνεξερεύνητα μυστήρια. Βάσιμα οἱ ἄνθρωποι ἐλπίζουν πὼς σύντομα θὰ βρεθοῦν στοὺς οὐράνιους πλανῆτες, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν κατὰ πόσον ἐκεῖ ὑπάρχει ζωὴ ἢ ὄχι. Οἱ πόλεις ὁλονὲν πυκνοκατοικοῦνται, τὰ μέσα κυκλοφορίας πολλαπλασιάζονται καὶ σχέδια ἐπὶ σχεδίων συντάσσονται, γιὰ τὴν ὁμαλὴ κυκλοφορία πεζῶν καὶ ὀχημάτων στὶς μεγάλες πόλεις. Πέρασε πιὰ γιὰ πάντα ἡ ἐποχὴ τοῦ ἁραμπᾶ ἢ καὶ τῆς ἅμαξας ἀκόμη. Σήμερα τὸ αὐτοκίνητο θεωρεῖται εἶδος ἀνάγκης καὶ ὄχι πολυτελείας, ὅπως ἄλλοτε.

Ἡ καταπληκτικὴ ὅμως αὔξηση τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων δημιούργησε ποικίλα προβλήματα στὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες, ποὺ ἀληθινὰ καταβάλλουν φιλότιμες προσπάθειες γιὰ νὰ δώσουν κάποιο διέξοδο στὸν κυκλοφοριακὸ τραγέλαφο.

Μιλώντας εἰδικὰ γιὰ τὴν πρωτεύουσα τῆς πατρίδος μας, διαπιστώνουμε πὼς κι' ἐδῶ τὸ κυκλοφοριακὸ πρόβλημα γίνεται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὀξύτερο. Βέβαια βασικὰ φταίει σ' αὐτὸ ἡ ἔλλειψη μεγάλων καὶ ἀνέτων δρόμων. Δυστυχῶς ἡ Ἀθήνα, χτισμένη σὲ σχέδια γιὰ πληθυσμὸ ὄχι περισσότερο τῶν τριακοσίων χιλιάδων, μὲ τοὺς σημερινοὺς δρόμους ποὺ διαθέτει, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθῆ μὲ ἄνεση στὶς ἀπαιτήσεις ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀλματώδης αὔξηση τῶν ὀχημάτων. Μπορεῖ σὲ λίγα χρόνια, σκέψεις ποὺ ἀκόμη βρίσκονται στὰ χαρτιά, νὰ μεταβάλλουν τὴν ὅλη σημερινὴ κατάσταση.

Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, εἰδικώτερα, γνωρίζουμε ἀρκετὰ καλὰ τὶς δυσκολίες καὶ τὰ θέματα ποὺ δημιουργοῦνται στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴν παρατηρουμένη συμφόρηση ἀνθρώπων καὶ ὀχημάτων. Εἶναι ἀλήθεια ἀξιέπαινες οἱ προσπάθειες τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν, ποὺ φροντίζουν νὰ λύσουν τὸ κυκλοφοριακὸ πρόβλημα. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔγιναν ἀρκετὲς καινοτομίες, ἀρκετὰ πειράματα, ποὺ ἄξιζαν κάθε ἠθικὴ ὑποστήριξη, γιατὶ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία στοὺς ἁρμοδίους νὰ καταλήξουν σὲ ὡρισμένες σκέψεις καὶ συμπεράσματα.

Ἔγιναν καὶ γίνονται πολλὲς προσπάθειες στὸν τομέα αὐτόν. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συνεχισθοῦν γιατὶ ἡ πατρίδα μας, γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, συγκεντρώνει τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον. Παρὰ τὴν πενιχρότητα τῶν μέσων ποὺ διαθέτουμε καὶ τὴν ἔλλειψη ἱκανοποιητικῶν οἰκονομικῶν πόρων πιστεύουμε πὼς τελικὰ θὰ πετύχουμε ἀρκετά, χάρις στὴν πίστη ποὺ διαθέτουμε γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκουμε. Ἴσως ὄχι κάμνοντας θαύματα, ἀλλὰ δημιουργώντας συνθῆκες κατάλληλες καὶ ἀντάξιες γιὰ μιὰ εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα, μὲ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἀθήνας.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ποὺ κύριος καὶ ἀποκλειστικὸς σκοπός των εἶναι ἡ ἐπαγγελματικὴ καὶ ἐγκυκλοπαιδική, κατὰ τὸ δυνατόν, κατάρτιση τῶν ἀστυνομικῶν, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ τεύχους, καὶ σὲ σειρὰ συνεχειῶν, θὰ φέρουν στὴν δημοσιότητα τὶς διατάξεις τοῦ Νέου Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, ὅπως αὐτὲς δημοσιεύθηκαν στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀναλύοντας συγχρόνως αὐτές, σὲ καταληπτὴ γιὰ τοὺς πολλοὺς γλῶσσα, καὶ κάμνοντας ὡρισμένες παρατηρήσεις. Θὰ καταβάλουμε κάθε δυνατὴ προσπάθεια σὲ τρόπον ὥστε ἡ μελέτη τούτη νὰ ἀποβῆ ἐπωφελὴς σὲ ὅλους. Μπορεῖ νὰ μὴ θεωρηθῆ καὶ δὲν εἶναι ἄρτια ἐπιστημονικὴ ἐργασία, πάντως

κάνουμε μιὰ προσπάθεια μὲ τὴν καλύτερη θέληση ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπαιτηθῆ σ' ἕνα παρόμοιο θέμα. Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ ὅλες γενικὰ τὶς διατάξεις τοῦ Κώδικος, περισσότερον ὅμως θὰ ἐπιμείνουμε στὶς διατάξεις ἐκεῖνες, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μας προκαλοῦν τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον.

2. Ἱστορικὰ τοῦ νέου κώδικος ὁδικῆς κυκλοφορίας.

Ὅπως καὶ πιὸ πάνω ἀναφέραμε τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας σὲ μιὰ χώρα, ποὺ θέλει νὰ λέγεται συγχρονισμένη κι' ὅπου τὰ μὲν τροχοφόρα καθημερινῶς αὐξάνονται ἡ δὲ κίνηση τῶν πεζῶν γίνεται πυκνότερη, εἶναι ἀρκετὰ σοβαρό. Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ αὐτὸ ἀντιμετωπίζεται, ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τὴν μεγαλύτερη σημασία εἶναι τὸ ὅτι σώζονται ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ποὺ θυσιάζονται ἀδικαιολόγητα στὸ βωμὸ τῆς ἀσφάλτου.

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος τῆς κυκλοφορίας γίνεται ἀκόμη πιὸ ἐπιτακτική, γιατὶ ἐδῶ καὶ οἱ δρόμοι ποὺ διαθέτουμε εἶναι μικροί, ἀλλὰ καὶ ἡ αὔξηση τῆς κινήσεως στοὺς δρόμους τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπῆρξε ραγδαία. Τὰ ὁδικὰ δυστυχήματα στὴν πατρίδα μας εἶναι πυκνότερα σὲ σύγκριση μὲ ἄλλες χῶρες. Αὐτό, κατὰ τὴ γνώμη μας, ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς μὲν στὴν ψυχολογία τοῦ Ἕλληνος, ὁδηγοῦ καὶ πεζοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὸ ὅτι ὅλοι μας δὲν ἔχουμε κατάλληλα διαπαιδωγωγηθῆ, πάνω στὸ σοβαρὸ θέμα τῆς κυκλοφορίας.

Ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτὲς ξεκινώντας οἱ ἁρμόδιες ἀρχές, μὲ σχετικὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 16 παραγρ. 1 καὶ 2 τοῦ Ν.Δ. 3990/1959 συνέστησαν εἰδικὴ ἐπιτροπὴ συντάξεως κώδικος ὁδικῆς κυκλοφορίας, ἡ ὁποία τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1961 ὑπέβαλεν ἁρμοδίως τὸ συνταχθὲν ὑπ' αὐτῆς σχέδιο. Τὸ σχέδιο αὐτὸ δόθηκε ἐν συνεχείᾳ πρὸς τελικὴν ἐπεξεργασία καὶ σύνταξη τοῦ σχετικοῦ κώδικος σὲ εἰδικὴ ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. 1) Κωνσταντίνου Τρικούπη, Γενικοῦ Γραμματέως τότε τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων καὶ ἤδη Βουλευτοῦ, ὡς Προέδρου, 2) Λυσάνδρου Ζώρα, Παρέδρου Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, 3) Ἰωάννου Βεργοπούλου, Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, 4) Δημητρίου Ξηρουχάκη, Δικηγόρου, 5) Δημητρίου Βαρβέρη, Δικηγόρου, 6) Κωνσταντίνου Νικολοπούλου, Δημοσιογράφου, 7) Λάμπρου Κορομηλᾶ, Δημοσιογράφου, 8) Γεωργίου Πρεβελάκη, Διευθυντοῦ Ἑνώσεως Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν, ὡς μελῶν καὶ 9) Ἰωάννου Κατσαροῦ, Εἰσηγητοῦ Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν, ὡς Γραμματέως.

Σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα ἡ ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴ ἐπεράτωσε τὸ ἔργο της καὶ ὑπέβαλε τὸν συνταχθέντα κώδικα στὴν Νομοθετικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος.

Τελικὰ ψηφισθεὶς ὁ Κῶδιξ δημοσιεύθηκε στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 110, τεῦχος Α' τῆς 25-7-62), μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι ἡ ἐφαρμογή του θ' ἄρχιζε ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἑξάμηνο, ἤτοι τὴν 27 Ἰανουαρίου 1963, ἡμέρα Κυριακή. Ἔτσι ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς ἐφαρμόζεται πλέον ὁ νέος Κῶδιξ Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, τοῦ ὁποίου τὴν θέσπιση ὁ ὑπουργὸς τῶν Συγκοινωνιῶν κ. Βρανόπουλος, μιλώντας σὲ συγκέντρωσι τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου, χαρακτήρισε ὡς ἀληθινὰ «ἱστορικὸν γεγονός».

Πράγματι εἶναι «ἱστορικὸν γεγονὸς» καὶ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ σὰν «ἐπανάσταση» στοὺς ἑλληνικοὺς δρόμους, ἂν ἀναλογισθῆ κανεὶς ὅτι μόνον τὸ 1962 πάνω ἀπὸ 10.000 ἄνθρωποι ἔβαψαν μὲ τὸ αἷμα των τοὺς δρόμους τῆς πατρίδος μας καὶ ὅτι ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας μέχρι σήμερα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, 9.000.000 ἄνθρωποι περίπου προσφέρθηκαν θυσία στὴν καταστρεπτικὴ μανία τοῦ «τρομεροῦ ἐπιδρομέως», τοῦ αὐτοκινήτου.

Κι' ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι τὰ 2/3 τῶν δυστυχημάτων ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποφευχθοῦν, ἂν ὑπῆρχαν ἡ κατάλληλη διαπαιδαγώγηση πεζῶν καὶ ὁδηγῶν, ἡ καλὴ κυκλοφοριακὴ ὀργάνωση, ἡ ἐπαρκὴς σήμανση, οἱ κατάλληλοι δρόμοι καὶ τέλος ἡ συγχρονισμένη νομοθεσία. Πιστεύουμε πὼς ὁ νέος Κῶδιξ Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, ποὺ ἀναμ-

φισβήτητα καλύπτει ἕνα μεγάλο κενὸ στὴν κυκλοφοριακὴ ὀργάνωση τῆς χώρας μας, ἂν μελετηθῆ καλὰ ἀπὸ ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, θὰ συμβάλη σημαντικὰ στὴ μείωση τῶν δυστυχημάτων. Θὰ πρέπει κάποτε νὰ σταματήση ἡ ἄσκοπη αἱματοχυσία.

3. Στατιστικὰ στοιχεῖα ὁδικῶν δυστυχημάτων τοῦ ἔτους 1962 στὴν Ἀθήνα.

Γιὰ νὰ τονίσουμε περισσότερο τὴν ἀνάγκη ποὺ ἐπιβάλλεται γιὰ τὴν πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος, κρίνουμε σκόπιμο νὰ παραθέσουμε μερικὰ στοιχεῖα τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν γιὰ τὸ χρόνο ποὺ μᾶς πέρασε, καὶ ποὺ ἀφοροῦν τὴν περιοχὴ ἁρμοδιότητος Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τὸ 1962 συνέβησαν 5.674 ὁδικὰ τροχαῖα δυστυχήματα. Ἀπ' αὐτὰ τὰ 78 ἦσαν θανατηφόρα. Τραυματίσθηκαν σοβαρὰ 401 ἄτομα καὶ ἐλαφρὰ 5.365. Ἀντίθετα τὸ 1961 εἴχαμε 74 θανάτους, 418 σοβαροὺς τραυματισμοὺς καὶ 5.088 ἐλαφρούς. Βλέπουμε ὅτι ἐπῆλθεν αὔξηση κατὰ 5,7% στὸ συνολικὸ ἀριθμὸ τῶν δυστυχημάτων, αὔξηση τῶν θανατηφόρων κατὰ 5,4%, μείωση τῶν σοβαρῶν τραυματισμῶν κατὰ 4% καὶ αὔξηση τῶν ἐλαφρῶν κατὰ 9,1%. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ σημειώσουμε ὅτι πέρυσι προσετέθησαν στὰ κυκλοφοροῦντα ὀχήματα τῆς Ἀθήνας 9.200 νέα αὐτοκίνητα, 2.150 μοτοσυκλέττες καὶ 3.881 μοτοποδήλατα καὶ ποδήλατα.

Τὰ περισσότερα δυστυχήματα, ἀπὸ ἀπόψεως ἡμέρας, συνέβησαν τὸ Σάββατο καὶ τὰ λιγώτερα τὴν Κυριακή. Ἐπίσης τὰ περισσότερα δυστυχήματα ἔγιναν τὶς μεσημβρινὲς καὶ τὶς ἑσπερινὲς ὧρες. Τὰ σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν ὅπου ἔγιναν τὰ περισσότερα δυστυχήματα εἶναι: ἡ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ζίννη-Συγγροῦ καὶ Δαβάκη-Συγγροῦ μὲ 22 ἀτυχήματα, ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας-Μουστοξύδη, Βασιλίσσης Σοφίας-Παπαδιαμαντοπούλου, Κολοκυνθοῦς-Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μὲ 21 ἀτυχήματα, ἡ στροφὴ Οὖλεν στὸ Παλαιὸ Φάληρο καὶ ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας-Δημητρίου Σούτσου μὲ 19 ἀτυχήματα, ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας-Γκύζη-Ἱπποκράτους καὶ Συγγροῦ-Αἰγαίου-Χαροκόπου μὲ 18.

Ἀπὸ ἀπόψεως ὑπαιτιότητος ἡ στατιστικὴ ἀπέδωσε τὰ ἑξῆς συμπεράσματα: Οἱ πεζοὶ ἦσαν ὑπαίτιοι κατὰ ποσοστὸ 27% (ἀντικανονικὴ καὶ ἀπερίσκεπτη διέλευση), κατὰ 1,3% ἐλαττώματα καὶ βλάβες τῶν δρόμων, κατὰ 2,5% βλάβες τῶν ὀχημάτων καὶ κατὰ 69% οἱ ὁδηγοὶ τῶν ὀχημάτων. Οἱ συνηθέστερες, κατὰ σειρὰν συχνότητος, παραβάσεις τῶν ὁδηγῶν ἦσαν: ὑπέρμετρη ταχύτης, μὴ παραχώρηση προτεραιότητος, ἀδεξιότης ὁδηγοῦ καὶ μὴ ἔγκαιρη ἢ ἀπότομη τροχοπέδηση, ἀντικανονικὴ στροφή, μὴ τήρηση ἀποστάσεως ἀσφαλείας ἀπὸ προπορευόμενον ὄχημα, ἀντικανονικοὶ ἐλιγμοὶ καὶ ἀντικανονικὴ χρήση τῶν λωρίδων ἀσφαλείας, ὁδήγηση μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἢ μὲ τὴν προσοχὴν ἐστραμμένην ἀλλοῦ, μὴ συμμόρφωση σὲ σῆμα τροχονόμου, σηματοδότου ἢ πινακίδος, ἀντικανονικὸ προσπέρασμα καὶ τέλος ἀντικανονικὴ στάθμευση καὶ ἐκκίνηση πρὸ τῆς σταθμεύσεως.

Τὰ ἰδιωτικῆς χρήσεως αὐτοκίνητα ἐπροξένησαν 2.057 δυστυχήματα, τὰ ποδήλατα καὶ μοτοποδήλατα 989, τὰ λεωφορεῖα 648, τὰ φορτηγὰ 612, οἱ μοτοσυκλέττες καὶ τὰ σκοῦτερ 574, τὰ ταξὶ καὶ ἀγοραῖα 499, τὰ τρόλλεϋ 106, τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων 75, τὰ ἄγνωστα ὀχήματα 65, τὰ ζωήλατα 19, τὰ τῆς Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς 14, τὰ κρατικὰ 11, τὰ χειραμάξια 3 καὶ τὰ ἀσθενοφόρα 2.

Ἀπὸ τὶς πλέον ἐπικίνδυνες παραβάσεις τῶν ὀχημάτων οἱ συνηθέστερες καὶ κατὰ σειρὰν παραβάσεως ἦσαν: παράβαση σήματος τροχονόμου ἢ φωτεινῶν σηματοδοτῶν 12.050, παραβιάσεις λωρίδος κυκλοφορίας 7.203, παραβάσεις πινακίδων, στὸπ κλπ. 4.821, ὁδηγήσεις ἀντίθετοι πρὸς τὸ ρεῦμα κινήσεως 4.771, ὑπερβολικῆς ταχύτητος 3.710, κακῆς χρήσεως τῶν φώτων 1.116, ἐπικινδύνου ὁδηγήσεως (κατ' ἐξοχὴν ἐνηγκαλισμοὶ ὁδηγοῦ μὲ παρακαθημένην) 379, παράνομοι σταθμεύσεις 34.100, διελεύσεις ἀπὸ ἀπηγορευμένες ζῶνες, 17.259, καὶ τέλος ἀθεώρητες ἄδειες ὁδηγοῦ 6.266.

(Συνεχίζεται)

ΑΙ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΚΛΟΠΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

– ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ –

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Θέμα τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ μεγάλως ὅλας σχεδὸν τὰς ἀστυνομίας τοῦ κόσμου, εἶναι ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν ἡ «μόδα» τῆς κλοπῆς αὐτοκινήτων. Αὐτὸ τὸ φαινόμενον τοῦ αἰῶνος μας, σύγχρονον καὶ τεῖνον νὰ λάβῃ μεγάλας διαστάσεις καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἠνάγκασε τὰ κράτη ἄλλα μὲν νὰ ὑπαγάγουν εἰς τὴν καθαρὰν κλοπὴν τὴν ἀφαίρεσιν αὐτοκινήτου, ἄλλα δὲ νὰ θεσπίσουν εἰδικὰ νομοθετήματα ἢ νὰ κατατάξουν τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀχήματος εἰς διαφόρους ἄλλας κατηγορίας ἀξιοποίνων πράξεων.

Παρ' ἡμῖν ἡ κλοπὴ αὐτοκινήτου χαρακτηρίζεται διὰ τῶν ἄρθρων 372 καὶ 374α τοῦ Ποινικοῦ μας Κώδικος. Ἐρευνᾶται δηλαδὴ ἐὰν ὁ δράστης εἶχε σκοπὸν νὰ ἀφαιρέσῃ καὶ νὰ ἰδιοποιηθῇ τὸ ὄχημα, ὅτε ἡ πρᾶξις ὑπάγεται εἰς τὴν καθαρὰν κλοπὴν τοῦ ἄρθρου 372 Π.Κ., ἢ ἐὰν σκοπὸς τοῦ δράστου ἦτο μόνον ἡ ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα χρῆσις τοῦ ὀχήματος, ὅτε ἰσχὺν ἔχει τὸ ἄρθρον 374α Π.Κ., τῆς ἰδιωνύμου καὶ ἐσχάτως τεθείσης διατάξεως «κλοπῆς χρήσεως».

Ἰδοὺ λοιπὸν ποὺ τὸ θέμα τῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων, εἰς παγκόσμιον κλίμακα, ἀπησχόλησε σοβαρώτατα τὴν 31ην Σύνοδον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἰντερπόλ, κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1962. Τὰ συμπεράσματα τῆς συνόδου ταύτης, ἄκρως ἐνδιαφέροντα καὶ περίεργα, περιλαμβάνονται εἰς ἐπισήμους πίνακας στατιστικῶν καὶ δεικνύουν ἀσυναγώνιστον τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑλληνικῆς (γενικῶς) Ἀστυνομίας εἰς διεθνὲς ἐπίπεδον. Ἂς ταξινομήσωμε ὅμως τὰ συμπεράσματα αὐτὰ εἰς μίαν κατανοητὴν ὑφ' ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν μας σειράν, παραλείποντες, δι' εὐνοήτους λόγους, τὰ εἰδικὰ καὶ γενικὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἐπροτάθησαν καὶ τὰς ὑποδείξεις ἀναφορικῶς μὲ τὴν μείωσιν τῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων.

***

Ἡ στατιστικὴ τῆς 31ης Συνόδου τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἰντερπὸλ ἀναφέρεται εἰς τὰ ἔτη 1959-1960. Εἰς τὴν σύνοδον ἔλαβαν μέρος τεσσαράκοντα πέντε κράτη δι' εἰδικευμένων ἀντιπροσώπων, πλὴν μόνον τὰ τεσσαράκοντα ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀπήντησαν εἰς τὰ τεθέντα ἐρωτηματολόγια. Προκύπτουν λοιπὸν τὰ κάτωθι συμπεράσματα ἀναφορικῶς μὲ τοὺς... ἁπανταχοῦ κλέπτας αὐτοκινήτων :

α) Ἀπὸ ἀπόψεως ἐποχῆς : Ὁ χειμὼν θεωρεῖται πρόσφορος εἰς τὴν κλοπὴν αὐτοκινήτων διὰ τοὺς «ἐπιχειρηματίας» τῆς Ἀργεντινῆς, Γιουγκοσλαβίας, Ἑλλάδος, Ἰρλανδίας, Ἰταλίας, Ὁλλανδίας, ἐνῷ ἡ περίοδος Σεπτεμβρίου-Δεκεμβρίου προτιμᾶται καταφανῶς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς συναδέλφους των. Εἰδικὴ μνεία εἰς τὴν ἔκθεσιν φέρει τοὺς Ἕλληνας κλέπτας αὐτοκινήτων καὶ «ἐαρινούς». Τὸ θέρος θεωροῦν προσφορώτερον οἱ κλέπται τοῦ Βελγίου, τῆς Γαλλίας, τῆς Δανίας, τοῦ Ἰσραήλ, τῆς Φινλανδίας κ.λ.π. Ἀπεναντίας, οἱ κλέπται τῆς Αὐστρίας, τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Χιλῆς... προτιμοῦν καὶ τοὺς δώδεκα μῆνες τοῦ ἔτους.

β) Ἀπὸ ἀπόψεως κλίματος καὶ συνηθειῶν : Ἡ ἐποχὴ τῆς ξηρασίας εὐνοεῖ περιέργως τοὺς κλέπτας τοῦ... Καμερούν. Τὸ κατὰ Σαββατοκύριακον «πὶκ-νὶκ» τῶν Ἀμερικανῶν, τῶν Ἄγγλων, τῶν Δανῶν κ.λ.π. κάμνει προνοητικοὺς τοὺς κλέπτας ὥστε νὰ ἀφαιροῦν τὰ ὀχήματα ἀπὸ τὴν Παρασκευήν. Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς ἐξ ἄλλου φέρει τὰς περισσοτέρας κλοπὰς κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας. Ἐπίσης αἱ παραμοναὶ τῶν μεγάλων ἑορτῶν κ.λ. κ.λ.

γ) Ἀπὸ ἀπόψεως ὡρῶν: Περίεργος εἶναι ἡ ψυχολογία τῶν Γάλλων καὶ Ἄγγλων κλεπτῶν αὐτοκινήτων. Οἱ πρῶτοι ἐπιμένουν νὰ δροῦν ἀπὸ 0-3μεταμεσονύκτιον ὥραν καὶ οἱ δεύτεροι (Λονδρέζοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον) μεταξὺ 20ης-23ης ὥρας, μὲ ἔντασιν καὶ ἀποκορύφωσιν τὴν 21ην ὥραν. Λεπτομερέστερον διὰ τοὺς Ἑλβετοὺς κλέπτας πληροφορούμεθα ἐκ τῶν ἐκθέσεων ὅτι: ἐν Ζυρίχῃ ἐνεργοῦν 37% καθ' ὅλην τὴν νύκτα, 28% ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἕως τὰ μεσάνυκτα, 12% ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα ἕως τὴν πρωΐαν...

δ) Ἀπὸ ἀπόψεως τοποθεσιῶν (σημείων) τῶν πόλεων: Τοῦτο παρουσιάζει πλείστας ὅσας διαφορὰς ἀνὰ τὸν κόσμον. Βλέπομεν ἐκ τῶν στατιστικῶν τοὺς κλέπτας τοῦ Λουξεμβούργου, τῆς Σουηδίας, τῆς Νορβηγίας καὶ τῆς Ἑλβετίας νὰ προτιμοῦν τὰς ἀφαιρέσεις ὀχημάτων ἀπὸ τοὺς ρομαντικοὺς ἐρήμους δρόμους, ἀπὸ τὰ πάρκα σταθμεύσεως ποὺ δὲν φωτίζονται ἐπαρκῶς καὶ γενικῶς ἀπὸ ἐρημικὰς τοποθεσίας. Κάτι παρόμοιον παρουσιάζεται καὶ μὲ τοὺς Ἄγγλους κλέπτας, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὴν δρᾶσιν εἰς τὰς ἡσύχους συνοικίας καὶ τοὺς δρόμους μὲ μικρὰν ἐμπορικὴν καὶ κυκλοφοριακὴν κίνησιν. Ἀντιθέτως οἱ Ἀργεντινοί, οἱ Γάλλοι, οἱ Ἰάπωνες, οἱ Ἰταλοί, οἱ Ἱσπανοὶ καὶ οἱ Ὁλλανδοὶ κλέπται «ἐργάζονται» θρασύτατα εἰς τὰ ἐμπορικὰ κέντρα καὶ κατὰ τὰς ὥρας μεγάλης κινήσεως. Οἱ Ἕλληνες, τέλος, κλέπται αὐτοκινήτων δροῦν χωρὶς προτίμησιν τόσον εἰς τὰ κεντρικὰ ὅσον καὶ εἰς τὰ ἀπόκεντρα σημεῖα τῶν μεγάλων πόλεων, οἱ δὲ Αὐστραλοὶ συνάδελφοί των δεικνύουν φανερὰν προτίμησιν εἰς τὰς «πλάζ», τόσον τὰς κοσμικὰς ὅσον καὶ τὰς λαϊκὰς καὶ ἐρήμους...

Αἱ ἐκθέσεις τῆς Συνόδου περιλαμβάνουν μακρὸν κατάλογον καὶ καλύπτουν ὅλας τὰς χώρας αἱ ὁποῖαι ἀπήντησαν εἰς τὰ ἔγγραφα ἐρωτηματολόγια. Ἀναφέρονται αἱ κλοπαὶ αὐτοκινήτων ὄχι μόνον κατὰ ἐποχὰς ἀλλὰ καὶ κατὰ μῆνα, συμπληρώνονται δὲ κατὰ ἡμέραν καὶ καθ' ὥρας ποὺ προτιμοῦν οἱ κλέπται. Ἐξ ἄλλου, εἰδικὸν πόρισμα καταδεικνύει ποῖα αὐτοκίνητα προτιμοῦν περισσότερον οἱ κλέπται. Προτιμᾶται λ.χ. τὸ εἶδος τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ κυκλοφορεῖ περισσότερον εἰς τὴν χώραν, ἀλλὰ ἀποφεύγεται ἡ μάρκα ποὺ παρουσιάζει δυσκολίας εἰς ὡρισμένα σημεῖα, ὅπως εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας ἐπὶ παραδείγματι ἢ εἰς τὸ ἄναμμα τῆς μηχανῆς. Ἐπίσης προτιμᾶται τὸ σπὸρ ὄχημα ἢ τὸ ἐντυπωσιακὸν ὅταν ὁ δράστης θέλῃ νὰ ἐπιδειχθῇ, ὅπως προτιμῶνται τὰ ἐπίσημα ἢ ξένων ἀποστολῶν ἢ ὀργανισμοῦ τινος, ἀκόμη δὲ καὶ ἀνήκοντα εἰς φιλανθρωπικὰ σωματεῖα, ἰατρούς κλπ., ὅταν ὁ δράστης θέλῃ νὰ μὴ κινήσῃ τὴν προσοχήν. Ταῦτα βεβαίως ἐν συνδυασμῷ πρὸς πλείστους ἄλλους παράγοντας καὶ σκέψεις τῶν δραστῶν.

Πλὴν τούτων ὑφίστανται καὶ πολλὰ ἄλλα στοιχεῖα λίαν ἐνδιαφέροντα, ἀναφερόμενα λεπτομερῶς εἰς τὰ συστήματα καὶ τρόπους κλοπῆς τῶν αὐτοκινήτων. Τὰ συμπεράσματα ὅμως αὐτὰ τῶν μεθόδων καὶ συστημάτων διεθνῶν κλεπτῶν αὐτοκινήτων, ὅπως καὶ τὰ προταθέντα μέτρα πρὸς ἄμυναν κατὰ τούτων, δέον νὰ θεωρηθοῦν ἐμπιστευτικὰ καὶ νὰ μὴ ἴδουν τὸ φῶς εὐρείας δημοσιότητος.

***

Τὰ ἀνωτέρω ἀφοροῦν βεβαίως τοὺς κλέπτας αὐτοκινήτων, ἤτοι τὸ ἔγκλημα καὶ τὸν ἐγκληματίαν. Ποία ὅμως ἡ ἀντίδρασις τοῦ νόμου καὶ ποία ἡ καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος τούτου ἐκ μέρους τῶν διαφόρων ἀστυνομιῶν; Οἱ κλέπται καὶ τὰ κλαπέντα ὀχήματα ἀνευρίσκονται καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἑκατοστιαίων ποσοστῶν;

Ἐκ τῶν ἐρωτημάτων τούτων συνάγομεν τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα ἐκ τῶν πινάκων τῆς συνόδου:

α) Ἡ ἀντίδρασις τοῦ νόμου, ἤτοι ἡ θέσπισις διατάξεων προστατευτικῶν τῆς περιουσίας τοῦ πολίτου, χαρακτηρίζει ὡς καθαρὰν κλοπὴν τὴν ἄνευ ἀδείας τοῦ ἰδιοκτήτου ἀφαίρεσιν ἑνὸς ὀχήματος εἰς δέκα ἑπτὰ μόνον κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα

καὶ τιμωρεῖται ἀνάλογα μὲ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν. Τὰ ὑπόλοιπα κράτη, ἄλλα μὲν ἔχουν θεσπίσει εἰδικὰ νομοθετήματα ἄλλα δὲ κατατάσσουν τὴν κλοπὴν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν αὐτοκινήτων εἰς διαφόρους ἄλλας κατηγορίας ἀξιοποίνων πράξεων. Ὡς προείπομεν, ὁ νόμος παρ' ἡμῖν τιμωρεῖ δι' ἄλλης ποινῆς τὴν κλοπὴν τοῦ ὀχήματος καὶ δι' ἄλλης τὴν ἀφαίρεσιν τούτου πρὸς χρῆσιν μόνον.

β) Λίαν ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὴν ἀστυνομικὴν ἔρευναν καὶ τὰς ἐπιτυχίας τῶν διαφόρων ἀστυνομιῶν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἐγκλημάτιῶν καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κλαπέντων ὀχημάτων. Ὁ σχετικὸς πίναξ περιλαμβάνει λεπτομερέστατα στοιχεῖα καὶ δεικνύει τὰς ἱκανότητας τῶν ἀστυνομιῶν, ἐν σχέσει πάντοτε βεβαίως πρὸς πλείστους ὅσους παράγοντας τοπικούς, πυκνότητος πληθυσμῶν, ἀσχολίας καὶ ἤθους τῶν κατοίκων κλ. κλ.

Πρῶται ἴσως χῶραι, μὲ πολυαρίθμους κλοπὰς αὐτοκινήτων, ἔρχονται εἰς τὸν πίνακα τῆς Ἰντερπὸλ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς καὶ ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Δυτικὴ Γερμανία. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατώρθωσαν κατὰ τὰ ἔτη 1959-1960 νὰ ἀνεύρουν μόνον τὰ 25% τῶν κλαπέντων αὐτοκινήτων. Ἡ Δυτικὴ Γερμανία ἐξ ἄλλου, ἐπὶ κυκλοφορούντων 7.331.449 ὀχημάτων κατὰ τὸ 1959 καὶ κλαπέντων τῶν 95.676 ἐξ αὐτῶν, ἀπεκάλυψε μόνον τὰ 27.772, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 8.121.339 ὀχημάτων καὶ κλαπέντων τῶν 119.433, μόνον 39.991 κατώρθωσε νὰ ἀποκαλύψῃ.

Εἰς τὴν Ἀργεντινήν, ἐπὶ κυκλοφορούντων 195.432 ὀχημάτων κατὰ τὸ ἔτος 1960, ἐκλάπησαν 2.074 καὶ μόνον 868 ἀνευρέθησαν. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, τὸ 1960 ἐπίσης, ἐπὶ κυκλοφορούντων 1.368.155 ὀχημάτων, ἐκλάπησαν αἱ 13.597 καὶ ἀπεκαλύφθησαν αἱ 5.247. Εἰς τὸ ἀσιατικὸν Λάος, ἐκλάπησαν τὸ αὐτὸ ἔτος τέσσαρα καὶ μόνον... δύο κατώρθωσε νὰ ἀνεύρῃ ἡ λαοτινὴ ἀστυνομία.

Ἀκολουθοῦν αἱ χῶραι αἱ ὁποῖαι ἔχουν περισσοτέρας ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἀποκάλυψιν κλοπῶν αὐτοκινήτων ἀλλὰ καὶ ἰλιγγιώδεις ἀριθμοὺς κλοπῶν.

Εἰς τὸν Καναδᾶν λ.χ. ἐν ἔτει 1959, ἐπὶ κυκλοφορούντων 5.018.620 ὀχημάτων, ἐκλάπησαν 25.295 καὶ ἀνευρέθησαν τὰ 24.459, τὸ δὲ ἑπόμενον ἔτος 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 5.256.343 ἐκλάπησαν 26.227 καὶ ἀνευρέθησαν τὰ 25.469. Οἱ Γάλλοι ἀστυνομικοί, ἐπὶ κυκλοφορούντων 7.998.609 ὀχημάτων τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 16.970, δὲν ἀνεῦρον τὰ 1.392, κατὰ δὲ τὸ 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 8.765.566 καὶ κλαπέντων 21.227 δὲν ἀνεῦρον τὰ 1.597. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπὶ 11.613 κλοπῶν ὀχημάτων τὸ 1959, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπεκάλυψαν καὶ ἀνεῦρον 11.211 ἐξ αὐτῶν, τὸ δὲ 1960 ἐπὶ 16.729 κλοπῶν ἐπέτυχαν 16.292 ἀποκαλύψεις. Εἰς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν ἐξ ἄλλου καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας Λονδίνου, ἐπὶ κυκλοφορούντων 4.932.494 ὀχημάτων κατὰ τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 21.675, ἀνευρέθησαν τὰ 20.127, κατὰ τὸ 1960 δέ, ἐπὶ κυκλοφούντων 5.411.762 καὶ κλαπέντων 31.603 ἀνευρέθησαν 29.214. Εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἐπὶ κυκλοφορούντων 2.767.602 ὀχημάτων κατὰ τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 14.568, ἀνευρέθησαν 14.302, κατὰ δὲ τὸ 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 2.973.472 καὶ κλαπέντων 16.722 ἀνευρέθησαν 16.282. Καὶ εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ἐπὶ κυκλοφορούντων 382.917 κατὰ τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 586 ἐξ αὐτῶν, ἀνευρέθησαν 406, τὸ δὲ 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 449.876 καὶ κλαπέντων 607, ἀπεκαλύφθησαν 396.

Μεγάλας ἐπιτυχίας, τηρουμένων πάντοτε τῶν ἀναλογιῶν, ἔχουν αἱ ἑξῆς χῶραι: 1) Αὐστρία ἐπὶ κυκλοφορούντων 418.239 ὀχημάτων τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 620, ἀνευρέθησαν 609 ὀχήματα, τὸ 1960 δέ, ἐπὶ κυκλοφορούντων 486.600 καὶ κλαπέντων 772, ἀνευρέθησαν 743. 2) Ἰρλανδία: ἐπὶ κυκλοφορούντων 158.421 τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 781 ἀνευρέθησαν 781, τὸ δὲ 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 173.777 καὶ κλαπέντων 806 ἀνευρέθησαν 804. 3) Δανία (περιοχὴ Κοπεγχάγης): ἐπὶ κυκλοφορούντων 136.418

ὀχημάτων κατὰ τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 766 ἀνευρέθησαν ἅπαντα, τὸ δὲ 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 154.944 καὶ κλαπέντων 1.391 ἀνευρέθησαν 1.389. 4) Φινλανδία: ἐπὶ κυκλοφορούντων 225.662 ὀχημάτων τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 610 ἀνευρέθησαν ἅπαντα, τὸ δὲ 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 258.495 καὶ κλαπέντων 690, πάλιν ἅπαντα ἀνευρέθησαν. 5) Λίβανος: ἐπὶ κυκλοφορούντων 45.517 τὸ 1959 καὶ κλαπέντων 214, ἀνευρέθησαν ἅπαντα, τὸ ἑπόμενον δὲ ἔτος, ἐπὶ κυκλοφορούντων 55.346 καὶ κλαπέντων 241, ἀνευρέθησαν ἅπαντα πάλιν. 6) Πριγκιπᾶτον τοῦ Μονακό: ἐπὶ κυκλοφορούντων 7.937 ὀχημάτων τὸ 1960, ἐκλάπησαν ὀκτὼ καὶ ἀνευρέθησαν... ὀκτώ.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, τέλος, ἡ στατιστικὴ περιέχει στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦν ὕμνον διὰ τὴν ἑλληνικὴν Ἀστυνομίαν γενικῶς καὶ δεικνύουν τὸ ἀσυναγώνιστον τῶν ἱκανοτήτων της. Τὸ ἐπίσημον πόρισμα διαλαμβάνει ὅτι ἐπὶ κυκλοφορούντων 73.866 ὀχημάτων κατὰ τὸ 1959, ἐκλάπησαν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ, τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰς Πάτρας 249 καὶ ἀνευρέθησαν ἅπαντα. Καὶ κατὰ τὸ 1960, ἐπὶ κυκλοφορούντων 80.271 ὀχημάτων ἐκλάπησαν 241 εἰς τὰς ἰδίας πόλεις καὶ πάλιν ἀνευρέθησαν ἅπαντα. Σύγκρισις τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν διὰ τὰ ἔτη 1959-1960 καὶ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συνθηκῶν ἐργασίας καὶ μέσων κινήσεως καὶ ἐρεύνης τῶν Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν, ὡς καὶ πλείστων ἄλλων παραγόντων, πείθει ἀπολύτως ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ κατήγαγον διπλῆν ἐπιτυχίαν: Ἀφ' ἑνὸς ἀπεκάλυψαν ὅλας τὰς κλοπὰς αὐτοκινήτων κατὰ τὰ δύο αὐτὰ ἔτη (1959-1960), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπέτυχον διὰ τῆς κεραυνοβόλου δράσεώς των νὰ ἀποθαρρυνθοῦν οἱ κλέπται καὶ νὰ σημειωθῇ μείωσις τῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων κατὰ τὸ 1960, παρὰ τὴν κατὰ ἐξήμισυ μάλιστα χιλιάδας αὔξησιν τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Ἡ τεραστία συμβολὴ τῶν ὑπηρεσιῶν Ἀμέσου Δράσεως καὶ Ἀμέσου Ἐπεμβάσεως εἰς τὰς λαμπρὰς καὶ ἀσυναγωνίστους αὐτὰς ἐπιτυχίας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, διεθνῶς, εἶναι προφανής. Εὐχῆς ἔργον θὰ εἶναι νὰ τύχουν μεγαλυτέρας ἔτι μερίμνης αἱ ὑπηρεσίαι αὗται πρὸς περιστολὴν τοῦ κύματος κλοπῶν αὐτοκινήτων καὶ τελείαν ἀποθάρρυνσιν τῶν δραστῶν.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ SMITH ΚΑΙ WESSON Νο 38

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΚΩΝ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΙ. Ἀντικείμενον διδασκαλίας.

Ἀντικείμενον τῆς παρούσης θὰ ἀποτελέση τὸ ὑπηρεσιακὸν περίστροφον. Ὡς γνωστὸν ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των ἐφοδιάζονται διὰ περιστρόφου, τοῦ καλουμένου ὑπηρεσιακοῦ. Τὸ περίστροφον τοῦτο ὁ ἀστυνομικὸς ὑποχρεοῦται νὰ φέρη πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, εἴτε ἐν στολῇ, εἴτε ἐν πολιτικῇ περιβολῇ εὑρίσκεται.

Ἡ ἡμετέρα ὑπηρεσία χρησιμοποιεῖ μέχρι σήμερον ὡς ὑπηρεσιακὰ περίστροφα τὰ τοιαῦτα τύπου Smith καὶ Wesson, διαμετρήματος Νο 32 καί, κατὰ μέγιστον ποσοστόν, Νο 38.

1. Ὁρισμὸς καὶ ἱστορικὸν πιστολίου.

Πιστόλιον εἶναι τὸ μικρὸν πυροβόλον ὅπλον, ὅπερ χειρίζεται τις διὰ μιᾶς μόνον χειρός. Χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος. Πρῶτοι τὸ ἐχρησιμοποίησαν οἱ Γερμανοί, εἶτα οἱ Γάλλοι, οἱ Ἄγγλοι κ.λ.π. Τὰ πρῶτα πιστόλια ἦσαν σχετικῶς μακρὰ καὶ διαμετρήματος σχεδὸν τυφεκίου. Σήμερον τὸ μικρὸν τοῦτο πυροβόλον ὅπλον ἔχει τελειοποιηθῆ.

2. Διάκρισις πιστολίων.

Γενικῶς διακρίνομεν δύο κατηγορίας: α) Τὰ περίστροφα, γνωστὰ ὡς ρεβόλβερ καὶ β) τὰ αὐτογεμῆ ἢ ἄλλως ἐπαναληπτικὰ πιστόλια (πλακέ). Τὰ περίστροφα διακρίνονται διὰ τὸν ὄπισθεν τῆς κάννης περιστρεφόμενον μικρὸν κύλινδρον, καλούμενον βικίον. Τὰ πιστόλια διακρίνονται διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ βικίου καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὴν ὕπαρξιν γεμιστῆρος. Τὰ πιστόλια πλεονεκτοῦν τῶν περιστρόφων, λόγῳ τῆς ἐπιτυγχανομένης δι' αὐτῶν μεγαλυτέρας ἀκριβείας βολῆς, τῆς ταχείας ἀπογεμίσεως, τῆς ταχυβολίας καὶ τοῦ μικροτέρου ὄγκου καὶ βάρους των. Πιστόλια γενικῶς ὑπάρχουν σήμερον πολλῶν τύπων καὶ ἐργοστασίων, ὡς τὰ Μάουζερ καὶ Βάλτερ (Γερμανίας), Τόκαβερ (Ρωσίας), Μπερέτα ('Ιταλίας), Σμὶθ ('Αμερικῆς) κ.ἄ.

3. Περίστροφον Smith καὶ Wesson Νο 38.

Τὸ ὅπλον τοῦτο εἶναι ἀμερικανικῆς κατασκευῆς καὶ προελεύσεως. Εἶναι προϊὸν τῶν ὁμωνύμων ἐργοστασίων εὑρισκομένων εἰς Mass τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Κατεσκευάσθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 2ου παγκοσμίου πολέμου ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς βρεταννικὰς ἐνόπλους δυνάμεις.

Τὸ διαμέτρημα τοῦ ὑπὸ μελέτην περιστρόφου εἶναι 380 χιλ. τῆς ἴντζας ἢ 0.0092μ.

4. Βεληνεκὲς.

Ἐννοοῦμεν τὴν κατ' εὐθεῖαν ἀπόστασιν μεταξὺ βάλλοντος πυροβόλου ὅπλου καὶ σημείου πτώσεως τῆς βολίδος. Τὸ βεληνεκὲς διακρίνεται εἰς μέγιστον, ὠφέλιμον καὶ δραστικόν. Διὰ τὸ περίστροφόν μας τὸ ἀκριβὲς βεληνεκές, ἐξαρτώμενον βεβαίως ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων πυρομαχικῶν καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ σκοπευτοῦ εἶναι : μέγιστον 120 μ., ὠφέλιμον 100 μ. καὶ δραστικὸν 68 μ.

5. Ὀνοματολογία μερῶν περιστρόφου Smith καὶ Wesson Νο 38.

Ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κάτωθι κυριωτέρων ἐξαρτημάτων :

α) Ἐκ τῆς κάννης, ἐφ' ἧς διακρίνομεν τὸ στόχαστρον μετὰ τῆς ἀκῆς αὐτοῦ. Εἶναι σχετικῶς μακρύκαννον περίστροφον. Τὸ κοῖλον τῆς κάννης φέρει αὐλα-

κώσεις ἐλαφρῶς ἐλικοειδεῖς. Ἀναλόγως τῆς φορᾶς τῶν αὐλακώσεων τὰ περίστροφα διακρίνονται εἰς ἀριστερόστροφα καὶ δεξιόστροφα. Διὰ τῶν τοιούτων αὐλακώσεων δίδεται εἰς τὴν βολίδα περιστροφικὴ περὶ τὸν ἄξονά της κίνησις καὶ ἐπιτυγχάνεται οὕτως ἡ ἐν τῷ ἀέρι κίνησις αὐτῆς, ἀποφευγομένης τῆς ἐκτροπῆς της. Τὰ ἴχνη τῶν αὐλακώσεων ἢ ραβδώσεων τῆς κάννης ἀποτυποῦνται ἐπὶ τῆς ἐξερχομένης δι' αὐτῶν βολίδος καὶ ἔχουν σημασίαν διὰ τὴν ἐγκληματολογικὴν ἔρευναν. Ἐπὶ τοῦ προσθίου καὶ ἄνω μέρος τῆς κάννης διακρίνεται τὸ στόχαστρον μετὰ τῆς ἀκῆς αὐτοῦ, ἤτοι, εἰδικὴ προεξοχή, ἧς ἡ αἰχμὴ καλεῖται ἀκὴ ἢ ἀκίς. Τὸ στόχαστρον χρησιμεύει διὰ τὴν λῆψιν τῆς σκοπευτικῆς γραμμῆς κατὰ τὴν σκόπευσιν.

β) Τοῦ κορμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέρος τοῦ περιστρόφου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσαρμόζονται καταλλήλως ὅλα τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ κορμοῦ διακρίνονται ὀκτὼ ὀπαί, ἐφ' ὧν διέρχονται ἰσάριθμοι συνδετῆρες συναρμολογήσεως καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους ἡ ἐγκοπὴ μετὰ τῆς κατευθυντηρίου αὐλακώσεως, χρησιμευούσης δὰ τὴν σκόπευσιν.

γ) Τοῦ κοντακίου ἢ λαβῆς. Εἶναι συνήθως ξυλίνη, μὴ ἀποκλειομένης καὶ τῆς ἐκ πλαστικοῦ τινὸς κατασκευῆς της. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἴσα τεμάχια προσηρμοσμένα καταλλήλως ἑκατέρωθεν τοῦ πρὸς τοῦτο ἀντιστοίχου μέρους τοῦ κορμοῦ.

δ) Τῆς σφύρας (κόκκορα). Εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῆς σφύρας διακρίνομεν ἕτερον μικρὸν ἐξάρτημα, καλούμενον ἐπικρουστῆρα. Ἡ σφῦρα διὰ τοῦ ἐπικρουστῆρος προκαλεῖ κατὰ τὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀπότομον καὶ διὰ πιέσεως τῆς σκανδάλης γενομένην κίνησίν της τὴν κροῦσιν τοῦ καψυλίου, μεθ' ὃ ἐπακολουθῇ ἡ ἐκπυρσοκρότησις. Ἡ ἐλαττωματικότης τῆς σφύρας καὶ ἰδίως τοῦ ἐπικρουστῆρος εἶναι ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς ἀφλογιστίας τοῦ περιστρόφου.

ε) Τοῦ περιστρεφομένου κυλίνδρου (βικίου), κοινῶς μύλου. Ἐντὸς τοῦ βικίου τοποθετοῦνται τὰ φυσίγγια εἰς ἀναλόγους ὑποδοχάς. Τὸ γνωστὸν περίστροφον Smith ἔχει ἓξ ὑποδοχάς, καλούμενον οὕτως ἑξάσφαιρον. Ἐξωτερικῶς τὸ βικίον φέρει ἰσαρίθμους αὐλακώσεις, αἵτινες ἐγένοντο ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν μείωσιν τοῦ βάρους τοῦ ὅλου ὅπλου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ταχυτέραν ψῦξιν αὐτοῦ μεθ' ἑκάστην βολήν.

στ) Τοῦ ἄξονος συνδέσεως τοῦ βικίου μετὰ τοῦ κορμοῦ. Ἡ σύνδεσις ἐπιτυγχάνεται διὰ καταλλήλου συμπλέγματος, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς ἄλλα ἐξαρτήματα, γενομένου ἄνωθεν καὶ ἐμπρὸς τῆς σκανδάλης.

ζ) Τοῦ ἐξωστῆρος τῶν φυσιγγίων μετὰ τῆς ράβδου αὐτοῦ. Εἶναι ἀστεροειδὲς ἐξάρτημα ἓξ ἡμικυκλίων, ἀντιστοίχων πρὸς τὰς ὑποδοχὰς τοῦ βικίου, ἐφ' ὧν καὶ ἑδράζεται. Χρησιμεύει διὰ τὴν ἐκ τοῦ βικίου ἐξαγωγὴν τῶν φυσιγγίων, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν τοιαύτην τῶν καλύκων μετὰ τὸν πυροβολισμόν, δεδομένου ὅτι ὁ κάλυξ ὑφίσταται ἐκ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἐλαφρὰν διόγκωσιν. Ὁ βραχίων τοῦ ἐξωστῆρος προεξέχει ἔμπροσθεν τοῦ βικίου καὶ διὰ καταλλήλου πιέσεως, ὅτε τὸ βικίον εὑρίσκεται εἰς θέσιν ἐκτὸς ὑποδοχῆς, ὡθεῖ τὰ φυσίγγια ἢ τοὺς κάλυκας πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιτυγχανομένης οὕτω τῆς ἐξαγωγῆς των.

η) Τοῦ ἀναστολέως τοῦ βικίου. Οὗτος εὑρίσκεται ὄπισθεν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ βικίου καὶ διὰ καταλλήλου ἐλατηρίου ἀναστέλλει πᾶσαν ἐκτὸς θέσεως κίνησιν τούτου. Ἡ πρὸς τὰ ἔξω κίνησις τοῦ βικίου ἐπιτυγχάνεται διὰ κινήσεως τοῦ ἀναστολέως πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ καὶ ὄπισθεν, ἀναλόγως τοῦ περιστρόφου.

θ) Τῆς σκανδάλης μετὰ τοῦ μηχανισμοῦ της. Ἐξωτερικῶς διακρίνομεν μόνον τὴν οὐρὰν αὐτῆς. Ὁ ὅλος μηχανισμός της εὑρίσκεται ἐσωτερικῶς καὶ βασίζεται ἐπὶ ἐλατηρίων καὶ μικρῶν κοχλιῶν, συνδεδεμένων καταλλήλως μετὰ τῆς σφύρας.

ι) Τοῦ ὑποφυλακτῆρος τῆς σκανδάλης. Οὗτος ἀποτελεῖ

μέρος τοῦ κορμοῦ, μὴ ἀποχωριζόμενος ἀπ' αὐτοῦ, καὶ χρησιμεύει διὰ τὴν προστασίαν τῆς οὐρᾶς τῆς σκανδάλης ἀπὸ τῶν ἀκουσίων αὐτῆς πιέσεων.

ια) Τοῦ ἀορτηριούχου. Οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὴν οὐρὰν τῆς λαβῆς καὶ χρησιμεύει διὰ τὴν ἀνάρτησιν τοῦ περιστρόφου.

Ἐκτὸς τῶν κυριωτέρων τούτων μερῶν, τὸ περίστροφον συμπληροῦται εἰς ὀνοματολογίαν καὶ ἄλλων ὑπομερῶν καὶ ἐξαρτημάτων, ὡς λ.χ. τοῦ ἐλατηρίου τῆς σκανδάλης, τοῦ μοχλοῦ αὐτῆς, τῆς πλακὸς ἐπικαλύψεως, τῶν πύρων λαβῆς τῆς σφύρας, βικίου, σκανδάλης, κάννης, διαφόρων ἐλατηρίων κ.λ.π.

6. Λύσις καὶ συναρμολόγησις τοῦ περιστρόφου.

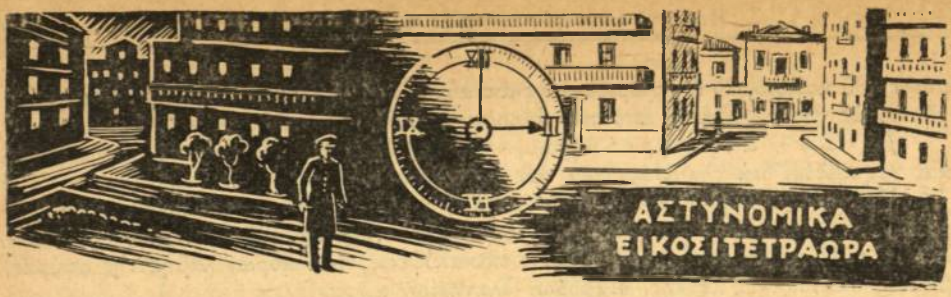
Διὰ τὴν λύσιν καὶ συναρμολόγησιν τοῦ περιστρόφου χρησιμοποιεῖται κατάλληλον ὄργανον (κατσαβίδιον), δι' οὗ περιστρέφονται αἱ βῖδαι συνδέσεως. Ἡ γνῶσις τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶναι ἀναγκαία εἰς τὸν κάτοχον τοῦ περιστρόφου, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν διαπίστωσιν ἐνδεχομένης βλάβης, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὸν συντηρητικὸν καθαρισμὸν τούτου. Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ φέρων τὸ περίστροφον γίνεται εὐκολώτερον γνώστης τοῦ ἁπλοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὅπλου του καὶ δὲν θεωρεῖ τὴν λειτουργίαν του κατὰ τὸν πυροβολισμόν, ὡς πολύπλοκον καὶ μυστηριώδη. Ἐνταῦθα πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ λύσις καὶ συναρμολόγησις εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἔργον τῶν τεχνικῶν τῶν ὅπλων, τῶν καλουμένων ὁπλουργῶν, εἰς οὓς εἶναι ἀνατιθεμένη ἡ ἐπιδιόρθωσις τῶν βλαβῶν καὶ ἡ λίπανσις τῶν ὅπλων. Εἰς περίπτωσιν διαπιστώσεως βλάβης, ἡ ὀρθόδοξος ἐνέργεια διὰ τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον εἶναι ἡ προσφυγή του εἰς τὸν ὁπλουργὸν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, ὅστις καὶ θὰ ἐξετάσῃ τὴν περίπτωσιν.

Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν δι' ὀλίγων τὸν τρόπον λύσεως καὶ συναρμολογήσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ περιστρόφου. Κατ' ἀρχὴν ἀφαιρεῖται τὸ βικίον μετὰ τοῦ ἐξωστῆρος τῶν φυσιγγίων καὶ τοῦ ἄξονος συνδέσεως τοῦ βικίου μετὰ τοῦ κορμοῦ, δι' ἀποκοχλιώσεως τῆς βίδας τῆς εὑρισκομένης εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ ὑποφυλακτῆρος τῆς σκανδάλης καὶ εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἄξονος συνδέσεως βικίου-κορμοῦ. Ἐν συνεχείᾳ λύονται τὰ δύο ἐκ ξύλου τεμάχια τοῦ κοντακίου, δι' ἀποκοχλιώσεως τῆς ἀντιστοίχου τῆς συνδέσεώς των βίδας. Ἀκολούθως καὶ μετὰ προσοχῆς ἀνοίγεται ἡ πλὰξ ἐπικαλύψεως τῆς σφύρας καὶ σκανδάλης, ἥτις εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ περιστρόφου καὶ συγκρατεῖται διὰ τεσσάρων βιδῶν. Μετὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ἐξάγωμεν τὴν σφῦραν καὶ τὴν σκανδάλην μετὰ τοῦ μηχανισμοῦ της, ἀφοῦ προηγουμένως ἀφαιρέσωμεν τὴν βίδαν τὴν εὑρισκομένην ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μέρους τοῦ κοντακίου. Ἤδη ἔχομεν ἐπιτύχει τὴν λύσιν τοῦ ὅπλου καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλέγξωμεν τὴν καλὴν ἢ μὴ κατάστασιν τῶν ἐξαρτημάτων. Ἡ συναρμολόγησις ἐπιτυγχάνεται δι' ἀντιστρόφου ἐνεργείας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δέον τὰ ἐξαρτήματα καὶ αἱ βῖδαι νὰ τοποθετῶνται κατὰ τὴν λύσιν εἰς ὡρισμένην σειρὰν πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως καὶ κακῆς συνδέσεως.

7) Τρόπος τοῦ φέρειν τὸ ὑπηρεσιακὸν περίστροφον.

Τὸ περίστροφον δέον νὰ φέρεται πάντοτε ἐντὸς θήκης, ἥτις συνηθέστερον εἶναι δερματίνη. Ἡ τοιαύτη θήκη πρέπει νὰ εἶναι καταλλήλως κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ταχεῖα ἐξαγωγὴ τοῦ περιστρόφου πρὸς χρῆσιν. Διὰ τῆς θήκης τὸ περίστροφον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ζωστῆρος εἰς τὸ ἀριστερὸν ἢ δεξιὸν ἰσχίον, ἀναλόγως τῆς δεξιότητος τοῦ φέροντος. Ὁ τρόπος καθ' ὃν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι φέρουν σήμερον ἐν στολῇ τὰ περίστροφα, ἤτοι, ἐσωτερικῶς τοῦ χιτωνίου, δὲν προσφέρεται εἰς τὴν ταχεῖαν καὶ εὐχερῆ ἐξαγωγὴν τούτων, ἰδίᾳ εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις. Ἐξ ἄλλου, λόγῳ τοῦ ὄγκου των, ἀλλοιώνουν καὶ τὸ κανονικὸν τῆς στολῆς τοῦ ὑπαλλήλου. Εἰς πολλὰς χώρας οἱ ἀστυνομικοὶ φέρουν τὰ περίστροφα ἐξωτερικῶς καὶ ἐπὶ εἰδικῆς ἐξαρτύσεως. Οὕτω καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὅπλου εἶναι εὐχερής, ἀλλὰ καὶ τὸ κανονικὸν τῆς στολῆς δὲν ἀλλοιοῦται.

(Συνεχίζεται)

Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Ὁ Σωκράτης εἶχε ὁρίσει στὸ Συμπόσιον τοῦ Ξενοφῶντος κάτι παρόμοιο μὲ τὸ χωρίον τῆς Γραφῆς «οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου». Εἶχε πῆ ὁ σοφώτατος πρόγονός μας : «Ἀλλὰ πίνειν μέν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδην τὰς ψυχάς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει... Οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς, ἢν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, ταχὺ ἡμῖν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνῶμαι σφαλοῦνται, καὶ οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα· ἢν δὲ οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξιν πυκνὰ ἐπιφακάζωσιν,.. οὕτως οὐ βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν, ἀλλ' ἀναπειθόμενοι, πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιξόμεθα». Δηλαδή, περίπου : «Καὶ σὲ μένα, ἀγαπητοί, φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ πίνουμε, διότι πραγματικὰ τὸ κρασί, ποτίζοντας τὴν ψυχή μας, ἀποκοιμίζει τὶς λύπες, ὅπως ὁ μανδραγόρας κοιμίζει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διεγείρει τὸ κέφι ὅπως τὸ λάδι τὴ φωτιά... Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἐμεῖς, ἂν μὲν πιοῦμε πολὺ κρασὶ γρήγορα, σύντομα θὰ σφάλουν καὶ οἱ γνῶμες καὶ οἱ κινήσεις κ.λ. Ἂν τὰ παιδιὰ μᾶς βάζουν στὰ ποτήρια λίγο-λίγο, δὲν θὰ μεθύσωμε, ἀλλὰ θὰ εὐθυμήσωμε καὶ θὰ περάσωμε εὐχάριστα».

***

Ὑπεδείκνυε λοιπὸν ὁ Σωκράτης τὸ μέτρον καὶ στὴν οἰνοποσία. Ἂν τὸν ἄκουγαν οἱ ἐπιγενόμενοι, πόσα ἐγκλήματα «ἐν μέθῃ» δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολοῦσαν καὶ πόσα δυστυχήματα δὲν θὰ εἶχαν γίνει. Δὲν θὰ ἐπνίγετο λ.χ. πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ δύστυχος Ι. Π., ἐτῶν 60, σὲ μιὰ λακκούβα πλάτους δύο μέτρων καὶ μὲ δέκα πόντους νερό, πέφτοντας μεθυσμένος καὶ μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ κάτω ἐκεῖ μέσα, σὲ κάποιο προάστιο. Δὲν θὰ ἐπετίθεντο τελευταίως οἱ τρεῖς συμπαθεῖς ρακοσυλλέκται, ὁ Σ. Α., 58 ἐτῶν, ὁ Ν. Β., 32 ἐτῶν καὶ ἡ Ν. Ζ., 40 ἐτῶν, κατὰ τοῦ συναδέλφου των Γ. Β. ἐτῶν 58, διότι ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ τοὺς δώσῃ καὶ ἄλλο κρασὶ στὴν ταβέρνα–καφενεῖο του. Δὲν θὰ τὰ ἔκαναν «γυαλιὰ–καρφιά», ἐπίσης τελευταίως, οἱ δύο συμπαθεῖς ναῦται σὲ ταβέρνα τοῦ κέντρου τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δὲν θὰ ἐπετίθεντο καὶ κατὰ τῶν ἀστυφυλάκων ποὺ πῆγαν νὰ προστατεύσουν τὸν καταστηματάρχη. Δὲν θὰ ἐξυλοκοποῦσε ἀγρίως τήν σύζυγόν του ὁ Ε. Π., ἐτῶν 42, μέσα στὰ ἄγρια μεσάνυκτα τοῦ Ὑμηττοῦ, δὲν θὰ ζητοῦσε ἄρον–ἄρον ὁ εὐγενέστατος γκριζομάλης Ι. Σ., ἐτῶν 50, σεξουαλικὲς σχέσεις στὸν ὁδὸ Σταδίου μὲ τὴν ἀνύποπτη σπουδάστρια Ρ. Κ. μόλις νύχτωσε, κλ.κλ. Καί, ὅπως λέει μία ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων αὐτὲς τὶς ἡμέρες, δὲν θὰ κατεδικάζετο ὁ Ζιλμπὲρ Ἀμάρ, ἐτῶν 22, σὲ δίμηνο φυλάκιση μὲ ἀναστολή, σὲ τριετῆ ἀποχὴ ἀπὸ οἰνοπνευματώδη καὶ ἀπαγόρευση ἀπὸ τοῦ νὰ συχνάζῃ σὲ κέντρα πωλήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἐπειδὴ προκάλεσε αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ἐν ὥρᾳ μέθης. Ἐκεῖνο ποὺ διερωτῶμαι εἶναι πῶς μία παρόμοια δικαστικὴ ἀπόφασις «τριετοῦς ἀποχῆς ἀπὸ οἰνοπνευματώδη καὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ νὰ συχνάζῃ σὲ κέντρα πωλή-

σεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν» μποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῆ στὴν 'Ελλάδα γιὰ ἕναν ὁποιοδήποτε θιασώτη τῆς ρετσίνας...

***

'Ο ὁρισμὸς τοῦ Σωκράτη γιὰ τὴν οἰνοποσία δὲν ἔχει θέση φυσικὰ σ' ἐκείνους ποὺ ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο ἢ μετέρχονται ὁποιοδήποτε ἄλλο ἐπάγγελμα ποὺ ἀπαιτεῖ «ἰδιάζουσαν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν». 'Εκεῖ, ἔστω καὶ ἕνα-δυὸ ποτήρια ποτοῦ μποροῦν νὰ φέρουν τὸ δυστύχημα, ἀφοῦ ἡ πεῖρα διδάσκει ὅτι καὶ μὲ τὸ ἐλάχιστον ἀλκοὸλ «ταχὺ ἡμῖν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνῶμαι σφαλοῦνται». "Ας πιστεύωμε λοιπὸν στὰ τοῦ Σωκράτους—δηλαδὴ στὴν ἁπλῆ χρήση καὶ ὄχι κατάχρηση—γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, πλὴν ἐκείνων ποὺ μὲ τὴν παραμικρὴ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀλκοὸλ κίνηση μποροῦν νὰ γίνουν κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας των φορεῖς δραματικῶν συνεπειῶν γιὰ τὸν συνάνθρωπο καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους.

***

Τὸ ἔγκλημα τῶν ἐμπόρων τοῦ λευκοῦ θανάτου κατὰ τῆς κοινωνίας συνεχίζεται, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ δραματικὸς θάνατος τοῦ τοξικομανοῦς ναυτικοῦ Α. Π. στὸν Πειραιᾶ. 'Εγύρισε ὁ νέος αὐτὸς τῶν 28 ἐτῶν πολλὲς θάλασσες, καὶ μόλις πρὸ ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ θανάτου του ἐγύρισε στὴν πατρίδα θυμήθηκε τὸν ἄλλο τοξικομανῆ, τὸν ὑδραυλικὸ Ε. Μ., ἐτῶν 43, τὸν ὁποῖον καὶ συνήντησε στὸ σπίτι του. Μαζὶ καὶ οἱ δύο βρῆκαν τὸν ἔμπορο ναρκωτικῶν Β. Ρ., ποὺ τοὺς ἐπρομήθευσε ποσότητα ἡρωίνης. Κλείσθηκαν λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ Ε. Μ., ἑκαμαν τὶς ἐνέσεις—μόνος ὁ καθένας στὸ σῶμα του—καὶ ἐπερίμεναν νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ νοιώσουν ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἡρωινομανεῖς ἐπιθυμοῦν στὴν ἀπύθμενη φευγαλέα ψευδαίσθησή των, προετοιμάζοντας μὲ τὴν πράξη τους σῶμα καὶ ψυχὴ πρὸς τὸν βέβαιο θάνατο. 'Ο ἀργὸς ὅμως θάνατος, ποὺ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ἔρχεται σωματικὰ καὶ ψυχικὰ μὲ τὸν καιρὸ στοὺς τοξικομανεῖς, ἔγινε θάνατος ταχὺς καὶ ἴσως λυτρωτής. 'Ο Α. Π. ἔδωσε μόνος στὸν ὀργανισμό του ὑπερβολικὴ δόση ἡρωίνης, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἀπεβίωσε. "Αδικα ὁ φίλος του προσπάθησε νὰ προλάβη τὴν δηλητηρίαση καὶ νὰ τὸν σώση μὲ ἀφαίμαξη καὶ μεταφορὰ του στὸ νοσοκομεῖο.

'Υπάρχει στὸν κόσμο ἐμπόρων καὶ καταναλωτῶν τῶν ναρκωτικῶν ἕνα σύμπλεγμα ἀλληλοενοχῆς. Οἱ ἔμποροι δὲν θὰ ὑπῆρχαν χωρὶς τοὺς καταναλωτὰς καὶ ἀντιστρόφως. Γεγονὸς ὅμως παραμένει ὅτι οἱ ἔμποροι πρέπει νὰ ἀποτελοῦν πάντοτε τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα στόχον μας, διότι σκοπός των εἶναι νὰ δημιουργοῦν ὅσα περισσότερα θύματα μποροῦν.

***

Τὸ τί ἐπινοεῖται ὁ ἀπατεὼν διὰ νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του εἶναι ὄχι ἀνώτερο πάσης φαντασίας, ἀλλὰ σχετικὸ μὲ τὴν καθημερινὴ πραγματικότητα. 'Εκεῖνος ὁ νεαρὸς ὅμως τῶν εἴκοσι πέντε χρόνων περίπου, ποὺ μπῆκε στὸ χρυσοχοεῖο τῶν ὁδῶν Βουλῆς καὶ Μητροπόλεως, εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀρραβωνιασθῆ καὶ πῆρε δύο βέρες, ζήτησε νὰ τὸν συνοδεύση ἕνας ὑπάλληλος ἕως τὴν ὁδὸν Σταδίου 4 ὅπου θὰ ἔδειχνε τὶς βέρες στὴν ἐκεῖ ἐργαζόμενη μνηστή του, μπῆκε δὲ στὸ μέγαρο καὶ δὲν ξαναγύρισε ποτὲ στὸν ἀναμένοντα ὑπάλληλο ἀλλὰ οὔτε καὶ στὸ χρυσοχοεῖο, πρέπει πάση θυσίᾳ νὰ συλληφθῆ. Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπάτη, ἴσως ὁ ἄνθρωπος εἶπε τὴν ἀλήθεια ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μνηστευθῆ καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ κάμη καὶ γάμο βεβαίως. Θὰ μᾶς εὐγνωμονῆ λοιπὸν ἐὰν τὸν προλάβουμε καὶ δὲν πραγματοποιήση τὸ «ἀπονενοημένον» διάβημα. Πρὸ δύο κακῶν... τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον θὰ σκεφθῆ ὅταν δώση λόγο τῆς πράξεώς του καὶ σκεφθῆ καλύτερα τὸ τί πήγαινε νὰ κάμη μὲ τὶς δύο βέρες.

***

Σήμερα οἱ νεαροὶ Κ. Μ. καὶ Δ. Κ. εἶναι 24 καὶ 21 ἐτῶν ἀντιστοίχως. Πρὸ τριετίας ὅμως ἦταν 21 καὶ 18 ἐτῶν καὶ πρὸ παντὸς εἶχαν ὄνειρα λαμπρά. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ πρῶτος, σχεδιάζοντας ποιὸς ξέρει τί, διέτρησε τὸν τοῖχο ὁπλοπωλείου τῆς ὁδοῦ Κρατίνου καὶ πῆρε 14 ἀεροβόλα φλόμπερ καὶ δύο κουτιὰ μὲ σφαῖρες. Ὕστερα ζήτησε τὴν συνδρομὴ τοῦ δευτέρου καὶ μαζὶ διέρρηξαν τὸ ἐστιατόριον «Παλλάδιον», ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφήρεσαν 15.000 δραχμές. Καὶ ὕστερα μαζὶ πάλι διέρρηξαν παντοπωλεῖο τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ πῆραν χρήματα καὶ εὐγενῆ ποτά. Αὐτὰ ὅλα πρὸ τριετίας, τόσο διάστημα δηλαδὴ ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ ξεχάσουν ὅτι «κάποιοι» δὲν ξεχνοῦν ὅ,τι καθημερινῶς ἐγγράφεται στὸ μεγάλο ἀστυνομικὸ βιβλίο ἀπὸ τὸν παλμὸ τῆς κοινωνίας μας. Καὶ εἰς πεῖσμα τῆς ποιητικῆς καὶ χιλιοτραγουδισμένης «Λήθης» βρέθηκαν στὰ χέρια μας, ὅπως δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ βρεθοῦν καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔγραψαν κάτι στὰ πολύτομα ἀστυνομικὰ ἀρχεῖα κατὰ τὸ παρελθόν, ἐγγὺς καὶ ἀπώτερον.

***

Ὁ πελάτης τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἔχει μόνος του ἕνα δωμάτιο ἢ διαμένει σὲ αὐτὸ μὲ ἕνα-δυὸ δικά του ἄτομα, τὸ πολὺ νὰ πέσῃ θῦμα κλοπῆς ἀπὸ κανένα «ποντικὸ» ξενοδοχείων, ἀριστοκράτη ἢ λαϊκόν, ἀνάλογα μὲ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ διάλεξε. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ πελάτης ποὺ μένει στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ ἄλλα ἄτομα, ἄγνωστά του, καλὸ θὰ εἶναι νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι τὸ λαϊκὸ ρητὸ «φύλαγε τὰ ροῦχα σου κλπ.» ἔχει πολλὴ σοφία γιὰ τὴν περίπτωσή του. «Τί μέρος τοῦ λόγου εἶναι τὸ ἄτομο ποὺ ὁ ξενοδόχος ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ στὸ ἴδιο μὲ μένα δωμάτιο ;» ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν πατὴρ καὶ υἱὸς Κ. στὸ λαϊκὸ ξενοδοχεῖο Πειραιῶς καὶ νὰ λάβουν τὰ μέτρα τους. Ποῖα μέτρα, ἐξαρτᾶται. Δὲν ἔλαβαν ὅμως κανένα πρακτικὸ ἢ θεωρητικὸ μέτρο, λ.χ. δὲν ἔβαλαν χρήματα καὶ δακτυλίδια—ἔβγαλαν τὰ δακτυλίδια οἱ καλοὶ ἄνθρωποι—κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τους. Τὸ ἀποτέλεσμα: Ὁ ἄγνωστός τους τρίτος πελάτης, ποὺ μπῆκε στὸ δωμάτιο μετὰ τὰ μεσάνυκτα νὰ κοιμηθῇ καὶ ἔφυγε ὄρθρου βαθέος, ἦταν ἡ μαύρη αἰτία, ποὺ ὁ υἱὸς Κ. ἀνεκάλυψε μόνο στὸ λεωφορεῖο, ὅτι ἀπὸ τὶς 750 δραχμὲς τοῦ πορτοφολιοῦ του δὲν ὑπῆρχε οὔτε τὸ εἰσιτήριο. Ὁ ἴδιος ἄγνωστος ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἔκανε φτερὰ τὸ δακτυλίδι του, ὅπως ἀνεκάλυψε ὁ υἱὸς Κ. μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς μετὰ τὴν μήνυση γιὰ τὴν κλοπὴ τῶν χρημάτων. Ὁ πραγματικὰ ἄγνωστος μέχρι στιγμῆς—στὸν ξενοδόχο εἶπε ὅτι ὀνομάζεται Π. Κ., ἐτῶν 26, ἐκ Πατρῶν, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν προορίζεται γιὰ τὴν ἀστυνομικὴ ἔρευνα—θὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται μέχρις ὅτου μᾶς γίνει γνωστὸς γιὰ τὴν ἀφέλεια ποὺ κυριαρχεῖ σὲ ὡρισμένα θύματά του.

***

Ἡ ἀπεργία τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἔκαμε πολλοὺς μαθητὰς καὶ μαθήτριες νὰ σκεφθοῦν τὸ σοφό : «Εἰς μὲν τοὺς γονεῖς ὀφείλομεν τὸ ζῆν, εἰς δὲ τοὺς διδασκάλους τὸ εὖ ζῆν». Τὸ «ε ὖ ζ ῆ ν» γέμισε τὰ πάρκα ἀπὸ τιτιβίζοντα χαρούμενα νειᾶτα, γέμισε τὰ ἀπερίφραχτα οἰκόπεδα καὶ τὶς μικρὲς πλατεῖες, ποὺ μετεβλήθηκαν σὲ ποδοσφαιρικὰ γήπεδα, γέμισε ὅμως καὶ μερικὰ «νάϊτ κλάμπ» παλαιοῦ καὶ μοντέρνου ρυθμοῦ. Ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ ἑξῆντα ἕξ νεαροὺς βλαστοὺς—τριάντα ἀνήλικες μαθήτριες καὶ τριάντα ἕξη μαθηταί—κατελήφθησαν τὶς νυκτερινὲς ὧρες σὲ κεντρικώτατο χορευτικὸ κέντρον νὰ ἑορτάζουν τὴν πρόσκαιρο λύτρωση ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῶν μαθημάτων μὲ ἔξαλλους ρυθμοὺς τοῦ μάντισον, τσὰ-τσά, καλύψω κλ. Τόσο μεγάλο ἀριθμὸ χαρούμενων παιδιῶν, ὄχι ἐγκληματιῶν πρὸς θεοῦ, πρώτη φορὰ τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἐφιλοξένησε γιὰ λίγο. Φιλοξενία ὅμως ποὺ εἶχε ὡς σκοπὸ μόνον συστάσεις καὶ ἄφησε πολλὲς ἐλπίδες γιὰ συμμόρφωση τῶν νεαρῶν, ἀφοῦ καὶ

οἱ γονεῖς ἔλαβαν γνώση τῶν ἀσχολιῶν τῶν παιδιῶν τους καὶ ἐπετιμήθησαν γιὰ τὴν ἀδιαφορία τους. Ἂς μὴ ξεχνοῦν οἱ νεαροὶ ἀνήλικοι ὅτι στὰ χορευτικὰ κέντρα καραδοκοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀποβράσματα ποὺ λέγονται σωματέμποροι, ἐκμαυλισταί, ἀνώμαλοι κλ. κλ. Καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψις κοινωνικῆς πείρας τῆς ἡλικίας τους ἐπιβάλλει ἀποχὴ ἀπὸ παρόμοιους χώρους.

***

Βραβεύονται ἀπὸ τὴν πολιτεία οἱ καλοὶ ὁδηγοί, ἐκεῖνοι ποὺ κατὰ τὴν μακρὰ ἄσκηση τοῦ λειτουργήματος τοῦ βολὰν δὲν παρέβησαν τροχαῖες διατάξεις καὶ πρὸ παντὸς δὲν ἀπησχόλησαν ποτὲ τὴν 'Αστυνομία. 'Επὶ κεφαλῆς ὅλων ὁ «ὁδηγὸς φαινόμενον», ὅπως τονίζει ὁ κ. Π. Παπαδούκας σὲ ἐμπεριστατωμένο χρονογράφημά του, ἐκεῖνος ὁ σεμνὸς καὶ συμπαθέστατος ὁδηγὸς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας ποὺ ἐπὶ 38 ὁλόκληρα χρόνια ἐτήρησε λευκώτατο τὸ ἐκ τῶν διατάξεων τῆς Τροχαίας κινήσεως μητρῶον του. 'Εκ παραλλήλου, δώδεκα ἀσυνείδητοι ὁδηγοί, ποὺ ὄχι μόνον παρέβησαν τροχαῖες διατάξεις ἀλλὰ ἐγκατέλειψαν ἐγκληματικώτατα τὰ θύματά των ἄνευ βοηθείας καὶ ἐξηφανίσθησαν, ἔγινε κατορθωτὸ νὰ ἀποκαλυφθοῦν αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὴν Τροχαία Πειραιῶς.

Ἕνας ἄλλος «κ α λ ὸ ς» ὁδηγὸς ταξί, πῆρε ἀπὸ τὸν δρόμο τραυματισμένον ἀπὸ φορτηγὸ καὶ τὸν μετέφερε ἐσπευσμένως στὸν σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν. Πάνω στὴ βιασύνη του ὅμως, καθ' ὁδόν, προσέκρουσε σὲ Ι.Χ. αὐτοκίνητο καί ἔγινε αἰτία νὰ τραυματισθοῦν οἱ δύο ἐπιβάται του. Κατέβηκε λοιπόν, ἄφησε ταξί, τὸ θῦμα τοῦ φορτηγοῦ καὶ τὰ δικά του θύματα, καί. ...ἐξηφανίσθη δρομαίως.

***

Τὰ ἔργα τέχνης στὸ μεγάλο προσκήνιο. Ζωγραφικοὶ πίνακες μοντέρνας τεχνοτροπίας, ἀρχαῖα γλυπτὰ καὶ σπάνιες ἁγιογραφίες ἀπετέλεσαν στόχο τῶν ἡμεδαπῶν κλεπτῶν αὐτὲς τὶς ἡμέρες, σὲ μίμηση ἀλλοδαπῶν ποὺ ἀφήρεσαν πρὸ καιροῦ ζωγραφικοὺς πίνακες ἀμυθήτου ἀξίας στὸ Λονδῖνο, στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ Παρίσι, στὴν 'Αργεντινὴ καὶ ἀλλαχοῦ. Κορυφαία ἐδῶ ἡ Σ. Ο., ἐτῶν 25, ποὺ ἀφήρεσε διαδοχικὰ ἀπὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Πανδρόσου ἔργα ἀρχαϊκῆς τέχνης 150.000 δραχμῶν περίπου. Πρὸς δόξαν πάλιν τοῦ φεμινισμοῦ μας.

'Αλλὰ καὶ ὡς «ἔ ρ γ α τ έ χ ν η ς» ἐξετυπώθησαν στὸ Λονδῖνο τρία πλαστὰ καὶ ἀνύπαρκτα ἑλληνικὰ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ τεθοῦν στὴν κυκλοφορία καὶ νὰ ἀποφέρουν κέρδη στοὺς «εὐφυεῖς» πάνω ἀπὸ ὀκτώμισυ ἑκατομμύρια ἑλληνικῶν δραχμῶν. Ἔφεραν τὴν ἔνδειξιν («Ε λ λ ὰ ς» καὶ ἀπεικόνιζαν τρία ἑλληνικὰ νησιά : Τὴν «'Οξεῖα», τὴν «Δρακονέρα» καὶ τὸ «'Αρκούδι»(!!). 'Ανακοίνωσις τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς ἑλληνικῆς Πρεσβείας τοῦ Λονδίνου ἐπρόλαβε τὴν πρωτοφανῆ ἀπάτη σὲ βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

***

'Απὸ τὴν τελευταία ξένη εἰδησεογραφία ἀποδεικνύεται ὅτι :

* 'Εκινδύνευσε μεγάλως τὸ ἀμερικανικὸν ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἀπὸ ἀνατίναξη στὸν ἀέρα ! 'Ο Νάθαν Οὐάϊζ, 33 ἐτῶν, ἐστάθμευσε τὸ αὐτοκίνητό του ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον, κατέβηκε, ξαπλώθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ὄχημα, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χαρτοφύλακα μιὰ συσκευὴ μὲ πολλὰ σύρματα καὶ ἐδήλωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ προσέτρεξαν : «Θὰ ἀνατινάξω τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης στὸν ἀέρα ἐὰν δὲν κατεβῆ ἀμέσως ὁ διευθυντὴς τοῦ 'Ομοσπονδιακοῦ Γραφείου 'Ερευνῶν κ. Χοῦβερ ! Θέλω νὰ τὸν δῶ τώρα!» Πλῆθος ἀστυνομικῶν ἀπεμόνωσε ἀμέσως τὴν περιοχὴ καὶ προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸν κ. Νάθαν Οὐάϊζ νὰ βγῆ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος ἐπέμεινε στὴν ἀξίωσή του ἀναστατώθηκαν οἱ ἀστυνομικὲς καὶ ἄλλες ἀρχὲς τῆς

Οὐάσιγκτων διότι γύρω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο εὑρίσκονται πολλὰ δημόσια κτίρια. Τελικὰ ἐκλήθη ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ μὲ δακρυγόνα κατώρθωσαν ἀστυνομικοὶ καὶ πυροσβέστες νὰ τὸν ἀνασύρουν. Γραμμὴ λοιπὸν στὸ Γενικὸ Κρατικὸ Νοσοκομεῖο Οὐάσιγκτων, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐδήλωσε ἤρεμα στοὺς ἀστυνομικούς : «Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος προσπαθῆ νὰ κάμη κάτι καλό !...». Περιττὸν νὰ λεχθῆ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ψυχοπαθοῦς καὶ ὅτι ἡ συσκευὴ μὲ τὰ σύρματα ἦτο ἀφελέστατο παιγνίδι.

* Οἱ ἐγκληματίαι πρέπει νὰ ἐξαλειφθοῦν ἀπὸ τὴν 'Ανδόρα. Θυελλώδεις καὶ συνεχεῖς συζητήσεις τῶν ἐθνοπατέρων ἐπὶ τέσσερες ἡμέρες, εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν λῆψιν ἀποφάσεως ὅπως οἱ δυνάμεις τάξεως καὶ ἀσφαλείας αὐξηθοῦν κατὰ 60%, δηλαδὴ ἀπὸ... 10 εἰς 16 ἄνδρας ! 'Αντίθετα, ἀπεφάσισαν τὴν μείωση τῶν δαπανῶν ἐξοπλισμοῦ: 'Εψηφίσθη προϋπολογισμὸς 300 πεσετῶν (160) δραχμῶν, μόνον διὰ τὴν ἀγορὰν «πυρίτιδος διὰ τὰς χαιρετιστηρίους βολὰς πρὸς τιμὴν προσωπικοτήτων».

* Ἄβυσσος εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Πατέρας, στὸ Κίγκ Σπόρτ τοῦ Τένεση, ἐσκότωσε μὲ πυροβόλο ὅπλο τὰ πέντε παιδιά του, ἡλικίας 2—10 ἐτῶν, καὶ ἐν συνεχείᾳ αὐτοκτόνησε. Λέγεται ὁ δράστης Δ. Πῆρσον, ἦτο ἡλικίας 34 ἐτῶν καὶ στὸ σημείωμα ποὺ ἄφησε ἐδιάβασαν οἱ ἀστυνομικοί. «Ἡ σύζυγός μου μὲ ἐγκατέλειψε γιὰ ἕναν ἄλλον ἄνδρα καὶ μοῦ ἄφησε τὰ παιδιά. Εἶναι ἄρρωστα καὶ κλαῖνε συνεχῶς, ἀναζητώντας τὴν μητέρα των. Τὰ ἀγαπῶ τόσο πολὺ ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἀφήσω νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ μεγαλώσουν μέσα σὲ μιὰ κατεστραμένη οἰκογένεια. Θὰ πᾶνε στὸν παράδεισο. Ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα καὶ τὴν σύζυγό μου, ἐλπίζω ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρήση».

* Σπάνια καὶ πρωτοφανῆ ἐγκλήματα ὑποβιβάζουν τὸν ἄνθρωπο σὲ ὑποζωώδη κατάσταση. Ἔστειλε ὁ 'Ινδὸς Σαχὰν Λάλ, 35 ἐτῶν, σὲ «θέλημα» τὴν σύζυγό του. 'Εκλείδωσε τότε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, στὸ Νέον Δελχί, καὶ ἔδωσε στὶς τέσσερες θυγατέρες του, ἡλικίας 1—10 ἐτῶν, δηλητηριασμένα γλυκά. Οἱ μικρὲς ὑπέκυψαν σὲ ἕνα τέταρτο καὶ ὁ Σοχὰν Λὰλ ἐξηφανίσθη πηδώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὡς αἰτία φέρεται ὁ φόβος ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε ὁ δράστης νὰ προικίση τὶς θυγατέρες του.

* Τὰ «φιλανθρωπικὰ» αἰσθήματα τοῦ Οὐίλλιαμ Ζάντζινκερ, ἦταν στὴν πραγματικότητα θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπα. Στὸν φιλανθρωπικὸ χορὸ ποὺ δινόταν στὸ ξενοδοχεῖο «Ἔμερσον» τῆς Βαλτιμόρης, θύμωσε ὁ «φιλάνθρωπος» διότι ἀργοῦσαν νὰ τοῦ σερβίρουν ἕνα ποτό. Πῆρε τὸ μπαστούνι του λοιπὸν καὶ ἐτσάκισε μὲ αὐτὸ δύο σερβιτόρες. Ἡ μία, 51 ἐτῶν καὶ μητέρα 11 παιδιῶν, πέθανε στὸ νοσοκομεῖο.

« X »

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Καραϊσκάκη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 104, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἡρώων (Ψυρρῆ).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν γνωστὸ στρατιωτικὸ ἡγέτη τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, Γεώργιο Καραϊσκάκη, τὸν γυιὸ τῆς καλογριᾶς Διμισκῆ Ζωῆς. Ὁ Καραϊσκάκης γεννήθηκε τὸ 1782 κοντὰ στὸ χωριὸ Μουζάκι τῆς Θεσσαλίας, μέσα σὲ σπηλιά, ὅπως ἀναφέρει ὁ Δ. Αἰνιάν. Τὸ ὄνομά του φαίνεται ὅτι εἶναι ὑποκοριστικὸ τοῦ Καραΐσκος, ποὺ εἶναι σύνθετο ἀπὸ τὴ τουρκικὴ λέξι «καρᾶς» (μαῦρος) καὶ «Ἴσκος», (ἐπώνυμο γνωστῶν οἰκογενειῶν τοῦ Βάλτου).

Ὁ Καραϊσκάκης στὴ νεανική του ἡλικία διετέλεσε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1821 ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασι στὴ Βόνιτσα, στὰ Τζουμέρκα καὶ στὸ Μακρυνόρος καὶ πῆρε τὸν τίτλο τοῦ καπετάνιου τῶν Ἀγράφων. Ἀργότερα, φιλονικήσας μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Μαυροκορδᾶτο, ποὺ ἤθελε νὰ δώση τὴν ἀρχηγία τῶν Ἀγράφων στὸν Γιαννάκη Ράγκο, ἐκηρύχθη ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας καὶ ἐστερήθη τῶν βαθμῶν καὶ τῶν ἀξιωμάτων του (1824). Πηγαίνοντας μετὰ στὴν κυβέρνησι τοῦ Ναυπλίου, ἀνεγνωρίσθη ἀρχηγὸς τῆς ἡμισείας περιοχῆς τῶν Ἀγράφων.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ Μεσολογγίου διωρίσθη ἀρχιστράτηγος τῆς Στερεᾶς. Συνῆψε νικηφόρες μάχες μὲ τὸν Ὀμὲρ πασᾶ τῆς Καρύστου καὶ τὸν Κιουταχῆ σὲ διάφορες περιοχὲς τῆς Στερεᾶς, καὶ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1826 διεξήγαγε τὴν γνωστὴ μάχη τῆς Ἀραχώβης, πολεμώντας τὶς δυνάμεις τοῦ Κεχαγιάμπεη. Προχωρώντας νὰ ἀπελευθερώση τὴν Ἀθήνα, ἐνισχύθη μὲ δυνάμεις τῆς Πελοποννήσου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Γενναῖο Κολοκοτρώνη, Πετμεζάδες κ.ἄ., καθὼς καὶ μὲ δυνάμεις τῶν Κόχραν καὶ Τζώρτς. Μὲ τοὺς δύο τελευταίους ὁ Καραϊσκάκης διεφώνησεν, ὡς πρὸς τὸ σχέδιον ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ πολιορκητοῦ τῶν Ἀθηνῶν Κιουταχῆ. Ὁ μὲν Καραϊσκάκης ἐπρότεινε νὰ ἐφαρμόσουν ἀνάλογο σχέδιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἐφήρμοσεν ὁ Κολοκοτρώνης ἐναντίον τοῦ Δράμαλη, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπρότειναν νὰ γίνη ἡ ἐπίθεσις ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ περιοχὴ τοῦ Νέου Φαλήρου, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε. Στὴ μάχη ὁ Καραϊσκάκης

ἐτραυματίσθη (22 Ἀπριλίου 1827), πέθανε τὴν ἑπομένη καὶ ἐτάφη στὴ Σαλαμῖνα.

Χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ Καραϊσκάκη, ἦταν ἡ ὀξύτατη στρατηγικὴ ἰδιοφυία του. Δίκαια ἀνεγνωρίσθη ὡς ἕνας τῶν μεγαλυτέρων στρατηγῶν τοῦ Ἀγῶνος. Τὸ Ἔθνος καὶ σήμερα, ἀναγνωρίζοντας τὸ ἔργο τοῦ Καραϊσκάκη, ἔδωσε τ' ὄνομά του στὴν νεοσχηματισθεῖσα πλατεῖα ποὺ βρίσκεται μπροστὰ στὸ θέατρο «Περοκὲ» καὶ πρόκειται νὰ στήσῃ ἐκεῖ τὸν ἀνδριάντα του. (Συνώνυμοι ὁδοὶ ὑπάρχουν σὲ πολλὲς συνοικίες).

Καραμανλάκη Ἀλεξάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 193, ἀπέναντι στὴ στάσι Καλλιφρονᾶ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Καραμανλάκης (1884–1912), δημοσιογράφος, ἐκδότης ἐφημερίδος καὶ ἀεροπόρος, ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα τῆς ἀεροπορίας στὴν Ἑλλάδα. Ἐφονεύθη τὴν 29 Αὐγούστου τοῦ 1912, πίπτοντας στὸν Κορινθιακὸ κόλπο, ἐνῶ ἐπεχείρει πτῆσιν Ἀθηνῶν–Πατρῶν.

Καραμήτσα Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰωάννου Δροσοπούλου 224, κοντὰ στὸν Ἅγιο Λουκᾶ Πατησίων.

Ὁ Γεώργιος Καραμήτσας, καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας (1880) καὶ τῆς ἰατρικῆς κλινικῆς (1885) στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, γεννήθηκε στὴν Μυτιλήνη τὸ 1834 καὶ πέθανε τὸ 1904. Ἔγραψε διάφορα ἰατρικὰ βιβλία καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια, διηύθυνε τὸ περιοδικὸ τῆς ἰατρικῆς ἑταιρείας Ἀθηνῶν «Ἀσκληπιός».

Καραολῆ - Δημητρίου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας 39, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς Κυπρίους ἀγωνιστὰς τοῦ προσφάτου ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῆς Κύπρου, οἱ ὁποῖοι ἀπηγχονίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὴν 10 Μαΐου 1956. (Συνώνυμοι ὁδοὶ ὑπάρχουν σὲ πολλὲς συνοικίες).

Καρασούτσα Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γιαννούλη Χαλεπᾶ 64, στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς «Ἄνω Πατήσια».

Ὁ Ἰωάννης Καρασούτσας, Ἕλλην ποιητής, γεννήθηκε στὴ Σμύρνη τὸ 1824. Ὑπῆρξε φίλος τοῦ Ραγκαβῆ καὶ τοῦ Ταντολίδου, ἔγραψε πολλὰ ποιήματα καὶ μετέφρασεν ἀρκετὰ ξενόγλωσσα ἔργα. Τὸ 1850 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς στὸ Ναύπλιο. Τὸ 1873, ὅταν ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν δημοσία ὑπηρεσία, στερούμενος πόρων ζωῆς, ηὐτοκτόνησε.

Καρατάσου Τσάμη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μισαραλιώτου 3, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Γαργαρέτας.

Ὁ Δημήτριος Καρατάσος, πιὸ γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «Τσάμης», ποὺ τοῦ ἐδόθη γιὰ τὸ παράστημά του, γυιὸς τοῦ Μακεδόνος ὁπλαρχηγοῦ Γέρο – Καρατάσου, γεννήθηκε στὸ Διχαλεύρι τῆς Ναούσης τὸ 1798. Ὡς πρωτοπαλλήκαρο τοῦ πατέρα του, ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὴν ἀνδρείαν, μετέσχε τῶν σπουδαιοτέρων μαχῶν τῆς ἐπαναστάσεως, διετέλεσεν ὑπασπιστὴς τοῦ Ὄθωνος καὶ ἀρχιστράτηγος στὴν Μακεδονία, κατὰ τὸν ρωσοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1854. Τὸ 1859, εὑρισκόμενος στὴ Σερβία γιὰ κρατικὲς ὑποθέσεις, ἠσθένησε καὶ πέθανε. Ἐτάφη, μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια, στὸ Βελιγράδι.

Καρατζᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζαχαρίτσα 22, κοντὰ στὴ πλατεῖα Γαργαρέτας.

Ὁ Ἰωάννης Καρατζᾶς, γυιὸς τοῦ Γεωργίου Καρατζᾶ καὶ ἔγγονος τοῦ Σκαρλάτου, ἐπιφανὴς ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας (1812–1918), γεννήθηκε τὸ 1760 καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1845. Εἶναι γνωστὸς καὶ ὡς πρῖγκιψ Καρατζᾶς. Τὸ 1812 διωρίσθη μέγας διερμηνεὺς τῆς Πύλης, θέσι ποὺ κατεῖχε πρὶν ὁ Δημήτριος Μουρούζης. Ἀργό-

τερα ἔγινε ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας. Ἀπὸ τὴν θέσι του αὐτὴ ὑπεστήριξε τὰ γράμματα καὶ τὶς ἐπιστῆμες. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως βρισκόταν στὴν Ἰταλία, ἀπ' ὅπου ἐβοήθησε τὸν Ἀγῶνα μὲ χρήματα καὶ πολεμοφόδια. Τὸ 1830 ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἔκτισε τὸ παρὰ τὴν πλατεῖαν Ἐλευθερίας μέγαρο, ὅπου διέμενεν ὁ βασιλιὰς Ὄθων τὸ 1834, κατὰ τὸ πρῶτο ταξίδι του στὴν Ἀθήνα.

Καραχρήστου Βλασίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεινοκράτους 107, πίσω ἀπὸ τὸ ναυτικὸ νοσοκομεῖο (Μαράσλειο).

Ὁ Βλάσιος Καραχρῆστος, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἀπὸ τὸν Βάλτο, διεκρίθη σὲ πολλὲς μάχες, ποὺ διεξήχθησαν στὴ δυτικὴ Στερεὰ Ἑλλάδα.

Καρδαμύλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσολογγίου, κοντὰ στὸ «Ἡρῶον» τῆς Χαραυγῆς.

Ἡ Καρδαμύλη, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Λακωνίας, ἀναφέρεται ὡς μία τῶν ἑπτὰ πόλεων τὶς ὁποῖες ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ στὸν Ἀχιλλέα, ὡς ἀντάλλαγμα καὶ ἐξευμενισμὸν αὐτοῦ, γιὰ τὴν ἀπόσπασι τῆς Βρισιήδος. Ἡ Καρδαμύλη, τὴν ἐποχὴ τοῦ Φιλίππου Β' τῆς Μακεδονίας, ἦταν αὐτόνομη Μεσσηνιακὴ πόλις καὶ ἀνῆκε, ἀπὸ τοῦ 146 π.Χ., στοὺς Ἐλευθερολάκωνες. Στὸ λιμάνι τῆς, σύμφωνα μὲ τὸν μῦθο, προσωρμίσθη ὁ γυιὸς τοῦ Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμος (Πύρρος), πηγαίνοντας νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρη τοῦ Μενελάου τῆς Σπάρτης, τὴν Ἑρμιόνη.

Καρδίτσης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σάμου 105, κοντὰ στὴν πλατεῖα Ἀττικῆς.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πόλι τῆς Θεσσαλίας, τὴν πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ. Ἱδρύθη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας, κοντὰ στὴν ἀρχαία μητρόπολι Ἑστιαιώτιδα, τῆς ὁποίας τὰ ἐλάχιστα σήμερα λείψανα καλοῦνται Παλαιόκαστρον. Βορείως τῆς Καρδίτσης (Καρυδίτσης) βρίσκονται τὰ γνωστὰ λουτρὰ τοῦ Σμοκόβου. Ἡ πόλις ἔχει σήμερα γύρω στὶς 24 χιλιάδες κατοίκους.

Καρέα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Περραιβοῦ 9, κοντὰ στὸ Α' νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν.

Πῆρε τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη παλαιὰ μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ποὺ βρισκόταν στὶς βορειοδυτικὲς κλιτῦς τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς ὁποίας ἡ κτίσις ἀνάγεται στὸν 11ον αἰῶνα. Ἀργότερα πολύ, ὅταν ἱδρύθη ἡ μονὴ Ἀσωμάτων Πετράκη, ἡ γνωστὴ ὡς μόνη Πετράκη, ἡ μονὴ Καρέα ἔγινε ἕδρα της καὶ παρέμεινεν ὡς μετόχιον αὐτῆς.

Καρκαβίτσα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γιαννούλη Χαλεπᾶ 26, κοντὰ στὴ πλατεῖα Μαρκορᾶ τῆς συνοικίας «Κυπριάδου».

Ὁ Ἀνδρέας Καρκαβίτσας, ἐπιφανὴς Ἕλλην διηγηματογράφος καὶ μυθιστοριογράφος, γεννήθηκε στὰ Λεχαινὰ τῆς Ἠλείας τὸ 1866. Ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν θεμελιωτῶν τῆς νεοελληνικῆς πεζογραφίας καὶ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ δημοτικιστικοῦ ἀγῶνος. Διετέλεσεν ἀρχίατρος τοῦ στρατοῦ καὶ ἔγραψεν ἀξιόλογα ἔργα, ὅπως: «Λυγερή», «Λόγια τῆς πλώρης»,« Ζητιᾶνος»,« Ἀρχαιολόγος», «Παλιὲς ἀγάπες» κ.λ.π. Πέθανε τὸ 1922.

(Συνεχίζεται)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Δύο μεγάλα ἐπετειακὰ γεγονότα φέρνουν πάλι τὸ προσφιλὲς θέμα «Κωστῆς Παλαμᾶς» στὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὸ ἕνα εἶναι οἱ ἑορτὲς τῆς πεντηκονταετίας ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐξόρμηση τοῦ Γένους κατὰ τὸ 1912—1913, ἐξόρμηση ποὺ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ὀφείλεται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος στὸν Ἐθνικό μας τροβαδοῦρο μὲ τὸ σάλπισμα τόσων ποιητικῶν του κολοσσῶν καὶ ἰδίως τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου» καὶ τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλιᾶ». Καὶ τὸ ἄλλο ἐπετειακὸ γεγονὸς εἶναι ἡ συμπλήρωση εἰκοσαετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου ποιητῆ τοῦ Γένους καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἡ εἰκοσαετία συμπληρώθηκε στὶς 27 Φεβρουαρίου 1963. Ἐκεῖνο τὸ κατοχικὸ δειλινὸ τῆς 27 Φεβρουαρίου 1943, ὁ θάνατος ἔκλεισε μιὰ μεγάλη περίοδο ἑλληνικῆς δημιουργίας στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Περιάνδρου 5, στὴν Πλάκα. Μαζὶ μὲ τὸν Παλαμᾶ ἔκλεισε ἡ ὁμορφότερη περίοδος τῆς πρὶν ἀπὸ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ἑλληνικῆς διακονίας στὴ ρύμη τοῦ στίχου καὶ τοῦ ρυθμοῦ, μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἄγγελος Σικελιανὸς ἄφησε βαθειὰ χαραγμένη στὴν κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ μὲ τὸ «ἠχῆστε σάλπιγγες» τὴν ὥρα τῆς ἐθνικῆς κηδείας τοῦ ποιητοῦ. Ἀντηχοῦν ἀκόμη στ' αὐτιά μας οἱ στίχοι τοῦ Σικελιανοῦ στὸ μνῆμα τοῦ Παλαμᾶ, ὅπως ἀντηχεῖ καὶ ὁ ἐθνικός μας ὕμνος, τραγουδισμένος ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων πάνω ἀπὸ τὸν ἀνοικτό του τάφο. Ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς καὶ ὁ λαὸς ὁλόκληρης τῆς Ἑλλάδος ἀποχαιρέτησε τὸν ἐθνικό μας ποιητὴ ψάλλοντας τὸν ὕμνο τῆς ἐλευθερίας, ἕναν ὕμνο τοῦ ἄλλου μεγάλου βάρδου τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, ποὺ ὁ Παλαμᾶς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀγάπησε καὶ ἀκολούθησε στὴ συνέχεια ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ. Ὁ ἀλησμόνητος νεκρός, ποὺ τόσο νωπὸς εἶναι ἀκόμη ὁ τάφος του, ἐπῆρε στὶς μέρες ἐκεῖνες τοῦ ζόφου τὴν διαβεβαίωση γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνάσταση ποὺ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἰδεῖ.

Ἀλλὰ τὸ μεγάλο θέμα «Κωστῆς Παλαμᾶς» εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρο καὶ ἐπιβάλλει συνέχεια σὲ ὅ,τι ὁ πνευματικὸς αὐτὸς γίγας ἄφησε στὴν μακρὰ περίοδο τῆς ζωῆς του. Εἴδαμε σὲ περσινή μας μελέτη μόνον τὸ θρυλικὸ ἔπος «Ὁ Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου»(1) καὶ τοῦτο ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀπόπειρα κομμουνιστικοποιήσεως τοῦ Παλαμᾶ ἀπὸ τὸν θλιβερὸ πρώην ἀρχηγὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ν. Ζαχαριάδη μὲ τὸ βιβλίο του «Ὁ Ἀληθινὸς Παλαμᾶς». Στὴν συνέχεια θὰ δώσουμε ψιχία μόνον ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο Παλαμᾶ, καταβάλλοντας προσπάθεια νὰ περιληφθοῦν στὶς ἐλάχιστες γραμμὲς ἐκεῖνα ποὺ ἀπὸ καθαρῶς ἐθνικῆς σκοπιᾶς βλέπει ὁ μελετητὴς στὸ τιτάνιο ἔργο τοῦ «ποιητῆ τοῦ Γένους καὶ τοῦ καιροῦ του».

***

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ πρέπει νὰ τονισθεῖ προκαταβολικὰ εἶναι τὸ δύσκολο ὕφος τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ, ἕνα ὕφος ἀκατανόητο ἀπὸ πολλοὺς στὴν ἐπιφάνεια καὶ ὡς ἐκ τούτου παρεξηγημένο. Ἡ παρεξήγηση αὐτὴ ὤθησε πολλοὺς στὴ συναγωγὴ αὐθαίρετων συμπερασμάτων καὶ ἔδωσε κάποια αἰτία στὸν Ζαχαριάδη νὰ ἰδεῖ στὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου»... κομμουνιστικὰ κηρύγματα. Αὐτὸ βέβαια ἐν πλήρει ἐπι-

---

(1) Βλ. τεύχη 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225 καὶ 226 τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

γνώσει τοῦ χονδροειδοῦς καὶ ἐνσυνειδήτου ψεύδους ἀπὸ τὸν πρώην ἀρχηγὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσει ἐδῶ. Θὰ μᾶς ἀπασχολήσει μόνον τὸ καλοπροαίρετο στοιχεῖο τοῦ «σκοτεινοῦ» καὶ «θολοῦ» ὕφους ποὺ εἶδαν ὡρισμένοι συγγραφεῖς. Σὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀναγνῶστες μας ἐκείνους ποὺ θὰ δυσκολευθοῦν νὰ ἐννοήσουν ὡρισμένα σημεῖα τῆς ποιητικῆς προσφορᾶς τοῦ Παλαμᾶ, θὰ δώσουμε ἐδῶ δύο... βοηθήματα.

Τὸ πρῶτο εἶναι ὁ λόγος τοῦ ἴδιου ἐθνικοῦ μας βάρδου πρὸς τοὺς καλοπροαίρετους κριτάς του. Τονίζει: «Ἀνέκαθεν εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν εὑρίσκονται » ποιηταὶ θρεμμένοι μὲ ἰδέας καὶ κοινὸν ποὺ βαρύνεται νὰ σκεφθῆ καὶ ἀμύνεται » κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἰδεῶν. Θέλεις νὰ σὲ καταλαμβάνουν ὅλοι, νὰ μὴ σὲ λέ» γουν σκοτεινόν; Ἀναμάσα, ὅσον ἠμπορεῖς ἀτέχνως, τὰ κοινὰ καὶ τὰ τετριμμένα». Καὶ ἐπίσης: «Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ποιητικὴν εὐαι» σθησίαν παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἐρωτικοὺς στίχους καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα ποὺ τὰ » ἐμπνέουν δύο ὡραῖα μάτια. Κανεὶς δὲν ἀντιλέγει ὅτι τὰ ὡραῖα μάτια ἐπλάσθησαν » διὰ νὰ συγκινοῦν τὸν ποιητὴν βαθύτερον ἀπὸ τὰ ἄστρα. Ἀλλ' ὑπάρχει ἕνας ἀσυγκρί» τως ἀνώτερος βαθμὸς ποιητικῆς εὐαισθησίας· ἐκείνης ποὺ εὑρίσκει τὸν προορι» σμόν της ἐμπρὸς εἰς τὰ μεγάλα ἰδεώδη».

Τὸ δεύτερο εἶναι ὁ λόγος ἑνὸς ἐκ τῶν πλέον ἐμβριθῶν συγχρόνων κριτικῶν μας, τοῦ κ. Ἀνδρ. Καραντώνη, ποὺ τονίζει σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα κριτικά του γιὰ τὸν ἐθνικό ποιητή: «Κ ω σ τ ῆ ς Π α λ α μ ᾶ ς, α ὐ τ ὸ ς ὁ ἄ γ ν ω σ τ ο ς! » Αὐτὸ πρέπει νὰ συλλογίζωνται ὅσοι θὰ θελήσουν νὰ πάρουν μέρος μὲ ὁποιοδήποτε » τρόπο στὸ γιόρτασμα τῶν ἑκατόχρονων ἀπὸ τὴ γέννησή του». Καὶ τὸ τονίζει αὐτὸ ὁ στοχαστικὸς μελετητὴς καὶ κριτικὸς τοῦ Παλαμᾶ πρὸ τετραετίας σχεδόν, γιὰ νὰ καταδείξει πόσο δύσκολο εἶναι τὸ ὀγκῶδες κεφάλαιο «Κ ω σ τ ῆ ς Π α λ α μ ᾶ ς» γιὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ καταπιαστεῖ μὲ τὴν παρουσίαση τοῦ ποιητῆ τοῦ Γένους. Δύσκολο γιατὶ ἔφερε ἐντελῶς νέα πνοὴ στὴν καθολικὴ ποίηση καὶ γενικώτερα στὰ Γράμματα τοῦ 19ου καὶ 20οῦ αἰῶνα, νέα σύμβολα καὶ πρὸ παντὸς νέες ἰδέες, μὲ πρωτοφανέρωτη τέχνη καὶ ἄγνωστο ὡς τότε ρυθμό.

Μὲ αὐτὰ λοιπὸν τὰ δεδομένα προχωρῶ σὲ πολὺ φτωχὴ ἀναμόχλευση τοῦ ἔργου ἐκείνου τοῦ ὁραματιστοῦ ποὺ δὲν ἄφησε ἔκφραση τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου χωρὶς νὰ τὴν περιγράψει καὶ νὰ τὴν τραγουδήσει. Στὸ ἔργο ἐκείνου τοῦ κολοσσοῦ ποὺ ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ τῆς Ἀκρόπολης καὶ τοῦ Ὀλύμπου πέρασε μὲ ἡρωικὸ φιλοσοφικὸ κήρυγμα στὴν ἀπροσμέτρητη ὀμορφιὰ τοῦ χριστιανικοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ξανάστησε Βυζάντια καὶ Ἀκρῖτες. Καὶ στὴ συνέχεια εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του τὴν λύτρωση τοῦ ἑλληνισμοῦ στὰ 1821, ἀγκάλιασε μὲ ἡρωικὰ καὶ μουσικὰ σύμβολα καὶ τὶς τρεῖς περιόδους τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἔδωσε μὲ τοὺς στίχους του τὴν Μεγάλη Ἑλλάδα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα.

***

Εἶναι μεγάλη ἡ ἀλήθεια, παγκόσμια ἀνεγνωρισμένη, πὼς μέσα στὴν τεράστια ποιητικὴ παραγωγὴ τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ στὴν ἀπύθμενη λογοτεχνικὴ του δημιουργία βρίσκεται ὁ μεγάλος ἐρωτευμένος στὸ ἀνέσπερο ἑλληνικὸ φῶς, ὁ ὀνειροπόλος ἀνθρωπιστὴς καὶ στοχαστικὸς μελετητὴς τῆς ἰδέας. Βρίσκεται ἡ προσωπικότητα ἐκείνη ποὺ μᾶς ἔδωσε ἀναγεννημένη τὴν ποίηση, τὴν τέχνη γενικὰ καὶ ὁλοκληρωμένη τὴν ὑψηλὴ ἰδεολογία στὶς ἄφθαρτες ἀξίες τῆς ζωῆς. Καὶ ἐδῶ θὰ εἶχαν τὴ μεγαλύτερη θέση τὰ λόγια τοῦ Φίχτε γιὰ τὸν μεγάλο, τὸν ἀληθινὸ ποιητή: «Ὁ » ἀληθινὸς ποιητὴς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἱερεὺς τοῦ κόσμου. Καθοδηγεῖ τοὺς » ἀνθρώπους ὡς ἁγία στήλη φωτὸς κατὰ τὴν σκοτεινὴν ἀποδημίαν των ὡς προσκυ» νητῶν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου τοῦ χρόνου...».

Μεγάλη ἐπίσης θέση θὰ εἶχαν τὰ λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ:

«Ὁ ποιητὴς δὲν ἐργάζεται οὔτε διὰ τοὺς πολλοὺς οὔτε διὰ τοὺς ὀλίγους· ἐργάζεται » διὰ τὴν ποίησιν... Ὁ ποιητὴς δὲν ἀκολουθεῖ· προηγεῖται· δίδει τὸ σύνθημα... Ὁ » ποιητὴς εἶναι ὡς ὁ Ἴων τοῦ Εὐριπίδου. Ἀπάτωρ καὶ ἀμήτωρ, πατέρα καὶ μητέρα » ἔχει τὸν Θεὸν τοῦ φωτός, καὶ τούτου εἶναι πιστὸς χρυσοφύλαξ». Καί, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ τὸν Γκαῖτε, ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς εἶναι μόνον φύσις.

Ἀληθινὸς ποιητὴς ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς τραγούδησε ἐπὶ ἑξῆντα πέντε σχεδὸν χρόνια ὅλες τὶς συγκινήσεις τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ ἀναγεννημένου ἀνθρώπου τῆς παγκοσμιότητος. Τὶς τραγούδησε ὡς ἀληθινὸς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς ἁρμονίας, ὡς μύστης στὸ μεγάλο οἰκοδόμημα τῆς Ἀλήθειας, ὡς ἡρωικὸς ψάλτης καὶ προφήτης πρὸ παντὸς μιᾶς Νέας Ἑλλάδος. Ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀνέβλεψε στὴν ἀναγέννηση τῆς Πατρίδος καὶ ὑπέδειξε ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα ἔπρεπε νὰ γίνει σύμβολο ζωῆς, σύμβολο γιὰ τὴν καινούργια δράση καὶ τὸ ἀνέβασμα τῆς φυλῆς. «Καὶ τὴν μεγάλην χάριν ἡ νεωτέρα ποίησις χρεωστεῖ εἰς τὸ ὅτι συχνὰ λούεται μέσα εἰς τὰ θαυματουργὰ νερὰ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος», ἔγραψε ὁ ἴδιος ὅταν στράφηκε μὲ τὴν ποίησή του πρὸς τὴν καθαρώτερη πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης, τὴν ἀθάνατη ἀρχαία Ἑλλάδα. Ἀλλὰ παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα κυριαρχοῦσε μέσα του σὰν αἰώνια καὶ ἀκατάλυτη ἀξία, στράφηκε καὶ πρὸς ὅλα τὰ λαμπρὰ καὶ ταπεινὰ στάδια τῆς ζωῆς τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ἔτσι, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα μᾶς ἀνέβασε στὶς κορυφὲς τοῦ Ὀλύμπου μὲ τὰ φτερὰ παραμυθένιων γιγάντιων πουλιῶν σὲ ὅμορφη πραγματικότητα, μᾶς γνώρισε τὰ μυστικὰ τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν, μᾶς κατέβασε στὰ τάρταρα, σὲ βουλιαγμένες πολιτεῖες μὲ χρυσοὺς τρούλλους, μὰ πρὸ παντὸς ζωντάνεψε τὸ ἡρωικὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων μας προγόνων. Ξαναζωντάνεψε στὴ συνέχεια τὸν μεσαιωνικὸ ἑλληνικὸ κόσμο καὶ σὰν βυζαντινὸς Βάγκνερ ξανάστησε θρύλους καὶ παραδόσεις, ἡρωισμοὺς καὶ μεγαλεῖα, ἔπη ἡμίθεων τοῦ χριστιανικοῦ ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἡ γιγαντομαχία τοῦ σκλαβωμένου ἑλληνισμοῦ, τὸ θαῦμα τοῦ 1821, οἱ μεγάλες ἐξορμήσεις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα ἔφεραν τὴν μεστὴ καὶ ὑπερήφανη, ἀνδρικὴ καὶ τίμια, πολιτισμένη καὶ δυνατὴ Νέα Ἑλλάδα ποὺ τόσο ὡραματίσθηκε στὰ ἀθάνατα ἔπη του.

***

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Νάημουν, χτυπώντας ρυθμικά,
ψαρᾶς, μὲ τὸ σταλίκι,
τὰ κοιμισμένα σου νερὰ
καημένο Μεσολόγγι...

Οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ ἀφιέρωσε ὁ Παλαμᾶς στὸ Μεσολόγγι, τὴν πολιτεία καταγωγῆς του καὶ χῶρο ἀέναων νοσταλγιῶν. Γεννήθηκε βέβαια στὴν Πάτρα, στὶς 13 Ἰανουαρίου 1859, μὰ τὸ Μεσολόγγι εἶναι ἡ πατρίδα τῶν πολέμαρχων γονέων του, ὁ τόπος ὅπου ἔζησε πολλὰ ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς του ἡλικίας καὶ ὑπῆρξε ἡ περιοχὴ τῶν πρώτων καὶ πλέον οὐσιαστικῶν ποιητικῶν του ἐντυπώσεων. Γιὰ πολλὰ χρόνια τὸ Μεσολόγγι εἶναι ἡ περιοχὴ μελαγχολικῆς καὶ χαρούμενης νοσταλγίας καὶ στὸ Μεσολόγγι ἀφιερώνει τὴν πρώτη ποιητικὴ του συλλογὴ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1878 μὲ ὁμώνυμο τίτλο. Μέσα στοὺς τριακόσιους σχεδὸν στίχους τῶν 16 σελίδων αὐτῆς τῆς συλλογῆς προβάλλει ὁλόκληρο τὸ δρᾶμα ἀπὸ τὴν πολιορκία καὶ τὴν ἔξοδο. Ἀργότερα, τὸ 1886, στὸ Μεσολόγγι πάλι ἀνήκει ἡ ἄλλη ποιητικὴ του συλλογὴ «Τραγούδια τῆς πατρίδος μου, τραγού-

δια τῆς λίμνης, τραγούδια τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς ζωῆς, πολεμικὰ τραγούδια», ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ ζωηρότερη καὶ οὐσιαστικώτερη ἐκδήλωση τῆς στροφῆς τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως πρὸς νέους δρόμους καὶ νέες ἐμπνεύσεις. Ἡ κατεύθυνση ποὺ ἀκολουθεῖ στοὺς στίχους αὐτοὺς ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς βρίσκεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν παρεξηγημένο ρομαντισμὸ ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε στὴν Ἑλλάδα καὶ τοῦτο γιατὶ στοὺς κύκλους του εἶχαν ἀσκήσει ἐπίδραση γύρω στὰ 1880 οἱ Γάλλοι παρνασσικοί. Ἐτονίζετο τότε ἀκριβῶς ἡ ἀνάγκη νὰ προσέξει καὶ ἡ νεοελληνικὴ ποίηση τὸν ἀνεκμετάλλευτο πλούσιο κόσμο τῆς ἑλληνικῆς λαϊκῆς παραδόσεως καὶ περισσότερο μάλιστα τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν.

Πάτρα, Μεσολόγγι, Ἀθήνα, εἶναι οἱ τρεῖς διαδοχικὲς πατρίδες τοῦ ὁραματιστοῦ ποὺ ἔκλεισε στὸ ἔργο του ὁλόκληρη τὴν πατρίδα τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τοῦ 1943, ὅπως καὶ ὁλόκληρη τὴν πατρίδα τοῦ μελλοντικοῦ ἑλληνισμοῦ. «Τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκα κι' ἂς τὸ πατοῦν οἱ ξένοι» βρίσκεται στὴν Πάτρα, καὶ μεταφορικῶς σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ ἀλύτρωτου ἑλληνισμοῦ, ὅπως τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ 1875 σχεδόν. Ὕστερα τὸ Μεσολόγγι τῶν πρώτων καὶ παντοτεινῶν ὁραματισμῶν του καὶ τρίτη ἀγαπημένη του πατρίδα ἡ Ἀθήνα, ποὺ τὴν γνώρισε σὲ ἡλικία δέκα ἑφτὰ χρόνων, τὸ 1876, ὅταν γράφτηκε στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα ἐγκαταστάθηκε μόνιμα στὴν πολιτεία μὲ τὸν αἰώνιο Παρθενῶνα της καὶ ἀφωσιώθηκε στὴν ποίηση καὶ στὴ δημοσιογραφία. Ὁ μεγάλος ἀνώνυμος τῆς «Ἀκροπόλεως» τοῦ Γαβριηλίδη καὶ τῆς «Ἐφημερίδας» τοῦ Δημ. Κορομηλᾶ, ὅπως καὶ τοῦ «Ἐμπρὸς» τοῦ Δ. Καλαποθάκη, ποὺ ὑπέγραφε τὰ χρονογραφήματα μὲ τὸ μυστηριῶδες W, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ποιητὴ τῆς «Ἀσάλευτης Ζωῆς», τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου», τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλιᾶ», τῶν «Βωμῶν», τῶν «Ἰάμβων καὶ Ἀνάπαιστων», τοῦ «Τάφου» καὶ τόσων ἄλλων ἀριστουργημάτων ποὺ ἀνέβασαν σὲ ζηλευτὰ ὕψη τὴ στάθμη τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας. Τὸ πλῆθος τῶν στίχων τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη ὡς τὸ 1897, ὅταν τριάντα ὀκτὼ χρόνων πλέον διωρίσθηκε Γενικὸς Γραμματεὺς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τὸν Πρύτανι Γ. Χατζηδάκι θ' ἀκούσουμε κατόπιν πὼς ὁ ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος Κωστῆς Παλαμᾶς ὑπῆρξε καὶ ὡς Γενικὸς Γραμματεὺς «ἀπαράμιλλος ὑπάλληλος, παραδειγματικῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὸ καθῆκον» ὡς τὸ 1929, ὁπότε ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ὡς συνταξιοῦχος πλέον. Τρία χρόνια νωρίτερα, στὶς 18 Μαρτίου 1926, εἶχε γίνει ἕνα ἀπὸ τὰ ἱδρυτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν γιὰ νὰ διατελέσει καὶ πρόεδρός της τὸ 1930.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β.Δ. προήχθη, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων ἔτους 1962, κατ' ἐκλογήν, ὁ 'Αστυνόμος Β' τάξεως κ. 'Ηλίας 'Αντωνόπουλος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν προήχθη, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων ἔτους 1962, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Στέφανος Παπατριανταφύλλου εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

***

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας ὠνομάσθηκαν τακτικοὶ 'Αστυφύλακες οἱ κάτωθι ἄχρι τοῦδε μαθητευόμενοι τοιοῦτοι τοῦ 200ου ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς Σχολῆς 'Αστυφυλάκων:

1) Εὐθύμιος Τσατσαράγκος, 2) 'Απόστολος Καπετάνος, 3) Μαργαρίτης Τσιτσικαρίδης, 4) Γεώργιος Πατσαλῆς, 5) 'Αντώνιος 'Αλεξόπουλος, 6) Ἄγγελος 'Αδάμος, 7) 'Αναστάσιος Δημόπουλος, 8) Νικόλαος 'Αγγελόπουλος, 9) Εὐθύμιος Νεμτζᾶς, 10) Παναγιώτης Ὑφαντῆς, 11) 'Ηλίας 'Αγγελῆς, 12) Περικλῆς 'Ανδρουτσόπουλος, 13) Μάριος Φειδᾶς, 14) 'Ιωάννης 'Αναστασόπουλος, 15) 'Ελευθέριος Κωσταριδάκης, 16) Θεόδωρος Δούζης, 17) 'Ανδρέας Κοντογιῶργος, 18) Νικόλαος Μπάτσος, 19) Δημήριος Βάντζος, 20) Κωνσταντῖνος Μακανίκας, 21 Κωνσταντῖνος Δρόσος, 22) Μιχαὴλ Περιστεράκος, 23) Μιχαὴλ Πετράκης, 24) Πλαστήρας 'Αντωνοβαρδάκης, 25) Δημήτριος Κωτσάκης, 26) Κωνσταντῖνος 'Αναστασίου, 27) Παναγιώτης Τριάντης, 28) 'Ιωάννης Τερεζάκης, 29) Νικόλαος 'Αποστολόπουλος, 30) 'Αλέξιος Πανταζόπουλος, 31) 'Ιωάννης Βουγιουκλάκης, 32) Δημήτριος 'Αντωνίου, 33) Δημήτριος Πραβίτας, 34) Κωνσταντῖνος Κότσιφας, 35) 'Αγαθοκλῆς Ζαχάκος, 36) Νικόλαος Τσαβαλιάρης, 27) 'Ελευθέριος Μαρκάκης, 38) Παναγιώτης Σέρφας, 39) Νικόλαος Μποτούλας, 40) Κωνσταντῖνος Ντζουρούνης, 41) Γεώργιος Τσουμάκας, 42) Δημήτριος Κικάκης, 43) Εὐάγγελος Σιτρᾶς, 44) 'Αθανάσιος Λιάσκας, 45) Χρῆστος Τσιαγκάνης, 46) Φωκίων Μπαλάτσας, 47) 'Ιωάννης Ὑφαντῆς, 48) Πέτρος Θεοδωρόπουλος, 49) Γεώργιος Μπόμπουλας, 50) Μηνᾶς Λεραντζῆς, 51) Δημήτριος Τσαντήλας, 52) Νικόλαος Ταταρᾶς, 53) 'Ιωάννης Ζάχος, 54) Πέτρος Καροῦσος, 55) Γεώργιος Νάσκαρης, 56) Κοσμᾶς Παπαδήμου, 57) Θωμᾶς Ζαρκάδας, 58) Λεωνίδας Δημητριάδης, 59 Χρῆστος Παπαντώνης, 60) 'Ιωάννης Χριστάκης, 61) 'Ιωσὴφ Μισαηλίδης, 62) Γεώργιος Καγκλῆς, 63) 'Ηλίας 'Αθανασόπουλος, 64) Γεώργιος Σιδερίδης, 65) Βασίλειος Κολλύρης, 66) Γεώργιος Σαλῆς, 67) Γεώργιος Σταθόπουλος, 68) Παναγιώτης Καριοφύλας, 69) 'Ιωάννης Τζοβάρας, 70) 'Ιωάννης Χρᾶς, 71) Χρῆστος Παπαδόγκωνας, 72) 'Ιωάννης Σκαραφίγκας, 73) 'Αθανάσιος Πανόπουλος, 74) Κωνσταντῖνος Σκρέτης, 75) Θεόδωρος Γεωργίου, 76) 'Ιωάννης Καβουσανάκης, 77) Φώτιος Τάτσιος, 78) 'Αθανάσιος Καματερῆς, 79) 'Ιωάννης Καπέρδας, 80) Παναγιώτης Παπαλέξης, 81) 'Αναστάσιος Κωστιάνης ἢ Καρβελᾶς, 82) Νικόλαος Λαδόπουλος, 83) 'Αγγελάκης Παπαδήμας, 84) Δημήτριος Ματσούκας, 85) Βασίλειος Τσίγκας, 86) ΝικόλαοςΝικουλάκος, 87) 'Ιωάννης Σπυρόπουλος, 88) 'Αγγελῆς Καρανάσιος, 89) Βασίλειος Δημητρόπουλος, 90) Λεωνίδας Γεωργόπουλος, 91) Νικόλαος Κατσουράνης.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ-ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυνόμος Α' τάξεως κ. Κωνσταντῖνος Χατζηλάου, εἰς ὃν ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 35ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 2ετῆ τοιαύτην εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. 'Αρχηγὸς ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κριθεὶς ἀκατάλληλος πρὸς μονιμοποίησιν, ὁ μαθητευόμενος Ἀστυφύλαξ κ. Ἀνδρέας Λιάρος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Εὐάγγελον Γιαννακόπουλον, διότι τὴν 11-12-62 καὶ ὥραν 03.00′ πρωινὴν εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ὑμηττοῦ καὶ Φορμίωνος, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τῶν μὴ σεσημασμένων καὶ ἐπικινδύνων κλεπτῶν (δραστῶν ἁρπαγῆς τσαντῶν) Φύτρου Δημητρίου καὶ Κλαψῆ Κωνσταντίνου, οἵτινες εἶχον διαπράξει σωρείαν κλοπῶν, προκαλέσας οὕτω, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, συνεκροτήθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ Ν. 2458/53 προβλεπόμενα Συμβούλια τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὡς κάτωθι:

Α′ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον (1963 καὶ 1964).

1) Ἐκ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κ. Παναγιώτου Μερτικοπούλου, ὡς Προέδρου, καὶ τοῦ Συμβούλου Ἐπικρατείας κ. Ἀναστασίου Μαρούδα, ὡς τακτικοῦ μέλους, μὲ κοινοὺς ἀναπληρωτὰς τοὺς Συμβούλους Ἐπικρατείας κ.κ. Διονύσιον Καρβελᾶν καὶ Ἀλέξανδρον Δήμητσαν.

2) Ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν κ.κ. Κωνσταντίνου Ἀναγνωστοπούλου καὶ Εὐσταθίου Μαλούχου, ὡς τακτικῶν μελῶν, μὲ ἀναπληρωτὰς τοὺς Ἀρεοπαγίτας κ.κ. Ἰωάννην Χατζηδάκην καὶ Σταῦρον Σταυρόπουλον.

3) Ἐκ τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Βασιλείου Σακελλαρίου, ὡς τακτικοῦ μέλους, μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν Ἀντεισαγγελέα Ἀρείου Πάγου κ. Κωνσταντῖνον Παπαϊωάννου.

4) Ἐκ τῶν Ἀντιστρατήγων κ.κ. Πέτρου Καζακοπούλου καὶ Ἀνδρέου Σιαπκάρα, ὡς τακτικῶν μελῶν, μὲ ἀναπληρωτὰς τοὺς Ἀντιστρατήγους κ.κ. Παναγιώτην Δημόπουλον καὶ Παναγιώτην Μουτούσην.

Εἰσηγητὴς τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἄνευ ψήφου, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος καὶ Γραμματεὺς τούτου ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β′ τάξεως κ. Εὐθύμιος Μπογιατζόπουλος, μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν Ἀστυνόμον Α′ τάξεως κ. Βασίλειον Ἀνδρεόπουλον.

Β′ Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον.

1) Τακτικὰ μέλη: Πρόεδρος, ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Λεωνίδας Ροζάκης.
Μέλη, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α′ τάξεως κ.κ. Ἰωάννης Καραχάλιος, Ἀδὰμ Ἀδαμόπουλος, Νικόλαος Νικητάκης καὶ Δημοσθένης Χανδρινός.
Γραμματεύς, ὁ Ἀστυνόμος Α′ κ. Βασίλειος Ἀνδρεόπουλος.

2) Ἀναπληρωματικὰ μέλη: Πρόεδρος, ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Θεόδωρος Σταυρόπουλος.
Μέλη, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α′ τάξεως κ.κ. Ἀνδρέας Μουρούσιας καὶ Γεώργιος Χαλοῦλος.
Γραμματεύς, ὁ Ἀστυνόμος Α′ τάξεως κ. Κωνσταντῖνος Σούτης.

Γ′ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

1) Τακτικὰ μέλη: Πρόεδρος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β′ τάξεως κ. Βασίλειος Γιαννόπουλος.
Μέλη, ὁ Ἀστυνόμος Α′ τάξεως κ. Ἠλίας Διακουμῆς καὶ ὁ Ἀστυνόμος Β′ τάξεως κ. Ἀθανάσιος Γεωργίου.

Γραμματεύς, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Ἀθανάσιος Παπαθεοδώρου.

2) Ἀναπληρωματικὰ μέλη: Πρόεδρος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' τάξεως κ. Δημήτριος Κρίντας.

Μέλη, ὁ Ἀστυνόμος Α' τάξεως κ. Βάϊος Παπασταθόπουλος καὶ ὁ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Δημήτριος Παπαδέας.

Γραμματεύς, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ.Δημήτριος Κωτσόπουλος.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ « Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ » εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ, εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θεόδωρον Ρακιντζῆν, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Κατὰ τὸ διεξαχθὲν τὴν 17-2-63 πρωτάθλημα Ἀττικῆς ἀνωμάλου δρόμου, ἀποστάσεως 7.000 μέτρων, ὀργανωθὲν ὑπὸ τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ., τῇ συμμετοχῇ πεντήκοντα ἀθλητῶν διαφόρων συλλόγων τῆς χώρας, πρῶτος νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Γεώργιος Μεσημέρτζης, μὲ χρόνον 20', 49'', 6 καὶ ἕβδομος ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Ἰωάννης Μανίκας, μὲ χρόνον 21',45''.

—Ἀπὸ 4-9/2/63 ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ὠργάνωσε καὶ διεξήγαγε τὸ πρωτάθλημα Πετοσφαίρας Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας 1962-1963. Κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ ἀγῶνας ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κατέλαβε τὴν 2αν θέσιν, ἐπιτυχοῦσα τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

1)	Ἀστυνομία—Β. Ναυτικὸν	σὲτ	3—0
2)	Ἀστυνομία—Β. Ἀεροπορία	»	3—0
3)	Ἀστυνομία—Β. Χωροφυλακὴ	»	3—1
4)	Ἀστυνομία—Λιμενικὸν Σῶμα	»	3—0
5)	Ἀστυνομία—Στρατὸς	»	0—3

—Ἀπὸ τῆς 3-2-1963 ἐν τῷ Ἐθνικῷ Σκοπευτηρίῳ ἤρχισεν ἡ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγωνίσματος σκοποβολῆς διὰ τυφεκίου 0,22 ἐκ τῶν θέσεων τοῦ πρηνοῦς, γονυπετοῦς καὶ ὀρθίως, τῇ φροντίδι τῆς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας καὶ τῇ συμμετοχῇ ἁπάντων τῶν σκοπευτικῶν συλλόγων Ἀττικῆς. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι, ὡς καὶ οἱ διεξαχθησόμενοι διὰ πιστολίου καὶ περιστρόφου, τελοῦνται κατὰ Κυριακὴν καὶ θὰ περατωθοῦν περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

Εἰς τοὺς τελεσθέντας ἤδη ἀγῶνας ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐπέτυχε τὰς κάτωθι νίκας:

α) Ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πρηνοῦς:

1ην νίκην διὰ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ.Δημητρίου Καλφακάκου μὲ βολὴν 385/400.

2αν νίκην διὰ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Γεωργίου Φωτοπούλου μὲ βολὴν 384/400.

β) Ἐκ τῆς θέσεως τοῦ γονυπετοῦς:

1ην νίκην διὰ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἰωάννου Σκαραφίγκα μὲ βολὴν 365/400.

γ) Ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ὀρθίως:

1ην νίκην διὰ τοῦ Ὑπαρχιφύλακος κ. Νικολάου Τριανταφυλλοπούλου μὲ βολὴν 329/400.

—Τὴν 14-2-1963 ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ «Ἀτρομήτου» Περιστερίου, ἡ ὁμὰς ποδοσφαίρου τῆς Ἀστυνομίας ἐπεβλήθη, εἰς διεξαχθέντα ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα, τῆς νεοσυσταθείσης ἀντιστοίχου ὁμάδος τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας διὰ τερμάτων 5—0, καίτοι εἰς τὴν ἀντίπαλον ὁμάδα συμμετεῖχον, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀθληταὶ ἀνεγνωρισμένων ἀθλητικῶν σωματείων Α' καὶ Β' ἐθνικῆς κατηγορίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ τοξικομανία καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια καὶ τέλος) 193

ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ἐξ ἀμελείας ἔναρξις πυρκαϊᾶς συνιστᾶ ἔγκλημα; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 197

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 201

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Διεθνὴς ἀπατεὼν διὰ τῆς μεθόδου ἀποστολῆς τηλεγραφημάτων, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος) 205

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 207

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ

«Πέτρος», ὁ ξακουστὸς πελαργὸς τῆς Μυκόνου, ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Δημ. Μόρου 211

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 216

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ ἀνὰ τὸν κόσμον κλοπαὶ αὐτοκινήτων—Ἀσυναγώνιστος ἐπιτυχία τῆς ἑλληνικῆς ἀστυνομίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 219

ΘΕΜΑΤΑ ΟΠΛΟΤΕΧΝΙΚΗΣ

Περὶ τοῦ περιστρόφου Smith καὶ Wesson No 38, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Κων. Χρονοπούλου (συνέχεια) 223

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 226

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 231

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 234

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 238

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.